"This book is the monster that lives inside your closet."
—GRADY HENDRIX

INCIDENTS AROUND THE HOUSE

A NOVEL

JOSH MALERMAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *BIRD BOX*

JOSH MALERMAN TARAFINDAN

Kuş Yuvası
Gölün Dibinde Bir Ev
Siyah Çılgın Tekerlek
Carol'ı Mezardan Çıkarın
Denetleme
Goblin
İnci (önceki adı: *Domuzun Gününde)*
Marangoz Çiftliği
Malorie
Hortlak ve Burun
Daphne
Siyah bir iplik bükün
Evdeki Olaylar

Incidents Around the House

A Novel

Josh Malerman

NEW YORK

"Ev Çevresindeki Olaylar" kurgusal bir eserdir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, mekanlar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2024 Josh Malerman'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, Penguin Random House LLC'nin bir bölümü olan Random House'un bir markası olan Del Rey tarafından yayınlanmıştır, New York.

DEL REY ve CIRCLE logosu, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Ciltli kitap, ISBN 9780593723128
E-kitap ISBN 9780593723135

randomhousebooks.com

Kitap tasarımı Diane Hobbing tarafından yapılmış, e-kitap formatına uyarlanmıştır.

Başlık sayfasındaki görsel AdobeStock/Pb'den alınmıştır.

Kapak tasarımı: Caroline Johnson
Kapak resmi: Magdalena Russocka/Trevillion Images (tavşan)

ep_prh_7.0_147301323_c0_r0

İçindekiler

Adanmışlık
Yazarın Notu

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21

Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49

Bölüm 50
Bölüm 51

Teşekkürler
Yazar Hakkında

Finnegan ve Elliott için
Çünkü çocuklar bir şeyler gördüklerinde...

Yazarın Notu

Bu kitabın benzersiz formatı kasıtlıdır: anlatım/eylem için sola hizalama, diyalog için girinti ve aralarında boşluklar. Her şey bakış açısı adına: Bu hikaye bir çocuk tarafından anlatılıyor.

—JM

1

İyi geceler, Baba!
İyi geceler, Anneciğim!

Annem ve babam, lütfen odamdan çıkın.
Battaniyeyi çeneme kadar çekiyorum.
Diğer anne eşcinsel olduğunu açıklıyor.

Merhaba, diyorum.
Seni tekrar göreceğim için çok heyecanlıyım.

2

Bela, diyor annem bana. Ye.

"Aç değilim," diyorum.

Ama yine de. Ye.

Ben değilim—

Sadece birkaç dakikam var, o kadar. Sonra işe gideceğim. Hatırlıyor musun? Yiyecek gibi şeyler alabilmek için gereken parayı orada kazanıyorum. Peki ya sen? Yemeği ye. Bana yardım et.

Az para mı? diye soruyorum.

Bazen öyle hissediyorum canım. Kazandığım para, diğer insanların kazandığından fiziksel olarak daha az gibi geliyor.

Ben yemek yiyorum. Annem bana hep yulaf ezmesi veriyor. Babam bana hiç kahvaltı vermiyor çünkü bir keresinde bana yumurta ve sosis vermişti ve ben kusana kadar yemiştim, annem de ona kızmıştı, bu yüzden şimdi sadece annem bana kahvaltı veriyor. Ama babam bulaşıkları yıkıyor.

"Seni seviyorum," diyor annen. Bela?

Ağzım yulaf ezmesiyle dolu.

"Ben de seni seviyorum de," diyor anne. "Bunu söylemeni istemek zorunda bırakma beni, tamam mı?"

'Çünkü.
Seni seviyorum, Bela.
Ben de seni seviyorum.
Aklında ne var? diye soruyor.
Hiçbir şey.

Ama aklımda bir şey var. Geri dönüşüm kutusuna bakıyorum.

Bela, diyor annen. *Ye.*
Nereye gidiyor? diye soruyorum.
Ne nerede—

Ama o da benim baktığım yere bakıyor.

Şu anda bana gerçekten geri dönüşüm hakkında mı soru soruyorsunuz?

Başımı salladım. Sabırsız görünüyordu.

Nereye gittiğini bilmiyorum, diyor.
Daha iyi bir yer mi?
Neyden daha iyi bir yer?
Bulunduğumuz yerden daha mı iyi?

Annem, onu şaşırtan bir şey söylediğimde bana baktığı gibi bakıyor.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyor annem. "Önemli olan şu ki, bu geri dönüyor... sanırım başka bir şey olarak."

Başka bir şey.
Aklıma karanfiller geliyor.

Bela—

Ama bana tekrar söylemesine gerek yok. Ben yemeğimi yiyorum. Sonra o da masadan kalkıyor.

Annen, "Babana iyi davran," diyor.
Ne zaman eve geleceksin? diye soruyorum.
Henüz bilmiyorum. Geç kalabilirim. Bilmiyorum.

Yorgun ve bitkin görünüyor. Babam, annem böyle göründüğünde bu kelimeyi kullanıyor. Kahverengi deri paltosunu giymiş. Siyah pantolonunu. Yaz hala devam ettiği için hiçbir yere gitmem gerekmiyor. Babam sürekli çalışıyor. Annemin programı çok düzensiz. İşte o böyle ifade ediyor.

Güle güle Bela, diyor annen.
Hoşçakal.

O mutfaktan çıkıyor. Daddo çoktan salonda çalışmaya başlamış bile ve o ön kapıdan çıkmadan önce ona veda ettiğini duymuyorum. Sessizce yukarı, odama çıkıyorum. Koridordaki çiçekli masanın yanında bir saniye bekliyorum.
Diğer anne zaten dolabımın kapısının önünde bekliyor.
Onun şimdi yapacağını düşündüğüm yüz ifadesini yapmasını istemiyorum.
Tıpkı annesi gibi sabırsızlanıyor.
Onun karanfiller hakkında konuşmak istediğini biliyorum.
Yatak odama giriyorum.
Ben de ona el salladım.
Ben de yatağımın ucuna oturuyorum, çünkü onun orada konuşmayı sevdiğini biliyorum.
Son zamanlarda eşcinsel kimliğini daha sık dile getiriyor.
Şimdi yanıma doğru yürüyor. Bazen sanki havada süzülüyor gibi.
O da yatağa oturuyor. Yavaşça. Yanıma.
Ve şöyle soruyor:

Kalbinin içine girebilir miyim?

3

Diğer annemden ilk kez anneme ve babama bahsettiğimde güldüler. İyi geceler vaktiydi ve anneme iyi geceler dedim, sonra tekrar dedim ve annem şöyle dedi:

Bela, bunu neden iki kez söyledin?

Ben de dedim ki,

Diğer anneye iyi geceler diyordum.

İkisi de gülümsedi, gözleri kocaman açıldı ve babaları korku filmlerinden fırlamış gibi komik bir ses çıkardı. Sonra annelerinin gülümsemesi kayboldu ve sordu,

Diğer anne kim, Bela?

Ama utanmıştım. Bu yüzden dedim ki,

Yorgunum!

Babam tekrar güldü, ışığı kapattı ve odamdan çıktılar, ama annemin kapı aralığından bir kez daha arkaya baktığını gördüm. Gözleri doğrudan

benimkine bakıyordu. Sonra annem ve babam kendi yatak odalarına gittiler. Sonra diğer anne, yatağımın diğer tarafında, yatakla duvar arasındaki boşlukta, halının üzerinde çömelmiş onların gitmesini beklerken çıkardığı o homurdanma sesini çıkardı.

4

Annem on dakika önce işe gitti ama babam beni şimdiden çağırdı.

Bela, yukarıda mısın?
Evet.
Bela?
Evet!
Hadi gelin. Yalnız oynamak zorunda değilsiniz.
Yalnız değilim.
Ne?
Sen de buradasın.
Buyurun gelin. Sizin için yapacak bir şeyler bulacağız.
Bir şeyler yapıyorum.

Baba merdivenlerden yukarı çıkıyor. Diğer anne banyoma giriyor.
Okuldaki çocuklar, yatak odama bağlı bir banyomun olmasının büyük bir şans olduğunu söylüyorlar.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor Daddo.
Şey.
Odanızın ortasında öylece duruyorsunuz.
Hayır, değilim.
Bela.

Sonra ne yapacağımı düşünüyordum.

Daddo, kötü bir koku almış gibi havayı kokluyor. Diğer Annesini banyoda görmesini istemiyorum. Onunla konuşmasını istemiyorum. Bana her zaman sorduğu şeyi ona da sormasını istemiyorum.

"Bu koku ne?" diye soruyor Daddo.
Kokuyu alamıyorum.
Ciddi misin? Bu tamamen iğrenç.

Tekrar burnunu çekti. Banyoya doğru gitti.

Aşağı inmeye hazırım, diyorum.
Hatta beklemek.
Şimdi, Baba!
Hayır. Bir dakika bekleyin.

Babam banyoya girerken ona sıkıca tutunuyorum. O kadar içeri giriyor ki onu göremiyorum. Acaba diğer anne ona o yüz ifadesini mi yapıyor diye merak ediyorum.
Sonra tuvaletin sifonunun çekildiğini duydum ve babam tekrar dışarı çıktı. Karnıma hafifçe vuruyor.

"İyi misin?" diye soruyor. "İçerisi benzin istasyonu tuvaleti gibi kokuyor."
Bu ne anlama geliyor? diye soruyorum.

Banyoya doğru bir kez daha baktı. Tuvaletin sesi kesildi. Sifon çekilmişti.

"Hadi gel," diyor Daddo. "Aşağıda takılalım. Ben çalışırken sen de salonda oyun oynayabilirsin. Muhteşem Michigan yapbozumuz var."

Bu harika bir bulmaca. Tüm yollar, şehirler, eyalet kuşu (kızılgerdan), eyalet çiçeği (elma çiçeği) ve eyalet bayrağı; dünyadaki tüm bayraklar arasında en sevdiğim bayrak.

Tamam, diyorum.

Gülümsüyor ama bana annemin o gece açık yatak odası kapısından bana baktığı gibi bakıyor. Sanki söylediklerimin sandığımdan daha derin bir anlamı olduğunu düşünüyor.
Arkasında, diğer anne banyodan dışarı bakıyor.

Haydi gidelim, diyorum.

Daddo, "Sen de annen kadar huzursuz oluyorsun," diyor. "Sanırım enerjinin bir yere gitmesi gerekiyor."

Enerjinin başka bir yere gittiğini düşünüyorum. Karanfilleri düşünüyorum.

Daddo, "Eskiden daha sık dışarıda oynardın, yanılıyor muyum?" diye soruyor.

Bilmiyorum.

"Sizi garip hissettirmeye çalışmıyorum," diyor. "Sadece oturma odasının penceresinden sizi, ön bahçede koşuştururken gördüğüm birçok anım var."

Bilmiyorum.

Deb bugün ne yapıyor?

Bilmiyorum.

Peki ya diğer arkadaşlar?

İkimiz de birbirimize bakıyoruz çünkü ikimiz de başka arkadaşım olmadığını biliyoruz. Annem, babam ve Deb var. Bir de Kelvin.
Diğer Anne, hatırlayabildiğimden beri arkadaşım. Ama son zamanlarda bana aynı soruyu sormaktan vazgeçmiyor. Eskiden geceyi beklerdi, ama şimdi sabah ben yataktan kalkmadan önce bile ortaya çıkıyor.

Daddo, "Ne olursa olsun," diyor. "Sadece eskiden yaptığın kadar çok şey yaptığından emin olmak istiyorum. Egzersiz falan filan."

Haklı. Eskiden daha çok şey yapardım. Dışarıda oynardım. Ama sonra diğer annemin yukarıdaki pencerelerden beni izlediğini görürdüm. Ya ben dışarıdayken aşağıya, babamla salonda konuşmaya gelirse?
Daddo başımın üstünü okşuyor.

Hiç sorun değil, diyor. Hepimiz dönem dönem değişiyoruz. Yani, en son ne zaman egzersiz yaptım ki?

O gülümsüyor, ben de gülümsemeye çalışıyorum.

"Bu bir bulmaca," diyor. "Bunu *bir zihin* egzersizi olarak düşünün. Bence bu da sayılır."

Yatak odamdan onun peşinden çıkıyorum. Aşağı kata iniyoruz ve arkama bakmıyorum çünkü hâlâ gizlice baktığını biliyorum.
Son günlerde gece gündüz sürekli gözetliyor gibi geliyor.

5

Babam masasında çalışıyor, ben de kanepede oturup yapbozu birleştirmeye çalışıyorum. Çalışma odasının kapısı yok ve antrenin karşısında yemek odasının girişi var. Yukarı bakmamaya çalışıyorum ama her gıcırtı duyduğumda bakıyorum.

"Bunun farkında değildim," diyor Daddo telefonda. "Bunu bilseydim muhtemelen işime yarardı."

Bulmaca zor. Babamın bunu başarabileceğime inanması hoşuma gidiyor. Ofisindeki kitapları da seviyorum. Yetişkin kitaplarını seviyorum. Tüm kelimeleri okuyamıyorum ama yine de onlara bakmayı seviyorum. Bence her kitabın sayfaları güzeldir. Bunu bir keresinde babama söyledim, o da bir kitap alıp açtı, bir sayfaya bir süre baktı ve sonra, *"Bunu görüp görmediğimden emin değilim ama senin görmen hoşuma gidiyor," dedi.*

Daddo, "Bu lanet olası Himalaya hesabı," diyor.

Şu an telefon görüşmesini bitirdi.

"Bunda ne yanlış var?" diye soruyorum.
Bu gerçekten çok fazla iş demek.
Bence iş eğlenceli.

Evet, öyle işte…

Hiçbir şey yapmamaktan daha iyidir.

Daddo hafifçe gülüyor.

"Bunu sana ben mi öğrettim?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum.

"Bu iyi bir felsefe," diyor. "Yine de bazı projeler diğerlerinden daha fazla enerji tüketiyor."

Evet. Mesela Bay Brown'ın sınıfta bizden konuşma yapmamızı istediği zamanlar gibi.

Konuşma yapmaktan hoşlanmıyor musunuz?

Korkuyorum.

O, öyle davranma.

Elimden bir şey gelmiyor.

Ama bana güven, diyor Daddo. Bunu hemen atlatmalısın. Bütün hayatın boyunca sahne korkusu çekmek istemezsin. Genç halime öğretebileceğim tek bir şey varsa o da bu...

Sahne korkusundan kurtulmak mı demek oluyor?

Kesinlikle.

Neden?

Çünkü hayatta çok sık karşımıza çıkıyor. Bir düşünün: Bu sabah bir saattir telefonda konuşuyordum. Sanki konuşma yapıyorum. Anlıyor musunuz? Şu anda annem de muhtemelen bir konuşma yapıyor, bir nevi. Hatta sigorta şirketini ararken bile kısa bir konuşma yapıyorsunuz.

Sigorta şirketini aramıyorum.

Kelime anlamıyla yapılan şakalar yok.

Ama komikler.

Belki. Biraz. Ama gerçekten... Bay Brown bir dahaki sefere sizden bir konuşma yapmanızı istediğinde? Çılgın bir konuşma yapın. Masanızın

üzerine çıkın ve bağırın. Sahne korkunuzu yenmek için ne yapmanız gerekiyorsa yapın.

Bunu düşünüyorum. Annem bana masanın üzerine *çıkmamamı* söylerdi. Ama babamın ne demek istediğini anlıyorum. Korkmayan, korkmak için bir sebebi olmayan çocukları kıskanıyorum.

Artık konuşma yapmaktan korkmayacağım, diyorum.

Daddo, telefonuna birinin seslendiğini anlayınca elini kaldırıyor. Tavan gıcırdıyor. Yapbozu birleştiriyormuş gibi yapıyorum ama artık dikkatimi vermiyorum.
Tavan gıcırdıyor.

Şu an olmaz, diyorum.

Bunu sesli söylememeliydim. Babamın bana diğer annem hakkında soru sormasını istemiyorum.
Ama babam telefonda konuşuyordu ve beni duymadı zaten.
Yukarı bakıyorum.
Eskiden sadece geceleri gelirdi. Sonra bazen gündüzleri de gelmeye başladı.
Onu ilk kez gündüz vakti gördüğümde saklandım.
Sanırım bana yaklaşıyor. Zaten evde olmasına rağmen. Yatağımda yanımda oturmasına rağmen.
Daha yakın. Aklıma gelen kelime bu.
Eskiden dolabın içinde durup bana bakardı. Sonra dışarı çıktı. Sonra konuşmaya başladı.
Sonra sorular sormaya başladı.

Şimdi değil, tekrar söylüyorum.

Yukarıda bir göz görüyorum, tavanda tıpkı göz şeklinde bir delik var.
Belki de bütün bir yüzdür.

Daddo telefonu kapatıyor.

"Naber?" diye soruyor.
Hiç bir şey.

Tavana bakıyor.

"Çok korkmuş görünüyorsun," diyor. "Sahne korkusuyla ilgili konuşmalar yüzünden miydi acaba?"

İhtiyaç sahibi.

"Evet, üzgünüm," diyor. "Böyle şeylerin sorunu bu işte. Ne kadar çok konuşursan, o kadar çok korkutur seni. Ama buna izin verme."

Daddo nefes verirken komik bir ses çıkarıyor, tam o sırada tavan gıcırdıyor ama o duymadı ve ben de başımı kaldırmadım.

"İşim bitince film izlemek ister misin?" diye soruyor Daddo.
Annenin eve gelmesini beklemeli miyiz?
Ah, bunun ne zaman olacağını bilmiyorum.

Annem eskiden hep evde olurdu. Üçümüz hep birlikte film izler, yemek yerdik.

Hangi film? diye soruyorum.
Bu tamamen sana kalmış. Peki, sen ve ben neyiz?

Gülümsüyorum.

"Biz en iyi arkadaşız," diyorum.
Kesinlikle, diyor.

Doğru cevabı vermişim gibi parmaklarını şıklattı. Sonra telefonu tekrar çaldı ve sessizlik işareti olarak elini kaldırdı.
Yukarı bakıyorum.
Diğer anne bana bakıyor.
Babam konuşurken kalkıp aceleyle odadan çıkıyorum. Onun onu görmesini istemiyorum.
Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve yukarıdan gıcırtı sesleri duyuyorum, diğer annemin yerden kalkıp yüzünü halıdan kaldırdığını anlıyorum.
Acele ediyorum. Ona Daddo'yu rahat bırakmasını söyleyeceğim.
Eskiden hep dolapta kalırdı. Şimdi bazen odamdan çıkıyor.
Oraya varmadan önce yatağın gıcırdadığını duyuyorum. İçeri girmeden önce onu görüyorum. Yatağımın kenarında oturuyor. Diğer tarafa dönük.
Onu böyle görmek hoşuma gitmiyor. Çünkü kollarının arkasını görebiliyorum ve kollarının arkasında koyu renk tüyler var.
Aceleyle içeri giriyorum ama söylemek istediklerimi söylemiyorum.
Söylemeye çok korkuyorum. Ona Daddo'ya kendini göstermemesini söylemiyorum. Ona bana her zaman sorduğu şeyi ona sormamasını da söylemiyorum.
Ama zaten sormaya vaktim yok.
Çünkü o önce bana soruyor,

> Bela, kalbinin içine girebilir miyim?
> Hayır, diyorum.
> "Lütfen?" diyor. "İçeri girmeme izin verir misiniz?"
> Hayır, diyorum.

Üzgün görünüyor. Okulda bize anne babamız dışında kimsenin bize dokunmasına izin vermememiz söylenmişti. Kalbimin içine girmek dokunmakla aynı şey mi?

> "Arkadaşlar karşılıklı olarak birbirlerine destek olurlar," diyor.

"Evet dersem diğer anne ne yapacak bilmiyorum."

Hayır! diyorum.

O yüz ifadesini yapınca odamdan fırladım. Arkama bakmadım. Merdivenlerden aşağı koşup oturma odasına geri döndüm ve babam masasının başında ayağa kalkmış, telefonunu bırakıp şöyle dedi:

Henüz bir film seçtiniz mi?

Evet! Diyorum.

Hangisi? Ve neden bu kadar zor nefes alıyorsun? Daha yeni alternatör mü değiştirdin?

Sana göstereceğim, diyorum. Acele et! Hemen şimdi film izlemek istiyorum!

Çalışma odasından fırlayıp koridordan yukarı, oturma odasına doğru koştum.

"Tamam, tamam!" diye bağırdı. "Daha önce hiç bu kadar istekli birini görmemiştim. Sakın bu hevesini kaybetme!"

6

Ben ve babam üçüncü filmimizi izliyoruz. Güneş battı ve ev karardı, ama annemin "açık plan" dediği evimizde yemek yaparken onu izledim, çünkü mutfaktaki her şey oturma odasından görülebiliyor. Salonun hemen ilerisindeyiz ve bazen babam kalkıp oradan bir şeyler alıyor çünkü film izlerken bile hâlâ bir şeyler yapıyor ve her seferinde evin önünden aceleyle geri gelmesini istiyorum çünkü merdivenler önde ve gıcırtı duymasını istemiyorum.

“Kolay filmler” izliyoruz. Babam, bol şakalı ve insanların birbirine aşık olduğu filmlere böyle diyor. Bazen, yatak odamdayken, annemle babamın kolay olmayan filmler izlediğini duyuyorum. Yüksek sesli, korkutucu müzik, çığlık atan insanlar ve şiddet sesleri. Eskiden diğer annem yatağımın ucunda durur ve kulaklarımı elleriyle kapatırdı, böylece zor filmleri duymak zorunda kalmazdım. Ama o zamanlar daha küçüktüm.

Daddo filmdeki bir şakaya gözlerini deviriyor ama hoşuna gittiğini anlayabiliyorum. Annesi kötü şakalardan hoşlandığı için onunla dalga geçiyor ama Daddo bunu umursamıyor. Sanırım annesinin onunla dalga geçmesinden hoşlanıyor. Belki de bu tür filmleri izlerken birbirlerine aşık oldular.

Keşke annem de burada olsaydı da babama daha da çok aşık olabilseydi.

"Duydun mu?" diye soruyor Daddo. "Sanırım eve geldi."

Annemi dinliyorum.

Henüz eve gelmedi, diyorum.

Daddo saate bakıyor. Kaşlarını çatıyor.

"Birinin sesini duydum sandım," diyor.

O kalkıyor, ben de kalkıyorum.

Urs? Daddo arıyor.

Ursula. Bu annemin gerçekten havalı bir ismi. Babamın adı da Russ ve o da güzel.

Urs, evde misin?

Babamı salondan çıkarıp koridordan merdivenlerin başına kadar takip ediyorum.

Urs?

Ön kapıyı çevreleyen cam tuğla pencerelerden dışarı bakmak için döndü ve ben de yemek odasına göz attım.
Karanlıkta yemek masasında mı oturuyor? O mu acaba?

"Bu nedir?" diye soruyor Daddo. "Neden birden nefes nefese kaldın?"

Yemek odasına da bakıyor ama onu göremiyor.
Belki de o değildir.
Diğer anne daha önce hiç aşağı kata inmedi.
Daddo çalışma odasına girip pencerelerden dışarı bakıyor, ben de karanlık yemek odasına doğru bir adım atıyorum ve nefes alışverişi duyuyorum.

"Aşağı katta mısınız?" diye soruyorum.

Ön kapı o kadar aniden açıldı ki, çığlık attım.
Annem, babamın sandığı gibi eve geldi.

Siz ikiniz! diyor anneniz.

Sesi biraz yüksek çıkıyor.

İkiniz de hayalet görmüş gibi görünüyorsunuz.

Annem antre ışığını açtı ve ben yemek odasına baktım, masada kimse oturmuyordu. Karanlıkta kimse nefes almıyordu.

Daddo, "Romantik komediler izliyoruz," diyor.

Anne gülümsüyor.

"Korkunç şeyler," diyor annem. Sonra da bana: "Uslusluydun mu?" diye soruyor.
Daddo, "Bütün gün tuhaf davrandı," diyor.
Hayır, öyle değil diyorum.

Annem çantasını omzundan indirmekte zorlanıyor. Çantayı antredeki bankın üzerine koyuyor ama kenara çok yakın koyunca düşüyor.

"Eyvah," diyor annem. "Ne *geceydi ama!"*

Onu yerden alıyor ve tekrar ayağa kalktığında babası onu öpmeye çalışıyor. Sanırım bunun sebebi izlediğimiz filmler.
Ama annem onun yanından geçip oturma odasına doğru koridora çıktı ve şöyle dedi:

Bensiz ikiniz ne yapardınız? Russ, içki ister misin?

Daddo şöyle diyor:

Bunun cevabı—

Ve sonra ikisi de aynı anda şöyle diyor:

Her zaman evet.

Tamam Bela, diyor annen. Babanın uyku vaktine inanmaması, uyku vaktinin olmadığı anlamına gelmez.

Daddo bana bakıyor.

"Gerçek olduğunu düşünüyor musun?" diye soruyor.

Yemek masasında gördüklerimi düşünüyorum. Oradaki şekli.

"Gerçek olan ne?" diye soruyorum.

Daddo gülümsüyor.

Yatma vakti, diyor. Gerçek mi yoksa...

Parmaklarını oynatıyor.

…bu bir fantezi mi?

Anne, babaya bir içecek getiriyor ve kendisi için hazırladığı içecekten bir yudum alıyor.

"Gerçek," diyor anne. "Tıpkı başındaki saçlar kadar gerçek."

Saçlarıma dokunuyor.
Diğer annenin kollarının arkasını düşünüyorum.

"Kalk," diyor anne.

Merdivenlerin dibini işaret ederek başıyla onayladı.

"Hadi hazırlan canım," diyor. "Yukarıda görüşürüz."

Yukarı doğru yürüdüm. Arkamdan Daddo'nun fısıldadığını duydum. Döndüğümde öpüşüyorlardı.
Yokuşun geri kalanını tırmanırken karanfilleri düşünüyorum. Dostluğun nasıl karşılıklı vermesi ve alması gerektiğini düşünüyorum.
Aşağıya baktığımda, annem gözden kayboluyordu ve babam da onun uzaklaşmasını izliyordu.
Evde bizden başka birinin olabileceğini akıllarından bile geçirmiyorlar.
Bu gerçekten çok iyi.
Onun annesiyle ya da babasıyla karanfiller ve arkadaşlar hakkında konuşmasını istemiyorum. Bana her zaman sorduğu soruları onlara da sormasını istemiyorum çünkü evet deyebilirler, hayır da diyebilirler ve doğru cevabın hangisi olduğunu bilmiyorum.
Annem babama yüksek sesle sesleniyor ve ben de onların yeniden birbirlerine aşık olduklarını hayal ediyorum. Her zaman iyi hissetmelerini istiyorum. Annemle babamın, hayvanat bahçesinde dolaşırken olduğu gibi, hatta Chowder'daki bir gölde yüzerken el ele tutuştuklarını gördüğüm gibi, her zaman el ele tutuşmalarını istiyorum.
İstediğim tek şey bu.
Onların her zaman böyle olmaları.

Bela.

Diğer annem yatağımda oturuyor, bana dönük.

Merhaba, diyorum.

Onu görmek için eskiden çok heyecanlanırdım. Dolap kapılarının açılmasını beklerdim. Ama şimdi beni korkutuyor. Bütün o konuşmaları ve sorularıyla.

Kalbinin içine girebilir miyim?

Ben cevap vermeden önce annem aşağıdan sesleniyor.

Bela! Hazırlandığını duyamıyorum!
Daha çok gürültü yapın! diyor Daddo.

Aşağıda gülüyorlar.
Ama diğer anne gülmüyor.
O bir cevap bekliyor.

Hayır, diyorum.

Hemen banyoma koştum, kapıyı kapattım ve diş fırçamı aldım.
Ve soruyu duymayacak kadar gürültü yapıyorum.

7

Annem yatağımın kenarına oturuyor. Geç saate kadar çalıştığı kıyafetleri giymiş. Deri ceketi hâlâ üzerinde. Gözleri biraz yaşlı görünüyor.

"Anneciğim, farklı kokuyorsun," diyorum.

Ellerini kokluyor. Tişörtünü kokluyor.

Nasıl kokuyorum?

Kapıya doğru bakıyor. Sanki babasının duymasını istemiyor gibi.
Doğrulup onu yakından kokluyorum.

Başka birinin kokusunu taşıyorsun.

Annem üzgün görünüyor.

Öyle deme, Bela.
Neden?
Çünkü birine başka biri gibi koktuğunu söylemek hoş bir şey değil.
Üzgünüm.

Bana özür dilemememi söylemiyor. Sadece kendi kokusunu tekrar içine çekiyor. Ceketini çıkarıyor. Sırtı dolaba dönük.

"Kahretsin," diyor annem.

Yastığımı kabartıp uzanıyorum. Bir dakika sonra uykuya daldığımı düşünecek. Bazen annem ve babam uyuduğumu sandıkları zaman bana bir şeyler söylüyorlar.
Birkaç dakika sessiz kalıyorum.

"Bunu hak ediyorum," diyor annem. "Çocuğumun bana 'Başka biri gibi kokuyorsun' demesini hak ediyorum."

Biliyorum, şu an uyuduğumu düşünüyor. Uyuyormuş gibi nefes alıyorum. Yatak odamın kapısına dönük duruyor. Karanlıkta gözlerimin biraz açık olduğunu görmüyor.

"Ben ne yapıyorum böyle?" diyor annem. "Bir ailem var. Neden böyle bir riske gireyim ki?"

Hıçkırıyor. Hıçkırık komik bir ses olduğu için gülmek istiyorum ama uyanık olduğumu anlamasını istemiyorum. Annesinin onun ne dediğini duyduğumu bilmesini istemiyorum.

"İsa," diyor annem. *"İsa Mesih."*

Gözlerini kapatıyor, derin bir nefes alıyor ve sanki üzgünmüş gibi gülümsüyor.
Diğer anne açık dolaptan çıkıyor.
Duvar boyunca kayarak iki duvarın birleştiği yere geliyor. Başı tavanın köşesinde.
Ona gitmesini söylemek istiyorum. Anneme gitmesini söylemek istiyorum.

Annen, baban iyi bir adam diyor.

Biraz ağlıyor. Annemle babamın ağlarken nasıl ses çıkardığını biliyorum çünkü Pester öldüğünde ikisi de çok ağlamıştı. Pester bizim turuncu kedimizdi.

O da tıpkı benim sizin ve onun için çok çalıştığım gibi, sizin ve benim için çok çalışıyor. Ama bazen…

Diğer anne karanlık köşeye karışıyor. Çoğunlukla.

Bela? diye soruyor anne. Uyanık mısın?

Cevap vermiyorum. Konuşmaktan korkuyorum. Konuşursam, Diğer Anne kalbime girmek isteyecek mi?

"Bunun mantıklı bir açıklaması yok," diyor annem. "Ben ne yapıyorum ben...?"

Sadece annesi ve babası içki içtiğinde böyle konuşuyor. Annesi geç saatlere kadar çalışırken içki içmiş olmalı.
Kadın ayağa kalkıp ceketini alıyor ve aniden arkasını dönüyor; diğer anne ise duvarların tavanla birleştiği köşeye daha da derine gömülüyor.
Anne hafifçe nefes nefese kalmış bir ses çıkarıyor.
Bana dönük değil, bu yüzden gözlerimi daha da açabiliyorum ve o göremiyor. Duvarın tavanla birleştiği köşeye doğru bir adım daha yaklaştığını izliyorum.
Şöyle diyor:

Yukarıda bir şey mi var?

Dolabın yanındaki şifonyere doğru yürüyor ve lambayı açacakmış gibi elini lambanın üzerine koyuyor. Ama açmıyor. Muhtemelen beni uyandırmak

istemiyor.
Duvarların tavanla birleştiği yere doğru yaklaşıyor.

Az önce ne gördüm ben?

Baba kapıdan konuşunca, anne irkilir.

"Naber?" diyor Daddo.
"Adamım," diye fısıldadı annem. "Beni *çok korkuttun* , Russ."

Daddo onun baktığı yere bakıyor. Bana bakmadan önce gözlerimi kapatıyorum.

"Yatağa hazır mısın?" diye soruyor ona.

Annem önce cevap vermiyor. Tekrar bakıyorum ve hâlâ duvarların tavanla birleştiği yere baktığını görüyorum.
Telefonundaki el fenerini açıp köşeye doğru tutuyor.

"Bu nedir?" diye soruyor Daddo.
"Bilmiyorum. Sadece... açım," diyor. "Yatmadan önce bir şeyler yiyebilirim."
Daddo buzdolabında tavuk kanatları olduğunu söylüyor.
Kulağa hoş geliyor. Evet. Bela bu akşam nasıldı?
Harika. Her zaman.

Göz ucuyla baktım. Annemin hâlâ köşeye doğru baktığını gördüm.

Daddo, "O bulmaca üzerinde çalıştı," diyor. "Sanırım meydan okumayı seviyor. Neye bakıyorsun? Bir örümceğe mi?"
Hayır, ben... bilmiyorum.

Işığı kısıyor.

Sanırım izlendiğimi hissettim.
Bir örümcek tarafından.
HAYIR.
Benim tarafımdan.

Şimdi birbirlerine bakıyorlar. Emin değilim ama sanırım Diğer Anne yine dolapta. Eskiden onun orada yaşadığını düşünürdüm. Ama bir keresinde ona kalbime girmesine izin verirsem bana ne olacağını sorduğumda, bana geldiği yere gideceğimi söyledi. Yer değiştireceğimizi söyledi. Ben de dolapta olmak istemediğimi söyledim. O da bana oradan gelmediğini söyledi.

"Seni seviyorum, Urs," diyor Daddo.
Biliyorum, Russ.

Bir keresinde ona neredeyse evet diyecektim. Babam bana hayatta hayır demekten çok evet demenin gerektiğini söylemişti. Maceraların böyle başladığını söylemişti. Diğer Anne kalbime girmek istediğinde gerçekten neredeyse evet diyecektim. Onu üzmek istemedim. Zaten kızgın yüzünü görmüştüm.
Bir gün sırf öyle istediğim için "evet" diyeceğim diye endişeleniyorum.
Bir keresinde alt kattaki bir partide Daddo'nun arkadaşı Mark'ın, bir iyilik için yeterince çok kez rica ederseniz insanların "sonunda evet diyeceğini" söylediğini duydum.
Annem de demişti ki, birini ancak belli bir süre "cezbedebilirsin", sonra pes eder.
Diğer anne benden bir iyilik istiyor. Bunun arkadaşların yaptığı bir şey olduğunu söylüyor.
Onlar karşılıklı alışveriş yaparlar.
Birbirlerine karanfil konusunda yardımcı oluyorlar.
Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Bu aileyi çok seviyorum," diyor annem.

Sesinde hüzün var.
Sonra annemle babam birlikte odamdan çıkıyorlar ve ben karanlıkta yalnız kalıyorum, tavanın duvarlarla birleştiği yere bakıyorum.

Merhaba, diyor diğer anne.

Sesi hemen yanımda.
Yatağımla duvar arasındaki boşluğa neredeyse sığmayacak kadar büyük ve çok yakın geliyor.
Bağırıyorum.
Annem ve babam koşarak geri geldiler, ikisi de kapının eşiğindeydi ve ben de dedim ki,

Az kalsın yataktan yuvarlanıyordum.

Bir saniye beklerler ve sonra Daddo güler.

"Bu hiç komik değil," diyor anne. "Bela, dikkatli ol."
"Hadi ama," diyor Daddo. "Herkes hayatının bir noktasında yataktan düşer. Bu bir olgunlaşma ritüeli."
"Hadi tekrar uyuyun," diyor anne. "Düşmeyeceksiniz."

Tavanın duvarlarla birleştiği yere tekrar bakıyor, ama diğer annem şimdi yatağımın diğer tarafında çömelmiş durumda.

"İyi misin?" diye soruyor Daddo.
Evet, öyle diyorum.

Daddo havayı kokluyor.

Ne? diye soruyor annesi ona.

Daddo bunu düşünüyor.

Bilmiyorum. Hiçbir şey. Sürekli bir şeylerin kokusunu alıyorum. Sanki... tuvalet borusu gibi.

Tuvalet borusu mu? Bu da ne demek?

"Gitti," diyor Daddo. "Ama neyse. Bir sorun varsa, düzeltiriz."

Bana gülümsüyor.
Yatağımın diğer tarafında diğer annenin nefes alışını duyabiliyorum.

İyi geceler Bela, diyor annen. Ve bana bir iyilik yapar mısın?

Ne?

Yatağın ortasında uyuyun.

Sonra gittiler. Ve diğer annemin eskiden nasıl daha çok bir arkadaş gibi hissettirdiğini düşünüyorum. Onunla ilk tanıştığımda, o bir *arkadaştı* . Ve başka bir arkadaşa ihtiyacım yoktu! Yatak odamda sebepsiz yere gülerdik. Saçımı tarardı. Kulaklarımı kapatırdı. Beni kucaklardı.
Sonra tekrar dolaba girerdi. Ve oradan uzun süre bana bakardı. Bana güzel rüyalar görmemi sağladığını söylerdi. Ama her zaman güzel rüyalar görmezdim.
Bazen konuşmazdı. Ama nefes alışını duyabiliyordum. Ve bazen, uyurken, gördüğüm rüyalarda da onun nefes alışını tekrar duyardım. Ve bazen uyandığımda onun aceleyle dolaba geri döndüğünü görürdüm.
O zamanlar arkadaştık.
Hâlâ öyle miyiz?
Hâlâ güzel rüyalar görmemi istiyor mu?

Ha! diye bağırdı Daddo koridorun ilerisinden.

Odalarına bir şey düştü.
Daddo gülüyor.
O zaman anne de öyledir.

"Sana bunun bir olgunlaşma töreni olduğunu söylemiştim!" diyor Daddo.

Onların gülmelerinden mutlu olmaya çalışıyorum. Her zaman gülmelerini *istiyorum* .
Ama diğer annenin yatağımın yanında nefes aldığını duyabiliyorum.
Ve onun bir cevap istediğini biliyorum.
Eskiden arkadaşsak... şimdi neyiz?
Doğruldum.
Anneme ve babama tekrar seslenmeyi düşünüyorum.
Sonra onun halının üzerinde kayarak ilerlediğini duydum.
Dolap kapakları yavaşça kapanıyor ve ben "Anne" ya da "Baba" diye seslenmiyorum.
Bırakın gülsünler, diyorum.
Lütfen, bırakın sürekli böyle gülsünler.
Sonsuza kadar.

8

Deb ve ben Chaps Park'taki salıncaklardayız. Buraya çok sık geliyoruz. Burası en sevdiğim yerlerden biri çünkü oyun alanı çok büyük ve ahşaptan yapılmış, köprüler, ipler ve kaydıraklar var. Babam her zaman küçükken kaydıraktan çok hızlı kaydığım ve kumda yüzüstü düştüğüm bir anı anlatır ve güler. Ona ağlayacakmış gibi bakmıştım ama sonra gülmeye başladım, kalktım ve tekrar merdivene geri döndüm çünkü tekrar yapmak istiyordum.
Annem ve babam beni buraya birlikte getirdikleri günleri en çok seviyorum.

"Baban neden burada değil?" diye soruyor Deb.
"Evden çalışıyor," diyorum. "Annenin programı çok düzensiz."

Deb çok soru soruyor. Annesi de kendi annesinin çok soru sorduğunu söylüyor. Annesinin adı Carly ve Carly ile annesi büyük ağaçların ve tuvaletlerin yanındaki bankta konuşuyorlar.
Konuşurken ellerini çok kullanırlar.
Annemin bugün hala başka birinin kokusunu alıp almadığını merak ediyorum. Carly'nin de bunu fark edip etmediğini merak ediyorum.

Annem okulun bizi silah kontrolünden geçireceğini söylüyor, diyor Deb.

Ben de aynı şeyi duydum. Annem ve babam bu duruma çok sinirlendiler. Babam elini mutfak tezgahına vurdu ve dünyanın "berbat" olduğunu söyledi. Annem ona bunu benim önümde söylememesini söylemeye başladı ama sonra durdu çünkü sanırım onunla aynı fikirdeydi.

"Çok tuhaf olacak," diyor Deb. "Çantalarımızda gizli bir şey olmadığından emin olmalıyız."

Aklıma karanfiller geliyor. Sırt çantam karanfillerle dolu.
Konuşurken sallanıyoruz. Annem bir keresinde bana herkesin "bir şeyden" korktuğunu söylemişti. Herkesin "korktuğu o tek şey" olduğunu söylemişti. Korku içinde yaşamak istemediğini ve eğer beni korku içinde yakalarsa bunun "kalbinin kırılacağını" söylemişti.

"Hiç kimseye zarar verir miydin?" diye soruyor Deb.

Ben öyle düşünmüyorum, diyorum.

"Mesela biri bana zarar veriyor olsaydı?" diye soruyor Deb. "Benim için onlara zarar verir miydin?"

O halde evet.

Ben Deb'den daha yükseğe sallanıyorum, ama sonra o daha da yükseğe sallanıyor ve birbirimizin yanından geçerken konuşuyoruz.

"Güzel," diyor. "Çünkü ben de senin için aynısını yapardım."

Sen ne yapardın? diye soruyorum. Beni nasıl kurtarırdın?

Annem bankta oturmuş bana bakıyor. Büyük, koyu renk güneş gözlüğü takmış. Boynunda beyaz bir fular var. Hala yaz ama bazı günler diğerlerinden biraz daha soğuk geçiyor. Sanki kılık değiştirmiş gibi görünüyor. Ama bana baktığını anlayabiliyorum. Dün gece yatağımın kenarında onu düşünüyorum. Her şeyi "riske attığını" söylemişti.

Deb, "Şimdi daha yavaş sallanıyorum," diyor. Sanırım bu, olanlara bağlı.

İkimiz de artık sallanmayı bırakana kadar yavaşlıyorum.

Diyelim ki yatak odamdaydım ve dolabımda bir kadın yaşıyordu.

Deb kıkırdar.

Korku hikayelerini severim, diyor.
Ama gerçekten, diyorum. Dolabımda yaşayan bir kadından beni nasıl kurtaracaksın?

Deb bunu düşündükçe yüzü buruşuyor. Ayakkabısının ucuyla toprağa dokunuyor.

Belki de orada yaşaması kötü bir şey değildir, diyor.
Peki ya kötü olursa? diye soruyorum.
Sonra da anne babana söylerdim.

Anneme bakıyorum. Konuşurken ellerini gerçekten çok kullanıyor ve bankın kenarında oturuyor.
Daddo'nun parmaklarını şıklatıp "Evet, biz en iyi arkadaşız" dediğini düşünüyorum.
Anne ve baba da en iyi arkadaş mı?

Onların da zarar görmesini istemem, diyorum.
"Doğru," diyor Deb. "Peki, sana nasıl zarar verebilir ki?"
Sanırım beni korkutabilirdi.
Bunu istemezdim.
Ama o, arkadaş olduğumuzu söylüyor. Çünkü eskiden öyleydik.
"Arkadaşlar mı?" diye soruyor Deb.
Evet, diyorum. Eskiden yatak odamda sessizce oynardık.

Ne oynadınız?

Onun sorusu beni garip hissettirdi. Oynadığımız oyunların isimlerini bilmiyorum.

Mesela göz göze bakışma yarışmaları falan, diyorum.

Bu garip.

"Ya yatakta uzanırken beni banyodan izleseydi?" diye soruyorum kendime.

"O zaman onu *bıçaklardım* !" diyor Deb.

Bunu yüksek sesle söyledi ve annelerimize baktım ama onlar duymadılar.

Onu bıçaklamak mı?

Evet, diyor. Ben de ' *Bela'yı rahat bırakın!'* derdim ve onu kılıçla bıçaklardım.

Kötü bir yüz ifadesi aklıma geliyor.

Peki ya kılıçlar yoksa? diye soruyorum. Ya uyandığımda o benim yatağımda, yanımda yatıyorsa?

"Artık bu oyunu oynamak istemiyorum," diyor Deb.

Ya uyandığımda yüzü benimkinin yanında olsaydı? Ya gözleri yüzünün alt kısmında olsaydı?

Deb salıncaktan iner.

Bela, yeter artık.

"Öyleyse beni kurtarır mısın?" diye soruyorum.

Yeter artık. Korkunç hikayeni daha fazla dinlemek istemiyorum.

Dolabımda yaşayan kadından beni nasıl kurtarırsınız?

Artık konuşmak istemiyorum!

Salıncaktan inip onu takip ederek oyun alanına gittim.

Ona hâlâ hayır der miydin? diye soruyorum.

Deb, oyun alanına kadar koşarak gidiyor. Annelerinin yanına koşmaması gerektiğini biliyor çünkü anneleri ciddi bir şeyden bahsediyorlar ve şimdi Carly, kendini iyi hissetmeyen insanların yaptığı gibi başını ellerinin arasına almış annesinden daha çok konuşuyor.

Onu öldürür müydün? diye soruyorum.
Güzel, dur.

Şimdi Deb'in hemen arkasındayım. O, metal merdivenden tahta köprüye tırmanıyor.

"Filmlerdeki gibi üzerine su döker miydin?" diye soruyorum.
Yeter artık Bela. Başka bir şeyden konuş!
Onu pencereden aşağı iter miydiniz?
Bela…
İster misiniz—

Ama Deb köprüden koşarak kare şeklindeki ahşap odalardan birine giriyor. Oyun parkının altındaki kumda duruyorum.

Annenize gerçekten söyler miydiniz? diye soruyorum. Anneniz incinse bile?

Deb dışarı çıkar ve sarı kaydırağın tepesine doğru yürür.

Evet! diyor. Evet! Anneme dolabımda kötü bir kadının yaşadığını ve benimle yatakta yattığını söylerdim!

Daddo, bazı şeylerin "zaman meselesi" olduğunu söylüyor. Bir şeyin olabileceğini düşündüğünüz şeyin gerçekleşmesi "sadece zaman meselesi".

İçeride yalnız mısın, Deb?

O, küçük ahşap odada benden saklanıyor.

Tabii ki yalnızım, Bela!
Emin misin?
Elbette yalnızım!
Emin misin?
Durun!

Annem ve babam uyuduğumu sandıkları zaman benimle konuşuyorlar. Babam sık sık "iyi olmanın önemi"nden bahsediyor. Bir keresinde şöyle demişti:
Yaşım ilerledikçe, zekanın ölçütünün ne kadar nazik olduğunuz olduğunu daha çok düşünüyorum. Çünkü hayatta yaşadığınız onca şeyden sonra, zihninizi korumak kolay bir şey değil. Annenizin ve benim yaşadığımız tüm bu şeyleri sizin de yaşayacağınızı düşünmek beni korkutuyor. Yaşamış herkes çok kötü zamanlardan geçti ve sizin de geçeceğinizi düşünmek beni korkutuyor. Uyanıkken bunlardan bahsetmiyorum çünkü sizi korkutmak istemiyorum. Hangi baba çocuğuna cehennemden geçip geri döneceğini söyler? Sanırım bir gün bunu bilmeniz gerekecek. Ve bu sadece yıkılmış hayaller ve başarısız ilişkilerle ilgili değil. Bundan çok daha derin. Biliyor musunuz, insanların ne kadar kötü olduğunu fark ettiğim zamanı hala hatırlıyorum. Çoğu insan. Liseden yeni mezun olmuştum, Chaps'te yaşıyordum zaten. Berbat bir veri giriş işinde çalışıyordum ve işim evde bakım hemşirelerinin kaç saat çalıştığını yazmaktı. İnanır mısınız, onların çalışma saatlerinden daha fazla para alıyordum? Evet. O zaman bile bir şeylerin yanlış olduğunu görebiliyordum. Ama şöyle bir şey var: İş yerinde Oren adında bir adam vardı. Ve nedense Oren bu evde bakım hemşirelerinden hiç hoşlanmıyordu. Çoğu kadındı ve kesinlikle fakirlerdi

ve benimle aynı ofiste çalışan bu adam onlardan düpedüz nefret ediyordu. Neyse, maaş çeklerini haftalık olarak dağıtırdık. Hemşireler evlerinde, dairelerinde insanlara yardım ettikten sonra ofiste sıraya girerlerdi ve Oren ile ben çekleri dağıtırdık ve hemşireler ayrılmadan önce saatlerin doğru olduğundan emin olurlardı. Haklı olarak. Ve birden fazla kez, doğru değildi. Ve nedenini anlayamadım. Saatlerini bildirirlerdi, ben girerdim, Oren çekleri düzenlerdi. Peki ya bir hemşire yanlış yaptığımızı söyleseydi? Onlara endişelenmemelerini, halledeceğimi söylerdim. Ama Oren karşı çıkardı. Yanlış yaptıklarını, eğitimsiz olduklarını ve "toplama yapamadıklarını" söylerdi. Bunu yaparken yüzünde bir zevk ifadesi vardı ve bu beni çok kızdırıyordu. Yıllar sonra, burada seninle otururken bile hala kızıyorum. Ama mesele sadece Oren'in bir şekilde intikam amacıyla maaşlarından kesinti yaptığını fark etmem değildi. Mesele şuydu ki, Oren bu azarlamalarından birinde sık sık bana bakardı ve yüzünde onun gibi hissettiğimi, bu zavallı hemşirelerin acı çekmesini ve tartışmasını izlemekten bir şekilde zevk aldığımı varsaydığını görürdüm. Ve ona ne tür bir yüz ifadesi takınırsam takınayım, ondan ne kadar iğrenmiş görünürsem görüneyim, yine de aynı şeyi hissettiğimi varsayardı. Anlıyor musun Bela? İşte gerçek zulüm bu. Dünya çapında zulüm bu. Burada mesele sadece bir kişinin zalim olması değil, tüm dünyanın aynı şekilde hissettiğine inanmaları ve buna inanmak için sebeplerinin olmasıdır.

Deb, hâlâ yukarıda mısın? diye soruyorum.

Cevap vermiyor. Bana kızgın.
Biliyorum, kaba davranıyorum.
Kaydırağa tırmanıyorum. Kolay değil ama tepeye ulaşıyorum. Deb'in bulunduğu ahşap oda, küçük köprünün hemen ötesinde.

Deb? diye soruyorum. Bana kızgın mısın?

Ahşap köprüden geçiyorum.

Deb, özür dilerim.

Karanlıkta sesini duyuyorum. Ağlıyor.

Gerçekten mi, Deb? Özür dilerim. Başka bir şeyden konuşabiliriz.
Kurtulmak.
Özür dilerim, Deb. Annelerimize söyleme. Çık dışarı.
HAYIR.
Hadi kumda oynayalım, diyorum. Özür dilerim!

Fotoğrafta yüzünün bir kısmını görebiliyorum.
Şöyle diyor:

Bela?
Evet?
Yapabilir miyim?
Ne yapabilirsin, Deb?
Kalbinin içine girebilir miyim?

Güvenlik korkuluğunun üzerinden aşağıya, oyun alanının kumuna bakıyorum. Deb'in aşağıda annelerimizin yanına koştuğunu görüyorum.

İzin verir misin, Bela?

Karanlıktan gelen ses Deb'in sesi.
Ahşap odanın girişinin kenarlarına parmaklar dolanıyor.
Tüylü parmaklar.

ANNE! diye bağırdım.

Köprüden çok hızlı geri geri giderken ayaklarım kaydırağın tepesine çarptı ve geriye doğru, kaydıraktan aşağı doğru düşerek aşağıdaki kuma sertçe, çok sertçe çarptım.

Başım dönüyor.
Annem ve Carly beni almaya geliyorlar. Kendimi iyi hissetmiyorum, başım ağrıyor.
Babamı yatağımın kenarında otururken düşünüyorum.

Yani bence amaç, başınıza ne gelirse gelsin, ne yaşarsanız yaşayın, ne kadar şans yakalarsanız yakalayın, ne kadar şanssız olursanız olun, olabildiğince uzun süre nazik kalmaktır. Ve bence her zaman şunu hatırlamanız gerekiyor: Eğer biri size kötü davranıyorsa, herkese de öyle davranıyordur. Anlıyor musun Bela? Kötülüğün yayılması gerekmiyor. Kötü insanla, nazik insanın eşiğinde durabilir. Sanırım şöyle ifade edebilirim: Onları içeri almayın. Onları içeri davet etmeyin. Size aktarabileceğim, tıpkı yemek yeme ve uyuma ihtiyacı gibi içinize işleyecek tek bir şey varsa, o da şudur: Olabildiğince uzun süre nazik kalmaya çalışın. Tüm hayatınız boyunca. Her zaman başkalarının neler çektiğinin farkında olun. Ve ne yaparsanız yapın, en önemlisi, başkasının kötülüğünün, başkasının acımasızlığının içinize girmesine izin vermeyin.

Herkes başımda duruyor. Güneş hepsinin arkasından yükselmiş. Gözlerimi kısıyorum. Kendimi annemin koyu renk gözlüklerinde görüyorum. İyi olup olmadığımı soruyor. Çok endişeli görünüyor. Yine kendi kokusu var. Gözlüklerinin içinde korkmuş görünüyorum. Küçük görünüyorum.
Deb de korkmuş görünüyor. Carly de onu, aynı şeyin kendi başına da gelebileceğinden endişeleniyormuş gibi tutuyor. Sanki Deb şu anda aniden kaydıraktan aşağı düşebilirmiş gibi.

Bela, diyor anne. Ne oldu? Neden düştün?

Cevap verecek nefesim yok. Öksürüyorum. O da oturmamı sağlıyor, sırtımı sıvazlıyor ve ben de onun, Deb'in ve Carly'nin ötesini görebiliyorum.
Oyun parkındaki ahşap odanın girişine doğru bakıyorum.

Bela? Annem diyor. İyi misin?
"Korkuyorum," diyorum. "Gerçekten çok korkuyorum anne."

İlk defa, Diğer Anne evin dışında.

9

Annem, "Kafasının üstüne düştü," diyor. "Hem de kafasının üstüne!" Beni *ölesiye korkuttu.* Carly ve Deb'i de korkuttu. Çok kötü görünüyordu. Aman Tanrım, Russ, Deb bembeyaz olmuştu. Solgunlaşmıştı.

Babam bana bakıyor. Hepimiz mutfak masasının etrafında oturuyoruz. Doktorlar hakkında konuşuyorlar.

"Nasılsın?" diye sordu Daddo.
İyiyim, diyorum.

Ama babam böyle bir soru sorduğunda kendimi iyi hissetmiyorum. Bir sürü şeyi aynı anda hissediyorum.
Bu yüzden ağlıyorum.
Babam yanıma gelip beni kucağına alıyor, böylece onun kucağına oturabiliyorum.

"Sorun yok," diyor. "Oyun parkında bir kaza geçirdin. Her zaman olur böyle şeyler."
Annesi, "Çok sert düştü," diyor.

Düştüğümden beri endişeli sesi hiç kesilmedi.
Daddo gözlerimin içine bakarak şöyle dedi:

Bir keresinde paralel barlarda yürüyordum ve amcan Klay ayağımı altımdan çekti. Kaburgalarımın üzerine düştüm. Bir tanesi kırıldı. Zar zor nefes alabiliyordum. Büyükannen çok korkmuştu. Tıpkı annemin bugün olduğu gibi. Ama ben iyiydim. Ve sen de iyi görünüyorsun. Sen de iyi olacaksın.

Bunu *bilmiyoruz* , diyor annem.

"Öyleyse onu doktora götürelim," diyor Daddo.

Bana bakıyor.

Bela, Doktor Smith'i görmeye gitmek ister misin?

Yukarıdan gıcırtı sesleri duyuyorum. Annem ve babam beni çıkmaya hazırlarken, ellerimden tutup beni ön kapıya kadar götürüyorlar.
Yukarı bakıyorum.
Ve bence,
Peki ya evet dersem?
Duracak mı?
Yapacak mı?
Eğer evet dersem?
Yaklaşmayı bırakacak mı?

Hadi ama Bela, diyor Daddo. Hadi gel, aklını ve kalbini dinleyelim.

10

Doktorum Abraham Lincoln'e benziyor. Yılda bir kez, bir şey olmadığı sürece onu görüyorum. Mesela hastalandığımda veya babamın bana çok sert bir futbol topu atması sonucu serçe parmağımı kırdığımda olduğu gibi. O zaman çok üzülmüştü.
Doktor Smith uzun boylu. Beyaz bir önlük giyiyor. Yüzünün alt kısmını hafifçe saran bir sakalı var.
Duvar kağıdı, birbirini kovalayan bir sürü ördek ve kaz resmiyle dolu. İçerisi ilaç kokuyor. Küçük bir lavabo ve içinde yeşil lolipoplar olan bir kavanoz var ve ben de üzerinde beyaz kağıt olan gri mindere oturuyorum. Hep burada oturuyorum.
Doktor Smith'in ceket cebinde bir stetoskop var ve bir keresinde annemle babam eve dönerken buna çok gülmüşlerdi. "Canlı bir çizgi film karakteri" gibi göründüğünü söylemişlerdi. Bir doktor çizimi gibi.
Ama şimdi ciddi görünüyor.

Bela, diyor.

Doktor Smith konuşmada çok iyidir.

"Bana ne olduğunu anlat," diyor.
"Düştü," diyor annesi. "Kaydıraktan geriye doğru."
Doktor Smith, "Bela'nın bana anlatmasını isterdim," diyor.

Annem yüzünü buruşturuyor ama Doktor Smith fark etmiyor. Bana bakıyor ve cevap vermemi bekliyor.

Çok fazla geriye adım attım ve kaydıraktan aşağı düştüm, diyorum.
Hı hı. Peki neden geriye doğru yürüyordunuz?
Geri geri gidiyordum.
Hı hı. Bundan önce herhangi bir yönelim bozukluğu yaşadınız mı?

Ben anneme ve babama bakıyorum.

Başınız döndü mü? diye soruyor Doktor Smith. Kendinizi garip hissettiniz mi? Garip bir şey gördüğünüzü düşündünüz mü?

O küçük ahşap odanın kapı aralığındaki kıllı parmakları düşünüyorum. Babamın, "Bu sadece zaman meselesi" sözünü düşünüyorum.
Onlara söylemek istiyorum çünkü belki onları uyarmam gerekiyor. Ama söylersem, o onlara mı soracak?
Doktor Smith'e şöyle diyorum:

HAYIR.
Tamam, diyor. Hiçbir şey yok mu?
Ne anlatmaya çalışıyorsun? diye soruyor anne.
"Bilmiyorum," diyor Doktor Smith.
"Elbette, onu bütün süre boyunca izliyordum," diyor annem.

Annemle Carly'nin bankta konuşmalarını düşünüyorum. Annemin ellerini başına koymuş halini düşünüyorum. Sanırım ikimiz de Doktor Smith'e bir nevi yalan söylüyoruz.

Doktor Smith, "Ben sadece Bela'nın düşmeden önce nasıl hissettiğini merak ediyorum" diyor.
"Sorun değil," diyor annem. "Ama ben onu izlediğimi söyledim."

"Urs," diyor Daddo. "Bela'nın başı döndü mü, öğrenmek istiyor. Yani... düştü."

"İşte bu kadar," diyor Dr. Smith. "Aynen bu."

Tamam, diyor anne.

Annem endişelendiğinde böyle oluyor. Çok konuşuyor ve hızlı konuşuyor.

Dr. Smith, "Bela," diyor. "Düşmeden önce başınız döndü mü?"

HAYIR.

Tamam. Ve hayır… şok ya da korku yok mu?

Bunu düşünüyorum ve annem cevap vermem için başıyla işaret ediyor.

Evet, biraz korkmuştum.

"Ah," diyor Doktor Smith. "Peki, seni ne korkuttu, Bela?"

Kazlar duvarlarda ördekleri kovalıyor. Kazlar çok hırçın, ördekler ise çok korkmuş görünüyor.

Diğer Anne, diyorum.

Bu bir kalıp, hepsi aynı, ama bir kaz ve bir ördeğe baktığınızda, diğer kazların diğer ördeklere yetiştiğini düşünüyorsunuz. Bazı ördeklerin çoktan yakalandığını, kanadığını düşünüyorsunuz.
Doktor Smith, anne ve babaya bakıyor.

"Gerçekten mi?" diyor annem.

Daddo, "Bela, o ismi hiç kullanmadın..." diyor.

Annesine bakıyor.

Annem, "Bu ismi belki birkaç yıl önce söylemişti," diyor.

Peki, diğer anne kim? diye soruyor Dr. Smith.

Onlara soruyor, bana değil.

Biz yapmıyoruz…

"Bilmiyoruz," diye tamamlıyor annem babamın cümlesini.

Bunu yaptıklarında hoşuma gidiyor. Romantik filmlerdeki insanlar da birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlar.

"Bu çocuklara özgü bir şey," diyor anne. Sonra da babaya dönerek: "Bu geceki partiyi iptal etmeliyiz."

Doktor Smith bana bakıyor.

"Kaydırağın tepesinde hayali bir arkadaş gördüğünü mü sandın?" diyor.

"Öyle değildi," diyor annem. "Tam bir oyun parkı."

Bela mı? diye soruyor Dr. Smith.

"Bilmiyorum," diyorum.

Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

Daddo, Doktor Smith'e "Onun bir şey görüp görmediğini sormanız gerektiğini nereden bildiniz?" diye soruyor.

Çünkü Bela, olabilecek en koordineli çocuklardan biri. Güçlü. Ayakları sağlam. Muayene masasına doğruca fırlıyor ve ofisten de neşeyle zıplayarak çıkıyor. Dans etmeyi çok seviyor. Sizin Bela'nızı tanıdığım kadarıyla, sebepsiz yere kaydıraktan düşecek türden bir çocuk değil.

Kazalar olur, diyor anne.

Evet, öyleler, diyor Dr. Smith. Kesinlikle öyleler.

Ama hâlâ sanki gördüklerimden daha fazlası olduğunu düşünüyor gibi bakıyor.

"Şey, başınızı kontrol edelim," diyor. "Gözlerinizde herhangi bir beyin sarsıntısı belirtisi göremiyorum, konuşmanız bozuk değil ve bir yeriniz kırık değil."

Cebinden stetoskopu çıkarıp şöyle dedi:

Bela, istersen kazları ve ördekleri izle. Göründüklerinden daha ilginçler. Bazen gözümün ucuyla bir kazın bir ördeği yakaladığını görüyorum...

11

Annem ve babam bu akşam parti veriyorlar. Çok parti veriyorlar. Arkadaşları yüksek sesle konuşuyor, gülüyor ve müzik o kadar yüksek sesle çalıyor ki dans etmeden duramıyorsunuz. Ve herkes alkollü içecekler içiyor, biliyorum. Parti verdiklerinde, evde yalnız olmadığım ve bebek olmadığım halde bana bakıcı tutuyorlar.

Adı Kelvin. Kelvin, Chaps'teki liseye gidiyor. Muhtemelen tanıdığım en iyi insan. Babam onunla ilk tanıştı. Babamın oynadığı bir spor liginde. Futbol. Ya da belki softbol. Bilmiyorum. Ama Kelvin'le vakit geçirmek gerçekten çok eğlenceli. O bir arkadaş.

Alt katta zaten müzik çalıyor.

Ve biliyor musunuz? Ben sadece dans etmiyorum, aynı zamanda dans etmede gerçekten iyiyim.

Dr. Smith, koordinasyonumun iyi olduğunu söylediğinde şaka yapmıyormuş. Annem ve babam dans ettiğimde gülerlerdi çünkü bu kadar iyi olacağımı beklemiyorlardı. Şimdi gülmüyorlar. Şimdi beni arkadaşlarının partilerinde dans etmeye davet ediyorlar. Kelvin de iyi bir dansçı olduğumu biliyor çünkü annem ve babam dışarı çıktıklarında sevdiğim müziği açıp Kelvin için dans ediyorum. Bazen o da dans ediyor.

Buradayken sürekli telefonda konuşuyor. Ama yine de beni gözetliyor. Mesela ocağı açmam gibi, anne babaların endişelendiği diğer şeyleri yapmamamı sağlıyor.

Annemin bu akşamki partiyi iptal etmek istediğini biliyorum çünkü kaydıraktan düştüm. Ama babam sorun olmayacağını söyledi. Doktor Smith'in bende hiçbir sorun olmadığını söylediğini belirtti. Ve gerçekten de yok. Öyleyse "sağlıklı olduğum" için parti vermekten daha iyi bir sebep olabilir mi?
Daddo böyle eğlenceli biri. Onu çok seviyorum.
Aşağıda, mutfakta annem ve babamla birlikte insanların olduğunu duyuyorum. Amanda ve Dan. Her zaman erken gelirler ve her zaman erken giderler ve acaba insanların yüksek sesle konuşmaya başlamasından hoşlanmadıkları için mi diye merak ediyorum. Evde küçük bir bebekleri var. Daha fazla çocuk istediklerinden bahsediyorlar. Annem ve babam benim tek başıma "baş belası" olduğum konusunda şakalar yapıyorlar, ama sonra her zaman başlarına gelen en güzel şey olduğumu söylüyorlar.
Şu anda aşağıda, Amanda babasının söylediği bir şeye gülüyor. Babası, Amanda ve Dan ne zaman buraya gelseler onları çok güldürüyor. Onların kahkahalarının sesini seviyorum. Eğer diğer annenin sesinin tam zıttı bir ses olsaydı, o da kahkaha olurdu.
Müzik o kadar yüksek değil ki, aşağıda konuşanları duyabileyim.

"Yani Bela düştü mü?" diye soruyor Dan. "Amanda bana böyle olduğunu söyledi."

Daddo, "Önemli bir şey değil," diyor. "İyi durumda."

Aslında annem, "Ben oradaydım ve çok korkunçtu" diyor.

"Bahse girerim," diyor Amanda. "Zavallı çocuk."

Daddo, doktorun onun iyi olduğunu söylediğini aktardı.

İyiyim.

"Kafasını mı çarptı?" diye soruyor Dan.

"Öyle düşünmüyoruz," diyor annem. "Ama öyle görünüyordu. Ve çok kötü bir ses çıkardı. Ya da o çıkardı. Düşerken. Sanki homurdandı ya da..."

Ya da ne? diye soruyor Amanda.

Yaşlı bir adamın homurdanmasına benziyordu. Küçük bir çocuğunkine hiç benzemiyordu.

"Eminim korkmuştur," diyor Daddo. "Umarım korku sesleri çıkarırken yakınlarda ses kayıt cihazı yoktur."

Amanda ve Dan gülüyorlar. Ama anneleri gerçekten de bunu kastediyor.

Annem, parkın yakınlarında bir arabanın egzozundan gelmiş olabileceğini söylüyor. Ya da kaydırağa değen ayakkabısından bile olabilir, bilmiyorum. Ama o sesi hafızamda tekrar canlandırdığımda… istediğini alamayınca homurdanan bir hayvana benziyordu.

Kapı zili çalıyor. Odamdan çıkıyorum. Merdivenlerin başındayım, gelen insanlara aşağıdan bakıyorum.

"Mark," diyor Daddo. "Hoş *geldin."*

Mark, Daddo'nun en iyi arkadaşlarından biri. Birçok gece yalnız başlarına partiler düzenliyorlar. Müzik dinliyorlar ve çok içiyorlar. Gürültü yapıyorlar ama asla sinirlenmiyorlar.

Mark, "Bela nasıl?" diye soruyor. "Doktordan bahsetmiştin."

Ama ben iyiyim. Ve yetişkinler abartılı davranır. Babam bir keresinde böyle demişti.

Daddo, "İyidir," diyor. "Sadece Urs'ü biraz korkuttu o kadar."

Eminim.

Bu yüzden hiç çocuğunuz olmadı.

Bu ve on diğer sebep. Bunlardan biri de birlikte olabilecek bir kadın bulamamak.

Daddo kapıyı kapatmaya başlıyor ama başka bir çift gelmiş, yani parti çoktan başlamış. Ben de yatak odama geri dönüyorum. Parti kıyafetlerimi giymek istiyorum.
Ama o kıyafetler dolapta.
Şu an oraya girmek istemiyorum.
Bunun yerine, şifonyere gidip giyecek başka bir şey bulmaya çalışıyorum.
Kapı zili çalıyor.
Alt katta müzik biraz daha yüksek sesle çalıyor.
Çekmecemdeki kıyafetleri beğenmiyorum. Dolaba bakıyorum. Kapalı.
Aklıma karanfiller geliyor.
Dolap kapılarını kapattım mı? Artık dolabı hiç açıp kapatıyor muyum?
Hey! Aşağıda Kelvin'in sesini duyuyorum!
Kelvin geldi! Çok heyecanlıyım, çığlık atmak istiyorum!

Kelvin! diye bağırdım.

Merdivenlerin tepesine aceleyle çıktım ve onu aşağıda, insanlarla konuşurken gördüm.

Kelvin! diye tekrar bağırdım.
Bela!
Gel, dolaptan kıyafetlerimi çıkarmama yardım et!
"Bir saniye ver bana," diyor. "Sonra tamamen seninim!"

Annem onu kapıda karşılıyor ve elini sıkıyor. Merdivenlere bakıyor, beni görüyor ve diyor ki,

Hemen geliyor, Bela. Kelvin, bir dakika mutfağa gel.

Tamam. Şimdi bekleyeceğim. Annem ona korktuğumu ve düştüğümü söyleyecek. Ama bu arada, ben iyiyim.
Yatak odama geri döndüm ve daha fazla insan ön kapıya geldi; Laver, Marsha, Amanda, Dan, Billy, Anita ve tanımadığım diğer sesleri de

duyabiliyordum.
Dolaba bakıyorum.
Kapalı.
Banyoya doğru bakıyorum.
Dinliyorum.

Diğer anne mi? Diyorum.
Bela.

Ama yatak odamın kapısında, arkamdan gelen ses gerçekten annemin sesi. Beni korkuttu!

"Hey, Bela," diyor Kelvin.

Annem ve Kelvin yatak odama giriyorlar.

"Kelvin seni izleyecek," diyor anne. Her zamanki gibi. Sonra Kelvin'e dönerek: "Ama aşağıda da takılmaktan çekinme. Kuralları biliyorsun. Bela sadece hoş karşılanmıyor, aynı zamanda isteniyor da. Seni işe almamızın sebebi, çocuğumuzun nerede olduğu konusunda endişelenmeden yeterince sarhoş olabilmemiz."

Kelvin gülüyor.

Evet. Prosedürü biliyorum.
Ve sen, annen diyor ki, herkes için dans etmelisin. Eğer istersen.
İstiyorum!

Annem gülümsüyor. Ama hâlâ benim için endişeleniyor. Bunu anlayabiliyorum.

Kelvin bana, "Kıyafetler dolapta mı?" diye sordu.

Dolaba doğru ilerliyor.
Annem banyoda bir şey görmüş gibi bir yüz ifadesi takınıyor.
Banyoya giriyor.
Kelvin ellerini dolap kapılarının kollarına koyuyor. Bana dönüyor.

Ne haber? Kıyafetler burada değil mi? Sanki bir şey söylemek üzereymişsin gibi görünüyorsun.

Banyoyu izliyorum. Orası neden sessiz? Annem ne gördü acaba?

Bela mı? diye soruyor Kelvin.

Banyoya doğru ilerliyorum.
Anne yine dışarı çıkıyor.
Elinde bir havlu tutuyor.

Yere değil, Bela.

Dolaba doğru bakıyorum. Tam o sırada Kelvin kapıları açıyor.

Hayır! diye bağırdım.

Ama askılarda asılı olanlar sadece benim kıyafetlerim.

Bela mı? Annem öyle diyor.

Parkta düşmemi düşündüğünü biliyorum.

İşte bunlar, diyorum.

Aşağıda giymek istediğim kıyafetleri işaret ediyorum. Dans etmek istediğim kıyafetler bunlar. Mor ve mavi renkteler ve tıpkı televizyonda bir dansçının giyeceği kıyafetlere benziyorlar.

"Öyle düşünmüştüm," diyor Kelvin.
"Bunu halledebilir misin Kelvin?" "Ben aşağı iniyorum," diyor anne.

Aşağıda çok fazla ses var. Ve müzik daha da yüksek sesle çalıyor.

"Teşekkür ederim," diyor annesi ona. "Bela, Kelvin'e iyi davran."

Kelvin mor ve mavi kıyafetleri dolaptan alıp yatağın üzerine koydu.

"Banyoda üstünü değiştir," diyor. "Ve acele et. Oradakiler seni çok seviyor."

Banyoya doğru bakıyorum.

"Bu nedir?" diye soruyor.

Sonra kalkıp kendisi banyoya bakmaya başladı.

Burasının çok dağınık olmasından mı endişeleniyorsunuz? Endişelenmeyin. İzleyin.

Çamaşırları banyo kapısına kadar taşıyorum ve onun hızla diş fırçamı ve sabunumu düzenleyerek banyoyu daha temiz hale getirmesini izliyorum.

İşte. Şimdi güzel bir giyinme yerin var. Biliyorsun Bela, küçük şeyler büyük fark yaratabilir. Senin yaşındaki birinin bunu anlamasını beklemiyorum. Ben de o zamanlar anlamamıştım. Ama doğru. Temiz bir soyunma odası, temiz bir insana dönüştüğünüzü hissetmenizi sağlayabilir.
Ben temizliğe önem veren biriyim!
Ha. Evet. Bunu kastetmedim.

O banyodan çıkıyor, ben de kıyafetlerimi içeri taşıyorum.
Kapıyı arkamdan kapattım.

Hemen üzerimi değiştirmek istiyorum ama tek yapabildiğim küvete bakmak. Babam en son buradayken diğer annem de oradaydı. Eğer şimdi orada değilse ve dolapta da değilse... nerede acaba?
Onu alt katta, oradaki insanlar için dans ederken hayal ediyorum.

"Bela'nın evindeyim, evet," diyor Kelvin yatak odamda.

Sürekli telefonda. Sanırım birine aşık.
Aceleyle parti kıyafetlerimi giydim.

"Evet, burada çok insan var," diyor Kelvin telefonda.

Aynaya bakıyorum. Küvete bakıyorum.

"Durun bir dakika," diyor Kelvin. "Sanırım çatıda bir şey duydum."

Gülüyor.

Bela? diye sesleniyor. Burada çatıda sincaplar var mı?

Banyodan hızla çıkıyorum. Kelvin, sanki kıyafetlerimi kenara çekip içine daha iyi bakacakmış gibi dolabın önünde duruyor.

Hayır! diye bağırdım.

Gülüyor.
Telefondaki ses, çocuğun neden çığlık attığını soruyor.

"Vay canına, Bela," diyor Kelvin. "Kızdın galiba, ha? Bir şey duydum sandım sadece. Hadi ama."

Dolap kapılarını kapatmıyorum. Kelvin ve ben yatak odamdan çıkıyoruz.

"Seni daha sonra arayacağım," diyor Kelvin.

Telefonu kapatıyor.
Dolaba doğru bakıyorum. Parti kıyafetlerimin artık asılı olmadığı yere. Orası bir boşluk gibi. Evde bir delik gibi.

Kelvin, "Aşağı kat çok eğlenceli," diyor. "Eminim bu gece birilerinin günah çıkarma yeri olacağız."

Bu ne anlama gelir?

Ha. Bu, birinin çok fazla içki içip gençlere bir sır anlatmaya karar vereceği anlamına geliyor. İyi misin? Aklında ne var?

Karanfiller, diyorum.

Çiçekler gibi...

Karanfillerin ne olduğunu biliyorum çünkü diğer annem bana onlardan bahsettikten sonra araştırdım.

Evet, öyle diyorum.

Peki ya onlar?

Merdivenlerin yarısına geldik.

Onlar sizi hayata geri döndürüyor, diyorum.

Kelvin kahkahalarla gülüyor.

Ne demek istiyorsun?

Biraz sıcak basıyor. Utanmalı mıyım?

Karanfiller, tekrar söylüyorum. Arkadaşlar birbirlerini hayata döndürmek için onları kullanırlar.

"Vay canına," diyor. "Sen inanılmazsın, Bela. Elbette, belki karanfiller insanları hayata geri döndürüyor. Daha kötü şeyler de duydum!"

Hep birlikte dibe iniyoruz. Sanki bir insan havuzuna kayıyoruz. Yetişkinlerin hepsi bardak ve kadehlerden içiyor, bazıları oturma odasında, bazıları mutfakta, bazıları da arka verandada ve arka kapı açık.
Ortalıkta çok fazla duman var. Daddo ve Mark'ı güldüren türden bir duman.

"Bela!" diyor bir kadın.
"Bela!" diyor bir adam.
Bela! Bizim için dans edecek misin?
Bela! Nasılsın?
Bela! Merhaba!
Bela! Bizim için dans edecek misin?
Bela? Ne zaman dans edeceksin?

Daddo. İşte orada. Bir grup insanı bırakıp yanıma geliyor.

Hey, sen. Hey, Kelvin. İyi misiniz ikiniz?
"Hey," diyor Kelvin. "Evet, harikayız. Bela dans pantolonunu giymiş. Ve karanfiller insanları hayata geri döndürüyor."

Daddo bana komik bir gülümsemeyle bakıyor.

"Bu bir stand-up gösterisi gibi, değil mi?" diyor Daddo. "Yani *reenkarnasyon mu* demek istiyorsun?"
Evet, öyle diyorum.

İşte bu kadar. Diğer annem yatağımın ucunda diz çökmüş haldeyken bana bunları anlattı.

"Bu çok iyi," diyor Daddo. Sonra Kelvin'e dönerek: "Kendini evinde gibi hisset. Tabii ki ne istersen ye. Ve Bela, buraya gel, seni biriyle

tanıştırmak istiyorum."

Daddo beni oturma odasındaki şömineye götürüyor. Orada taşların üzerinde bir kadın oturuyor. Kızıl saçlı, büyük gözlüklü ve doğrudan bana bakıyor.

Bela, bu Lois Anthony. Kendisi dünyanın dört bir yanındaki insanlarla çalışıyor.

Merhaba, Bela.

Sanki yetişkin biriymişim gibi elini uzatıp tokalaşmamı istedi.
Gülümsüyor ve bu gülümsemesi içten gibi görünüyor. Daddo'nun kullandığı kelime, birinin onun gibi gülümsemesi için "samimi"dir. Daddo'nun insanların nazik olmaları gerektiğinden bahsettiğini düşünüyorum. Birinin ne kadar zeki olduğunu, ne kadar nazik olduğuna bakarak anlarsınız.

Baban bana senin hassas bir kişiliğe sahip olabileceğini söyledi.

Daddo'ya güveniyorum.
Bir an gözlerini kaçırdı ve rahatsız olduğunu anladım.

Bu ne anlama geliyor? diye soruyorum.

Lois Anthony, sanki bunu soracağımı bekliyormuş gibi başını salladı.

Bazı insanlar bu dünyada diğerlerinden daha fazla şey hissedebiliyor, diyor. Bu gerçek bir yetenek. Son derece gurur duyulacak bir şey.

Daddo'ya güveniyorum.

"Şey, bunu daha sonra daha detaylı ele alacağız," diyor. "Ama şunu bilin ki... Lois kesinlikle istediğiniz her konuda konuşabileceğiniz biri. Sadece onunla tanışmanızı istedim o kadar."

Lois gözlerini benden ayırmıyor.

"Bir şey yapabilir miyim?" diye soruyor.
Elbette, diyorum.

Lois uzanıp elini omzuma koydu. Gözlerini kapattı.
Elini orada bir süre tutuyor.
Sanırım hayal kırıklığına uğradı.
Gözlerini açıyor.

Hiç sihir sezmedin mi? Baba şakaları işte.

Lois gülümsüyor.

Ah, ben ne bilirim ki. Sonuçta sadece yaşlı bir hippiyim.

Ama o hâlâ beni inceliyor. Sanki bana dokunduğunda bir şeyler öğrenmeyi bekliyordu ama öğrenemedi.

Bela!

Annemle babamın arkadaşı Marsha, oturma odasının girişinden bana sesleniyor. Her iki elinde de birer bardak var. Yüzü çoktan kızarmış.

Nasılsın canım?

Marsha içki içtiğinde hep benimle konuşur. Çok komik bir kişiliği var.

"Yetişkinlerle takılman çok tatlı!" diyor. "Benim çocuklarım *asla* böyle yapmazdı. Benden nefret ediyorlar."

Onun çocukları benden daha büyük.

Annem şimdi Marsha'nın yanında. Kaşlarını çatıyor ama bunu içten yapmıyor.

Bela, bizi yargılamayı bırak, diyor annen.

Marsha gülüyor ve Kelvin annesinin yanında beliriyor.

Bela! Partiye mi gidiyorsun?
Evet, öyle diyorum.

Anne Lois Anthony'ye bakıyor. Sonra anne, Marsha ve Kelvin kıyafetler hakkında konuşmaya başlıyorlar.

Lois Anthony, "Bela," diyor.

Müziğin gürültüsünden onu zar zor duyabiliyorum. Daddo ve diğer bazı kişiler bu şarkıdan gerçekten çok heyecanlılar. Ellerinde hiçbir enstrüman olmadan enstrüman çalıyorlar.

Lois, "Bir saniye buraya gelir misin?" diyor.

Daddo artık onun yanında durmuyor ama ben yine de yanına gidiyorum.

Omzunuza tekrar dokunmamda sakınca var mı? diye soruyor.
Neden?

Parti gittikçe daha gürültülü hale geliyor. Hatta Kelvin bile salonda Marsha'ya neredeyse bağırarak sesleniyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, sizinle tanıştığımda hassas bir insan olabileceğinizi düşünmüştüm, ama omzunuza dokunduğumda bu konuda haklı olduğuma dair hiçbir işaret almadım.
Tamam aşkım.

Evet, sorun değil. Ama... aynı zamanda sorun da var. Bu tür konularda genellikle haklı çıkarım. Tekrar deneyebilir miyiz?

Tamam aşkım.

Tamam. İşte.

Elini omzuma koyuyor. Derin bir nefes alıyor. Gözlerini kapatıyor.
Yüzünü beğeniyorum. Güzel bir şekilde kırışık. Pürüzsüz bir cilt ama kırışık. Yaşı büyük ama genç görünüyor.

"Söyle bana," diyor. "Hayaletler mi görüyorsun?"

Ama bu soru beni korkutuyor.

Hayır, diyorum.

Hayır mı? Baban öyle olabileceğini söyledi.

Öyle mi? Daddo bunu mu söyledi? Hayaletler mi?

Hayır, diyorum. Ben hayalet görmüyorum.

Peki ya bir hayalet?

Gözlerini açıyor.
Tavan gıcırdıyor. Müziğin gürültüsünün arasında duyuyorum.

Hayır, diyorum.

Lois, belki de doğruyu söylemediğimi düşünüyormuş gibi gülümsüyor.

Pekala, diyor. Bu sefer de hiçbir şey hissetmedim.

Ama hâlâ bana bakıyor, sanki bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Teşekkür ederim, Bela," diyor Lois. "Ve şunu bilmeni istiyorum... gördüğün her şey doğal. Doğal değilmiş gibi hissetse bile."

Ondan uzaklaşmaya başladım ve Kelvin'e çarptım.

"Hey," diyor. "Ne yapmak istersin? Dans etmeye hazır mısın?"

Çok fazla ses. Çok fazla müzik.

Evet, diyorum. Ama durun, ayakkabılarıma ihtiyacım var!
Neredeler?
Ön kapının yanında.
Harika. Hadi yapalım.

Kelvin beni açık mutfağın yanından geçiriyor. Herkes konuşuyor, içiyor ve evimizde daha önce hiç bu kadar insan görmemiştim. Koridordan yukarı çıkıyoruz ve annemin yemek odasında, masada, bir adamın anlattığı bir hikâyeye güldüğünü, babamın ise ön verandada, etrafında beyaz saçlar gibi dumanlar içinde arkadaşları Mark ve Laver ile birlikte olduğunu görüyorum. Onlar da gülüyorlar ve nedenini görmek istiyorum, bu yüzden o tarafa doğru gidiyorum ama Kelvin elimi tutuyor ve "onlara biraz zaman ver" diyor. Bana ayakkabılarımı veriyor ve ben de antredeki banka oturup onları giyiyorum. Sonra Kelvin beni tekrar koridordan oturma odasına götürüyor, orası bir dakika öncesine göre daha da kalabalık.
Annem partilerde televizyonun açılmasına izin vermiyor, babam ise "doğa belgeseli" olmadığı sürece her şeyi mahvettiğini söylüyor çünkü "hayvanları her zaman, ne olursa olsun görmek güzel."

Kelvin, "Bu gerçek bir parti," diyor.
"Yakında olacak," diyorum.

Dans etmeye başlıyorum.

Dans ederken asla kendimi rahatsız hissetmem ama bu gece garip hissediyorum. Yetişkinler bana gülümsüyor ama çoğunlukla sadece konuşuyorlar ve sanki artık küçük bir bebek değilim, bu yüzden dans etmem belki de o kadar eğlenceli değil. Ama Kelvin benimle dans ediyor ve eğlenceli bir şarkı ve odaya birer birer daha fazla insan geliyor ve bazı kadınlar benimle dans ediyor, şimdi de babam ve arkadaşları odada ve babam beni görüyor ve yüzünde komik bir gülümsemeyle el sallıyor ve merdivenlerden gıcırtı duyuyorum ve müziğe olduğu kadar gıcırtıya da dans ediyorum.
Birisi bir hikaye anlatıyor.
Hemen bir hayalet hikayesi olduğunu anlayabiliyorum. Herkes böyle bir şey anlatabilir. Hayalet hikayelerinde her zaman aynı kelimeler kullanılmayabilir, ama hepsi aynı kelimeler gibi geliyor çünkü aklımıza gelen kelimeler değil, hayalet.
Adam şöyle diyor:

Bodrum katı, hiçbirimizin gitmek istemediği tek yerdi, değil mi? Ama bazen annem bizi zorla götürürdü ve her seferinde en kötü şey olurdu. Yığınlarca dergi ve battaniyeyle örtülmüş, tıpkı bir insan gibi görünen eski bir dikiş makinesi.

"Korkunç!" diyor biri.

İnsanlar gülüyor. Odada daha çok insan var şimdi. Ben dans etmeye devam ediyorum.
Adam şöyle diyor:

Bir gün annem bana bodrumdan bu fotoğraf kutusunu getirmemi söyledi. Fotoğraf kutusunda örümcek olmasından endişelenmek yetmezmiş gibi, o lanet kutu da aşağıda, merdivenlerden olabildiğince uzak, karanlık bir yerdeydi.

"O yüzden olabildiğince hızlı koşmalısın," diyor biri.

Evet, diyor adam. Ama... aşağıda bir de fırın var.

İnsanların arasından bakıyorum ve koridorun sonuna kadar her yeri görebiliyorum. Annem antrede bir adamın yanında duruyor. Adam onun elini tutuyor.
Daddo, oturma odasında yanımda arkadaşlarıyla konuşuyor.
Adam ve anne yüzlerini birbirine yaklaştırıyorlar, ama sonra insanlar araya giriyor ve onları artık göremiyorum.
Daddo bunu gördü mü? Bu adam başka biri gibi mi kokuyor?
Hayalet hikâyesi anlatan adam şöyle diyor:

Ve böylece her zamanki gibi merdivenlerden bodruma iniyorum. Teker teker, kutuyu kapıp oradan bir an önce uzaklaşmaya hazırlanıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor biri.

"Şu anda bu hikayeyi anlatıyorum, Rachel!" diyor adam.

Herkes gülüyor.
Herkes hariç…
Lois Anthony hâlâ odada. Hâlâ şöminenin yanındaki taş çıkıntıda oturuyor.
Hâlâ bana bakıyor.
Hikayeyi anlatan adam şöyle diyor:

Merdivenlerin dibine indim ve *hızla kaçtım*, kutuların yanına vardım ve her yer böcek gibiydi, yukarı baktım ve ölü teyzemin fırının arkasından başını uzattığını gördüm.

Herkes "Vay canına!" diyor.
Adam şöyle diyor:

Teyze Nettie parmağını dudaklarına götürerek *"Şşşşş" dedi.*

Odada bulunan herkes aynı anda derin bir nefes alıyor.
Ve bir kadın çığlık atıyor.
Ve bu, hayatımda duyduğum en yüksek ses.
Lois Anthony'ye baktım ama çığlık atan o değildi.

O, annemin arkadaşı Marsha'ydı.
Ve şimdi birdenbire müzik kesiliyor ve anne Marsha'nın yanında, annenin elini tutan adam da orada ve herkes Marsha'ya bunun sadece bir hikaye olduğunu söylüyor.
Ama o bu hikâyeden korkmuyor.
Salonun uzak köşesini işaret ederek bağırıyor,

Orada bir canavar vardı! *Kocaman bir şey! Tam orada!*

Daddo'nun arkadaşı Laver, gerginmiş gibi gülüyor. Ama bunun dışında ortalık sessiz ve kimse ne diyeceğini bilmiyor.

"Tanrım," diye tekrarlayıp duruyor Marsha. *"Tanrım..."*
"Marsha," diyor biri. "Uyuşturucu mu kullandın?"

Ama Marsha titriyor ve hâlâ işaret ederek şöyle diyor:

Uzun boyluydu… koyu mavi saçlıydı…

İnsanlar onun işaret ettiği yere doğru yer açıyorlar ve hepimiz orada bomboş bir duvar olduğunu görüyoruz; herkes çok fazla içki içmekten ve çok fazla uyuşturucu kullanmaktan bahsediyor, bazıları da birbirlerine bakıp "Vay canına, Marsha üzgün" der gibi düşünüyorlar.
Ama odanın diğer tarafına baktığımda Lois Anthony'nin hâlâ bana doğru baktığını görüyorum.
İleri adım atıyorum ve diyorum ki,

O bir canavar değildi, Marsha.

Annem bana, susmamı istediği zamanki gibi bakıyor. Hatta Kelvin'e bile bakıyor, sanki o bu konuda yardımcı olabilirmiş gibi.

Tekrar söylüyorum, o bir canavar değildi.

Çünkü o bir zamanlar arkadaşımdı. Ve belki hâlâ öyledir. Beni heyecanlandırdığı kadar korkutsa da.
Bir arkadaş.

"Kimdi o, Bela?" diye soruyor Lois Anthony.

Kolların arkasındaki tüyleri düşünüyorum. Bir kafanın yan tarafındaki yüzü. Bir arkadaş gibi, ben pes edene kadar aynı şeyi tekrar tekrar isteyen bir sesi.
Karşılıklı anlayış ve alışveriş.
Diyorum ki,

O, diğer anneydi.

12

Daddo benim uyuduğumu sanıyor.
Yatağımın ucuna oturuyor ve benimle konuşuyor ama aslında kendi kendine konuşuyor.
Saat geç oldu. Herkes partiden ayrıldı.
Annemin nerede olduğunu bilmiyorum.
Ve babamın odamdan çıkmasını istemiyorum.
Marsha, Diğer Anne'yi gördü.
Bu ne anlama geliyor? Onu gören var mı?
Önce dolabımın içindeydi. Sonra yatağıma doğru emekledi. Sonra da yanıma oturdu.
Sonra evin dışındaydı.
Ve şimdi başka biri de onu gördü.
Herkes ayrılırken Lois Anthony'nin araba yolunda Marsha ile konuştuğunu gördüm. Marsha arabasında camı açık bir şekilde oturuyordu. Arabayı kullanan kişi gerçekten gitmek istiyor gibiydi ve sonunda gittiler.
Lois Anthony evimize ve yatak odamın penceresine baktı, ben de eğildim ve Kelvin şöyle dedi:

Orada casusluk mu yapıyorsun?

Şaka yapıyordu ama aşağıda olanlardan korktuğunu anlayabiliyordum. Çığlık atan Marsha mıydı, ben miydim yoksa Kelvin de Diğer Anne'yi mi

görmüştü bilmiyordum.
Yatağa girmeme yardım ederken dolabın yanına bile yaklaşmadı.
Ama Kelvin de artık yok.

Belki bu gece burada uyumalıyım, diyor Daddo. Evet, neden olmasın? Biraz sarsılmış olmalısın. Sanırım öyleyim.

Bana baktığını ve bakmadığını anlayabiliyorum. Gözlerim kapalı ama anlayabiliyorum.
Bana bakıyor.

Daddo'nun dediğine göre, "Biliyorsun, birçok insanın senin gibi hikayeleri var. Mesela... birkaç kez bahsettiğin o anne meselesi gibi."

"Diğer anne" demiyor.
Üzgün mü?
Bu fikri hiç sevmiyorum. Hiç hoşuma gitmiyor.

"Benim de bir şeyim var," diyor. "Ama şu an ondan bahsetmiyorum çünkü kimin ihtiyacı var ki? Tanrım, kafam çok güzel."

Kesinlikle uyuduğumu düşünüyor. Annem nerede? Aşağıda mı?

Ah, Bela. Her şey çok farklı, biliyor musun? İşlerin nasıl olacağını düşünmekle nasıl sonuçlandığı arasında büyük fark var. Biliyorum, bu uyuşturucu kullanan birinin söyleyeceği bir şeye benziyor ama ben de bundan fazlası olduğumu iddia etmiyorum. Mutlu muyum? Evet. Evet, elbette mutluyum. Ama aynı zamanda üzgünüm de. Anlamlı geliyor mu? Bazen hayatımın amacının senin sadece ilk yarısını değil, ikinci yarısını da yaşamanı engellemek olduğunu hissediyorum. Eminim büyükannen ve büyükbaban benim mutlu, hiç üzüntüsüz büyümemi istemişlerdir. Ama öyle değil işte. Yetişkinlik. Kötü, karanlık ya da korkunç değil. Tanrım, hayır. Aslında inanılmaz. Bazen liseden bir çocuk, Quinn Dole'u düşünüyorum.

Zavallı çocuk, hepimiz on yedi yaşındayken gece geç saatlerde arabasını bir ağaca çarptı ve öldü. Her yeni şey yaşadığımda, onun bunu nasıl kaçırdığını düşünüyorum. Senin doğduğun gün bile. Yemin ederim. Hastanede. Annen çok acı çekiyordu ve sen birdenbire doğdun, herkes rahatladı ve doktor harika göründüğünü, annenin de iyi olacağını söyledi. Aklıma kim geldi? Quinn Dole. Kocaman Adem elmasını, sivri siyah saçlarını ve gülümsediğinde dişlerinin yüzünü nasıl aydınlattığını düşündüm. Bir gün, derse geç kaldığı için koridorda koşarken, kollarının ve bacaklarının nasıl birbirinden kopuk, sanki hiçbir şey birlikte uyum içinde çalışmıyormuş gibi göründüğünü hatırladım. İşte size bir kelime, değil mi? *Konser.* Evet, kafam güzel. Uyuyor musun? Evet, uyuyorsun.

Daddo ayağa kalktı, şifonyerimin yanına yürüdü, içeceğini aldı ve tekrar yatağa oturdu.
Otururken biraz sert davranıyor ve gözlerimi kapalı tutmak için çok çaba sarf etmem gerekiyor.

Ama Quinn'in kaçırdığı şey büyük olaylar değil. Mezuniyet, ilk aşk, gerçek aşk, üniversite, berbat işler ve aptalca kararlar değil. Evlilik, çocuk ve ilk evini almak da değil, gerçi tüm bunlarda da kafamda o vardı, değil mi? Yine de... hayatın *hissi* . Yaşlanma ve yaşama deneyimi. Quinn Dole'un şu anda kaçırdığı şey *bu* . Çocuk değil, çocuğa verdiğin *tepki* . Bela, senin doğduğun ilk yıl uyuyamamam. Sürekli senin için endişelenmem ve bunun bir ebeveyni nasıl etkilediği. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Deneyim yoluyla büyüme ve değişim, ve Quinn Dole'un şu anda kaçırdığı şey bu. Aşk değil... aşık *olmak* ve bunun seni kelimenin tam anlamıyla nasıl değiştirdiği. Hey Bela, arkadaşım Mark'ı tanıyor musun?

Daddo içiyor. Buzlar şıkır şıkır ses çıkarıyor.

Şöyle düşünün. Mark her gün kendi fotoğrafını çekiyor. Bunu biliyor muydunuz? Bunu gerçekten uzun zamandır yapıyor. Yıllardır. Cep telefonlarının olmadığı zamanlardan bahsediyoruz, ama şimdiki cep

telefonuyla da. Mark'ın binlerce fotoğrafı var. Sanırım günümüzde herkes bunu yapıyor, ama ne demek istediğimi anladığınızı düşünüyorum. Anlamadıysanız da: Mark kendindeki değişimleri belgeliyor. Ve bu harika. Ve biz de bunun hakkında konuşuyoruz. Ama aynı zamanda, bilmiyorum. Dışarıdaki değişimlerle daha az ilgileniyorum, biliyor musunuz? Kilo mu veriyorum yoksa alıyorum? Saçlarım uzuyor mu yoksa tamamen mi dökülüyor? Kimin umurunda, değil mi? Keşke belgelediğim şey *içsel* değişim olsaydı. Quinn Dole'un şu anda eksik olan şey bu. On yıl öncesine, beş yıl öncesine, hatta sadece bir yıl öncesine bakmak ne kadar harika olurdu. Sanırım sanatçılar anlar. Hey, Bela? Uyuyor musun? Marsha gerçekten senin gördüğünü söylediğin şeyi gördü mü?

Daddo içki içiyor. Şimdi sessiz. Gıcırdama sesleri duyuyorum. Ondan veya benden başka sesler. Annem nerede? Gitti mi? Koridordaki adamla mı birlikte? Onu eve mi bıraktı?

"Aman Tanrım," diyor Daddo. "Marsha'nın o çığlığı..."

Ayağa kalktı. Ben de şöyle bir göz attım.
Yatağımın üzerinde durup bana bakacağını düşünmüştüm. Tekrar uyandığımı söylemeye hazırdım. Onunla konuşmaya devam etmek için. Onu burada tutmak için.
Ama sırtı bana dönük ve yüzü dolaba dönük.

Daddo, "Bu evde bir şey varsa, hemen dışarı çıksın," diyor.

Gözlerimi daha da açıyorum. Dolaba bakıyorum.

Daddo hâlâ sırtı bana dönükken, "Başka bir yere git," diyor. "Eğer hayalet diye bir şey varsa, başka bir yere git ve orada bir hayalet ol. Bu ev seni istemiyor. Biz burada mutluyuz."

Daddo'nun dolapla böyle konuşmasını istemiyorum.

"Ciddi söylüyorum," diyor. "Git. Hemen şimdi git."

Elindeki içkiyi sanki dolaba kadeh kaldırıyormuş gibi havaya kaldırıyor. Bardağını başkasının bardağına değdiriyormuş gibi bir tık sesi çıkarıyor.
Dolap kapakları gıcırtıyla açılıyor.

Hey…

Doğruldum. Artık uyuyormuş gibi yapamam.
Daddo dolaba doğru yaklaşıyor. Oda o kadar karanlık ki onu zar zor görebiliyorum. Ne yapmalıyım? Durması için bağırmalı mıyım?

Kelvin mi? Ursula mı?

Elini uzatıp dolap kapılarını kapatıyor.
Uzun süre sessizce duruyor ve gözlerim karanlığa alışıyor; babamın dolabın içinden bana baktığını ve kapıyı kapattığından beri de bakmaya devam ettiğini düşünüyorum.

"Hâlâ uyuyor musun evlat?" diyor.

Kalbim çok hızlı attığı için cevap veremiyorum. Çok korkuyorum, kıpırdayamıyorum.
Tekrar dolaba bakıyor. Telefonunu çıkarıp el fenerini kullanıyor.

"Ah," diyor Daddo. "Bir menteşe gevşemiş."

Gülüyor.

Seni sabah iyileştireceğim.

Ama yine de… çekip gitmiyor. Öylece duruyor.
Menteşeye mi bakıyor? Bana mı bakıyor?

Biliyor musun? diyor. Boş ver. Bunu hemen şimdi düzelteceğim.

Yatak odamdan çıkıp koridora gidiyor. Orada benim yüzümden bir gece lambası var.
Dolaba bakıyorum.
Dışarı çıkacak.
Onun ortaya çıkacağını biliyorum gibi hissediyorum.

Yapma, diyorum.

Dolap kapılarının nerede bittiğini ve duvarların nerede başladığını anlamak zor.
Daddo elinde bir tornavidayla odaya giriyor.

Tamam, yaramaz dolap menteşesi, diyor baba. Seni tamir edelim de artık Bela'yı korkutmayasın.

Onu tamir ederken izliyorum. Onu dolaba kilitlediğini düşünüyorum ve bu düşünce hoşuma gidiyor.

Tamam, diyor Daddo. Bu iyi olmalı.

Geri adım atıyor ama yine de gitmiyor.
Bir süre sessiz kalıyor. Dolaba doğru dönüyor.
Aklıma karanfiller geliyor. Çiçekler. Ve diğer annenin söylediklerini yanlış anlamış olmalıyım.
Daddo şöyle diyor:

Biliyorsun Bela, korku çok ilginç bir şey. Düşünsen, hayatında şimdiye kadar korktuğun her seferinde, korktuğun şeyin üstesinden de geldin. Değil mi? Gerçekten de, başaramayacağını düşündüğün her şeyin üstesinden geldin. Üstesinden gelmek için yeterince güçlü olmadığını düşündüğün her şeyin üstesinden geldin. Yoksa burada olup da başardığını bilemezdin.

Değil mi? Ve sana söylüyorum Bela, Quinn Dole'un şu anda kaçırdığı şey *bu* . Hayatta olmanın hissi bu.

Daddo, diyorum.

Sanırım onu korkuttum.

Bela. Ne?

Yeniden doğmak kötü mü?

İçeceğini alıp yatağa geri dönüyor. Neyse ki artık dolaptan daha uzakta.

Kötü mü? diyor. Hayır. Reenkarnasyon... bence şimdiye kadar icat ettiğimiz en güzel şeylerden biri.

Diğer Annemin bana bundan bahsettiğini düşünüyorum. Arkadaşları nasıl hayata döndürdüğünden.
Kalbinin içine girebilir miyim?

Belki de Quinn Dole yeniden dünyaya gelmiştir, diyorum.

Daddo içeceğinden bir yudum alıyor.

Demek *uyanıktın* . Bunu sık sık yapar mısın? Biz seni uyurken sandığımız zamanlarda oturup anneni ve beni dinler misin?

Cevap vermiyorum.

"Öyle yaparsan da sorun değil," diyor Daddo. "Ben de çocukken aynısını yapardım. Gerçek dünyayı başka nasıl duyacaksın ki?"

Düşünür gibi derin bir nefes alıyor.

Ama gerçek dünyaya kimin ihtiyacı var ki, değil mi? diyor. Ve bu fikri beğeniyorum.

Ne fikri?

Quinn Dole'un yeniden dünyaya geldiği doğru.

Peki diğer kişinin cesedi nereye gidecek? diye soruyorum.

Ne demek istiyorsun?

Ne demek istediğimi bilmiyorum.

Eğer Quinn başka birinin bedenine girerek geri dönerse... o kişi nereye gider?

Ben... şey... ben... bunun öyle işlediğini sanmıyorum.

Ama belki de öyledir?

Daddo gülüyor. Ama beni dikkatle izliyor.

Bu... şeyle ilgili mi, diyor.

Belki de, diyorum.

"Daha fazlasını anlatmak ister misin?" diyor Daddo.

Dolap kapakları gıcırtıyla açılıyor.
Daddo hızla ayağa kalktı, doğruca dolaba gitti ve tekrar kapattı. Sonra masamdan sandalyeyi alıp kapıya dayadı ve şöyle dedi:

Senden daha fazla bir şey yok!

Nefes nefese kalmış ve bir yudum daha alırken bardağındaki buzlar şıkırdayarak ses çıkarıyor.
Sonra bardağını masamın üzerine koydu ve yatağıma doğru yürüdü.

Kenara kay evlat, Bela, benim kızım.

Yan tarafa kayıyorum.

Anne evde mi?

Yarın reenkarnasyon ve annen hakkında daha detaylı konuşalım, diyor.

Yatağıma sertçe oturuyor ve geriye doğru yastıklarımdan birine yaslanıyor.

Quinn Dole, çok fazla içip çocuğunun yatağında sızıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecek, diyor.

Sonra uyuyakalıyor. Ve o kadar yüksek sesle horluyor ki, evin içinde bir şeyin gıcırdadığını anlayamıyorum.
Ama hâlâ reenkarnasyon hakkında düşünüyorum. Ve bir kişi başka birinin bedenini aldığında başka bir kişinin nereye gittiğini merak ediyorum.
Diğer Anne bana vücudumun içine girmek istediğini söyledi. Bana onun geldiği yere gideceğimi, yer değiştireceğimizi söyledi.
Arkadaşlar gibi.
Ticaret.
Paylaşım.
Ona yardım ederdim.
Tıpkı arkadaşların yaptığı gibi.
Eskiden arkadaş değil miydik? Sanırım birlikte gülerdik. Ama şimdi doğru hatırlıyor muyum bilmiyorum. Belki de sadece ben gülerdim.
Diğer anne ise sadece izledi.

Lütfen dışarı çıkmayın, diyorum.

Karanlıkta dolap kapılarını izliyorum. Babam yanımda horluyor.

Daha fazla yaklaşma, diyorum. Lütfen. Daha fazla yaklaşma.

Ama kendimi kötü hissediyorum. Sanki Pester'a dışarı çıkmak istememesini söylüyormuşum gibi.
Ama Pester sadece bir kediydi.

Bela…

Az önce kendi adımı mı duydum?
Dolabın içinden benimle mi konuşuyor?
Daddo'ya daha da yaklaşıyorum.
Gözlerimi kapatıyorum.
Uyuyormuş gibi yapıyorum.
Belki uyuyormuş gibi yaparsam, gerçekten gerçekleşir.

Daha da yaklaşamadım, tekrar söylüyorum.

Ve bunu tekrar tekrar söylüyorum. Tıpkı insanların koyun sayması gibi.
Gözleri kapalı. Daddo'nun yanında.
Daha fazla yaklaşmayın, lütfen daha fazla yaklaşmayın, sakın yaklaşmayın
—

13

"Ye, annen diyor."

Sabah oldu. Mutfak masasındayım. Annem az önce eve girdi. Hala dün geceki partiden kalma ceketini giyiyor ve yorgun görünüyor.

"Arkadaşının evinde mi kaldın?" diye soruyorum.

Bana hızlıca ve ciddi bir şekilde baktı.

Yemek yemek.

Daddo yukarıda uyuyor. Şu an onların odasında. Mutfağa inerken onu yataklarında yüzüstü ve hâlâ kıyafetleriyle yatarken gördüm.
Kahvaltımı kendim hazırladım. Annem bunu henüz bilmiyor.
Şu anda buzdolabının önünde. Portakal suyu çıkarıyor, sonra da bir şişeden aspirin alıyor. Aspirini portakal suyuyla birlikte yutuyor.

"Adamım," diyor kadın. "Her parti illa ki ruh çağırma seansına dönüşmek zorunda değil."

Ruh çağırma seansı nedir?

Hiçbir şey. Sadece şunu demek istiyorum... İnsanlar karanlık konuları gündeme getirmeden de eğlenmenin sorun olmadığını ne zaman

öğrenecekler?

Bunu kim yaptı?

O hayalet hikayesini hatırlıyor musunuz?

Bana, hatırlamamı umuyormuş gibi bakıyor.

Evet, öyle diyorum. Korkutucu değildi.

Ha. Son zamanlarda korkutma konusunda biraz uzman oldun galiba.

Ne demek istiyorsun?

Hiçbir şey. Ye.

Yemek yiyorum.

Hadi, daha çok ye. Şişmanlayana kadar ye.

Daha çok yiyorum.

"Babam nerede?" diye soruyor.

Uyuya kalmak.

Hala?

Evet.

Geç saatlere kadar ayaktaydı, diyor kadın.

Sen de öyleydin.

Affedersin?

Sen de öyleydin.

Bela.

Ben de öyleydim.

Kelvin seni yatağa yatırmadı mı?

Öyle yaptı ama sonra bir süre ayakta kaldım.

Anne tavana bakıyor.

Daddo seni de yatağına yatırdı mı?

Evet. Dolap menteşesini de tamir etti. Ve benim yatağımda uyudu.

Dolapta ne sorun vardı?

Gevşek olduğunu söyledi.

Anne yine tavana bakıyor.
Bu sabah sandalyeyi dolabın önüne bıraktım.

Pekala, güzel.

Daha fazla meyve suyu içiyor.

Bela?
Evet.
Diğer Anne kimdir?

Bunu bu kadar ani bir şekilde sorması beni şaşırttı.

Bela?
Evet.
Lütfen, bana onun hakkında daha fazla bilgi verin.
Neden…

Annem gelip masaya yanıma oturuyor. Hâlâ partinin kokusu üzerinde.

Çünkü Marsha Dickman çok korktu ve arkadaşları tüm sabah bana bununla ilgili mesaj attılar. Aslında erkek kardeşinin evinde kaldı. Diğer Anne hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum ve bunu hemen şimdi öğrenmek istiyorum.

İlk başta cevap vermiyorum.

Bela?
Yüzü tuhaf.
Tuhaf mı? Nasıl yani?
Bilmiyorum.

Şey... öyle düşünüyorsun, değil mi?

Evet.

Tamam. Peki nasıl?

Bir…

Bela…

Gözleri bazen başının yan tarafında, bazen de yüzünün alt kısmında bulunur.

Ne?

Evet.

Tamam aşkım.

Anne derin bir nefes alıyor.

Onun hakkında başka neler söyleyebilirsiniz? Kısa boylu mu?

Hayır, o iri yapılı.

O? Benden daha mı büyük?

Daddo'dan daha büyük.

Anlıyorum.

Sanırım yatak odamda dolaşırken eğilmek zorunda kalıyor.

İsa, ne kadar güzel.

Garip çünkü güneş çok parlak. Ve sanki gece insanların konuştuğu gibi konuşuyoruz gibi geliyor bana.

Ama her zaman böyle değil, diyorum.

Her zaman büyük değil mi?

Evet.

Tamam. Yani bazen küçük mü oluyor?

Bilmiyorum. Evet.

Ne demek istiyorsun?

Bilmiyorum.

Denemek?

Bazen yatak odamın zemininde karnının üzerinde kayarak ilerler.

Bu tamamen yaratıcı.
Yaratıcı?

Annem ayağa kalktı, başını kaldırdı, tezgâha yaslandı, kollarını kavuşturdu ve şöyle dedi:

Bela, seninle hiç konuştu mu?

Yukarı katta bir kapı gürültüyle kapanıyor ve koridorda ayak sesleri hızla duyuluyor. Sonra da merdivenlerden aşağı iniliyor.
Daddo aceleyle mutfağa girdi.

Bela mı? diyor.

Beni görüyor ve burada yalnız olduğumu görünce korktuğunu anlıyorum.
Baba, annesine bakıyor.

Hey.
Hey.
Az önce mi girdin? Salonda bayıldığını sanmıştım.
Marsha'nın yanına gittim. İyi olduğundan emin olmak için.
Daddo, "Anlaşılan dün gece biraz fazla içmişti," diyor. "Ben de öyleydim."
Evet, annem öyle diyor. Bunu durdurmalıyız.
Evet. Kurumamız lazım.

İkisi de doğrudan bana bakıyor ve ikisi de sessizleşiyor, ben de yemeğimi yiyorum. Annem mutfaktaki küçük radyoyu açıyor ve babam biraz su içiyor.

"Bugün hâlâ hayvanat bahçesine gidecek miyiz?" diye soruyorum.

Anne ve baba unuttular.

"Ah, kahretsin," diyor annem.
"Doğru," diyor Daddo.

Tekrar sessizleşiyorlar. Sonra gülüyorlar.
Kahkahalarla gülüyorlar.

Daddo, "Çocuğumuz bu şeyleri hatırlayıp biz hatırlamayınca hiç hoş olmuyor," diyor.
Hayır, öyle değil.

Bir süre birbirlerine bakarlar. Ama anne babaya sarılmaya kalkınca baba lavaboya gidip daha fazla su alır.

Daddo, "Bütün gün uyuyabilirdim," diyor. "Ama gidip hayvanat bahçesine hazırlanacağım."
"Doldurulmuş bir akbaba alabilir miyiz?" diye sordum onlara.

Şaşırmış görünüyorlar.

"Akbaba mı?" diye soruyor annem. "Bela, dünyadaki onca hayvan varken neden bir akbaba istiyorsun?"

Hayvanat bahçesinde akbabalar var. Akbabaların öldürmedikleri için harika olduklarını duydum. Yedikleri şey zaten ölüymüş.

Bence çok havalılar, diyorum.
Daddo, "Bir akbaba alacaksınız," diyor. Eğer varsa.

Başımı okşadı, ben de yemeğimi bitirdim ve annemin hala tavana baktığını, kollarını kavuşturmuş ve dirseklerini tuttuğunu gördüm.
Sanki üşüyor.
Sonra bana sorduğu soruyu unutmamış gibi bakıyor.
Ama bir daha sormuyor.

Daddo hazırlanmak için mutfaktan çıkarken bile, Mommy bir daha sormadı,

Bela, seninle hiç konuştu mu?

14

Geçen yılki öğretmenim Bay Jeffery, bazı yerlerin insanlar için sadece o yerlerden ibaret olmadığını söylüyor. Bazı yerlerin başka anlamlar taşıdığını söylüyor. Şöyle demişti:

Market, birileri için güvenli bir yer olabilir. Belki de sadece bir veya iki şey almak için oraya giderler. Çünkü orada olmak bile iyi hissettirir. Ve park, birileri için düşünme yeri olabilir. Parka her gittiklerinde sorunlarını çözerler. Bir yer, sizin için haritada sadece birer nokta olsa bile, başkası için bir işaret feneri olabilir.

Bence hayvanat bahçesi annem ve babam için öyle bir yer. Hayvanat bahçesine her gittiğimizde uzun uzun sohbet ediyorlar. Genellikle bana önden gitmemi, sürüngenler evine tek başıma girmemi söylüyorlar, kendileri de arkamdan konuşarak geliyorlar.
Sanırım Bay Jeffery, hayvanat bahçesinin sadece anne ve baba için olmadığını söylerdi.

"Hâlâ aç mısın?" diye sordu Daddo.

Şu an sürüngen evindeyiz. Çok yeşil bir yılanın kafesine bakıyorum. Parlak yeşil gözleri var. Sanki boyanmış gibi görünüyor.

Annesi, "Az önce yemek yedi," diyor.
Evet, diyor Daddo, ama ikinci bir kahvaltının ne sakıncası var ki?

Göz kırpıyor ve ben gülüyorum.
Hayvanat bahçesinde olduğumuza çok sevindim. Burası bizim için sadece bir yer olmaktan çok daha fazlası.

Daddo, "İşte o iri adam," diyor.

Camın arkasındaki timsaha işaret ediyor ama timsah o kadar da büyük değil. Burada benden çok daha uzun yılanlar var.
Ama aynaya gidip timsahın gözlerine bakıyorum ve sanırım o da bana bakıyor ama emin olamıyorum. Annemle babamın yansımalarını aynada görebiliyorum. Sanki başka kimse duymasın diye birbirlerinin kulaklarına çok yakın konuşuyorlar.
Konuşurken bana bakıyorlar ve bir şeyler için endişelendiklerini anlıyorum. Onun yaklaştığının farkındalar mı?

Kelebekleri görmek istiyorum, diyorum.

Ama beni duymuyorlar. Tartışıyorlar. Annem beni işaret ediyor, babam da ona sürüngen evinde "bu kadar sinirlenmemesini" söylüyor. Bu da annemi daha da sinirlendiriyor.
Timsahın gözlerinin içine bakıyorum. Geceleyin, burada ne gördüğünü merak ediyorum.
Sürüngen evinde geceleri dolaplardan bir şeyler çıkıyor mu? Camın üzerinden tırmanıp yanına çömelen şeyler? Arkadaş sandığı ama sonra emin olamadığı şeyler?
Belki timsah da gece kendisine sorulan soruların cevabını bilmiyordur.

Kelebekleri görmek istiyorum, tekrar söylüyorum.

Ama hâlâ beni duymuyorlar. Annem sanırım benim "yaratıcı" olduğumdan bahsediyor. Babam da endişelenme diyor. Ama sanırım babam elinde tornavida olsa bile annemin gözlerindeki endişeyi silemezdi.
Dün gece olanları soruyor. Marsha'yı ve Marsha'nın evini soruyor.
Annem ondan uzaklaşmaya başlıyor. Benden de.

Kelebekleri görmek istiyorum! Bu sefer gerçekten yüksek sesle söylüyorum.

Annem uzaklaşmayı bırakıp bana doğru geliyor.

"Biliyoruz," diyor.

Ama onlar en sonda, diyor Daddo. Önce penguenler ve aslanlar. Ve biliyor muydun Bela, hayvanat bahçesindeki hayvanların sıralaması doğadaki besin zinciriyle aynı?

Gerçekten mi? diye soruyorum.

Evet, Daddo öyle diyor. Kelebekler ormanın kralı. Bütün aslanları yiyorlar.

Bu doğru değil! Diyorum.

Anne ve baba birbirlerine baktılar ama ikisi de gülmedi.
Annemin babama Marsha'nın evinde uyuduğunu söylediğini, ama bana Marsha'nın erkek kardeşinin evinde uyuduğunu söylediğini düşünüyorum.

Hayır, haklısın, diyor Daddo. Ama eminim kelebekler *bir şeyin kralıdır.*

Timsah artık eski yerinde değil. Onu hiç göremiyorum ve dalların ve yaprakların altındaki gölgelerde saklanıyor mu acaba diye düşünüyorum. Geceleyin dolap kapılarından korkuyor mu acaba?
Sürüngen evinden çıkıp küçük maymun çeşmelerinin yanından geçiyoruz ve fil ayak izlerini takip ederek penguenlerin yaşadığı yeni yere ulaşıyoruz. Annem ve babam buraya "yaşam alanı" diyorlar. Bu kelimeyi bugüne kadar

bilmiyordum. Babamdan beni taşımasını rica ediyorum, oysa ki taşınamayacak kadar büyüküm. Yolun geri kalanını sırtında taşıyarak gidiyor. Beni yeni penguen evinin kapılarından içeri taşıdığında kendimi çok iyi hissediyorum. Eskiden olduğu gibi.
Dolap kapılarım geceleri kendiliğinden açılmaya başlamadan önce.
Ama sonra endişeleniyorum:
Dolap kapılarının geceleri açılmadığı zamanları hatırlayabiliyor muyum?

Bak, Bela. Onları gerçekten görebiliyorsun. Bugün hepsi dışarıda.

Beni yere indiriyor ve ben de hızla cama doğru koşuyorum. Penguenler küçük bir grup halinde buzun üzerinde duruyorlar.
Kimisi suya dalıyor, kimisi geri çıkıyor. Kimisi ağır ağır yürüyor, kimisi ise hiç hareket etmiyor.
Arkama baktığımda annemle babamın girişte konuşmakta olduklarını gördüm. Babam, bir şeye sabır göstermeye çalışırken yaptığı gibi ellerini kullanıyordu. Annem ise artık konuşmak istemiyor gibiydi.
Dudaklarımı ısırdım. Yine kavga ediyorlar.
Penguenlere doğru bakıyorum.
Büyük bir tanesi suya kayarak giriyor ve onu görene kadar derine inmesini izliyorum.

"Hey, Bela," diyor Daddo. "Penguenleri buz küplerinden çıkarmak için buzları çözmeleri gerektiğini biliyor muydun?"

Yine yanımdalar. Babamın şakalarını çok seviyorum. Ama şu an şakaları gerçek gibi gelmiyor.
Kavga ettiklerini biliyorum.

Bence bu doğru değil.
Daddo, "Yalan söylemem," diyor.

Ve kendi kendime şöyle düşünüyorum: Bu doğru.

Daddo yalan söylemez.
Penguenleri bırakıp aslanların olduğu yola doğru ilerliyoruz. Hava soğuk. Şimdi daha da soğuk. Annem, hava soğuyunca hayvanların dışarı çıktığını söylüyor.
Yürüyoruz. Bay Jeffery'i ve yerlerin farklı insanlar için farklı anlamlar ifade etmesini düşünüyorum. Yaşam alanımız, evimiz, anne ve baba için güvenli bir yer mi?

Merhaba Russ, Ursula, Bela. Sizinle burada karşılaşmak ne güzel!

Kim olduğunu görmeden bile sesini tanıyorum.
Lois Anthony de bugün hayvanat bahçesinde.

"Hey!" dedi Daddo. "Partiden başka birinin bu kadar erken geleceğini beklemiyordum."

Lois gülüyor.

Evet, biraz başım ağrıyor. Ama benim kesin bir kuralım var: Hiçbir akşamdan kalma halim planladığım şeyleri yapmama engel olamaz. Eğer akşamdan kalma hali planlarımı bozarsa, inzivaya çekilirim.

Baba gülüyor. Ama anne gülmüyor.

Lois bana, "Sen nasılsın?" diye soruyor. "Acaba alkolün etkisi bulaşıcı mı? Belki de anne baban gibi biraz yorgun hissediyorsundur? Ya da belki de onları yorup bitiren sensindir?"
İyi hissediyorum, diyorum.
Bu iyi.

Lois Anthony sana baktığında gerçekten de gözlerinin içine bakıyor.

"Hey," diyor Daddo'ya, "Sana grubumuzun cuma günleri şurada toplandığını bildirmek istedim..."

"Hangi grup?" diye soruyor anne.

Partide eşinizle bu konu hakkında konuşuyorduk.

Hangi grup?

Kelebekleri görmek istiyorum, diyorum.

"Tamam," diyor anne. "Öyle yapalım."

"Kelebek görmek ister misin?" diye soruyor Daddo, Lois Anthony'ye. "Besin zincirinin kralı mı?"

Anne sabırsız görünüyor.

Hayır, ama teşekkür ederim, diyor Lois.

"Kimle geldin buraya?" diye sordu anne.

Yalnızım. Ama bir nevi rutinim var. Kafamı Chaps Hayvanat Bahçesi'nde boşaltıyorum.

Bay Jeffery zeki bir adam.

O zaman yakında görüşürüz, diyor annen.

Elimi tutuyor.

"Sizi üçünüzü de görmek harika," diyor Lois. "Ve unutmayın: Cuma günleri Sneakers'ta buluşuyoruz. Bilmediğimiz şeyleri konuşurken birkaç içki içmeyi seviyoruz."

"Harika," diyor annem. "Bilinmezlik."

Ve biz de oradan uzaklaşıyoruz.

"Hangi grup?" diye soruyor annem yürürken babama.

"Bilmiyorum," diyor Daddo. "Ama ona karşı gerçekten böyle davranman gerekiyor muydu? Bir grup insanın okült konular hakkında

konuşmak için bir araya geldiğini söyledi. Kulağa hoş geliyor."

Cidden?

Evet. Bunda garip olan ne?

Cidden?

Daddo, "İlginç biri," diyor.

Nasıl yani? diye soruyor annem.

Bütün bu kristal ve kozmik şeyler... Bana çok ilginç geliyor.

Hadi ama.

Neden?

Çünkü bu tamamen saçmalık.

Bu da diğer her şeyden daha mı saçma?

Kelebek evinin kapısındayız.

Evet, annem öyle diyor. Bazı şeyler diğerlerinden kesinlikle daha saçma.

"Bilmiyorum," diyor Daddo. "Bence bazı şeyler kendi başlarına eğlenceli olabilir. Mesela bir sihir gösterisi gibi." "Sihir gösterisi saçmalık mı?"

Annem, bu insanların hayatlarını bu tür şeylere dayandırdığını söylüyor.

Bunu bilmiyorum. Sen de bilmiyorsun.

Hayvanat bahçesinde çalışan kadın, ikinci kapıyı açmadan önce birinci kapıyı kapatmamız gerektiğini hatırlatıyor.

Annem, "Bu sana mayonez beyni yapıyor," diyor.

Daddo gülüyor.

Mayonez beyni mi, gerçekten mi?

Bu insanı duygusallaştırıyor. Saçma sapan şeylere inanmana neden oluyor. İnanılacak hiçbir şey yok demiyorum. Ama o kadının ilgilendiği

şeyler... mayonez gibi.

"Hayaletlere inanıyor musun?" diye sordum anneme.

Annem ve babam birlikte bana bakıyorlar.

"Hadi bakalım," diyor Daddo.

"Neden, Bela?" diye soruyor annesi.

Lois Anthony hayaletlere inanıyor.

İlk kapı arkamızdan kapanıncaya kadar bekleriz, sonra ikinci kapıyı açarız.

"Anlaşılan Lois'i çok iyi tanıyorsunuz," diyor anne.

Hayır, diyorum.

İkinci kapıdan geçiyoruz. Şimdi kelebek evindeyiz.

Daddo, "Birkaç uçuk insanla içki içerek geçirilecek bir gece kulağa eğlenceli geliyor," diyor.

Bela? Annem diyor ki: Biraz önden yürüsen iyi olur. Bakabileceğimiz güzel bir şey bul.

Önden yürüyorum.

Arkamda tartıştıklarını hissedebiliyorum.

Hey, kelebekler, diyorum. Sizi görüyorum.

Burada çok fazla bitki var. Ve çok sıcak. Babam buna "nemli" diyor. Ve o kadar çok kelebek var ki, hepsini göremiyorum. Maviler, yeşiller, siyahlar, sarılar, benekliler, çizgililer ve elinizi kaplayabilecek kadar büyük olanlar...

Bakın orada! Kırmızı olanı!

Büyük yaprakların arasından hızla geçiyorum. Daha önce hiç kırmızı yaprak görmemiştim.

Bekle! Ben arıyorum.

Büyük yapraklar saçlarıma değiyor ve ben de kırmızı olana yetişmeye çalışıyorum.
Ve yere düştü! Tam mavi olanın yanına düştü. Kocaman yeşil bir yaprağın üzerine.

Merhaba, diyorum. Ben Bela. Annemle babam bütün gün tartıştılar. Siz kimsiniz?

Kırmızı kelebek kanatlarını çırpıyor ve sanırım beni görebiliyor. Sanırım bana bakıyor.

"Sizi görmek için kendi yaşam alanımdan buraya kadar geldim," diyorum. "Ve anne babam hayvanat bahçesini kavga yeri olarak kullanıyorlar."

Kırmızı kelebek kanatlarını çırpıyor, mavi kelebek de hareket ediyor.
Yanıp sönüyor.
Göz kırpması gibi.
Gülümsüyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum.
Çok sıcak hissediyorum. Daha da sıcak.
Yaprakların arasında bir göze benziyor.
Başka ne yapacağımı bilmediğim için bir adım geri çekiliyorum.
Mavi bir göz. Yeşil yaprakların arasında saklı.
Timsahın yanında çömelmiş bir şey düşünüyorum. Kelebek evinin kapılarının dolap kapıları gibi açıldığını düşünüyorum.

Hayır, hayır, diyorum.

Arkamı döndüm ama annemle babam hâlâ orada, virajın ardında, tartışıyorlardı.
Oyun parkında diğer anneciğimi düşünüyorum.

Marsha'nın çığlığını düşünüyorum.
Yeşil yaprakların altındaki derin maviye bakıyorum ve o kadar hızlı koşuyorum ki yapraklar yüzümü acıtıyor, kelebekler her yerde çılgınca uçuşuyor ve hayvanat bahçesinde çalışan kadına çarpıyorum.

"Yavaşla tatlım!" diyor. "Kelebekleri korkutmak istemezsin!"
"BABA!" diye bağırdım. "ANNE!"

Ve onların dönüp bana doğru aceleyle geldiklerini görüyorum.

Bela!
"Her yerde olabilir!" diye bağırıyorum.

Sonra yaprakların arasından koşup kapıdan dışarı çıkıyorum ve kapının kapanmasını beklemeden ikinci kapıyı açıyorum ve umarım içlerinden bazıları kaçar.
Umarım kelebekler yaşam alanlarından kurtulup çok uzaklara uçarlar.
Umarım-

Bela, ne *yapıyorsun* ?

Annem ve babam dışarıda bana yetiştiler.
Annem kolumu çok sıkı tutuyor.

Bela?
"Urs," diyor Daddo. "Korktuğunu görmüyor musun?"

Üstelik bunu söylerken de korkmuş görünüyor.
İkisi de öyle.

"Herkes aklını kaçırmış," diyor annem.

Yanımızdan uzaklaşıyor.

"Sorun yok," diyor babam bana.

Her yerde olabilir, diyorum.

"Kim?" diye soruyor Daddo. "Şundan mı bahsediyorsun...?"

Ama kimden bahsettiğimi biliyor.
Annem arkasını dönüp bize doğru geliyor.

Bu durum Lois Anthony gibi insanlar yüzünden oluyor. Lois Anthony gibi insanlar yüzünden!

Urs.

Hayır, hayır, hayır, diyor anne. Ne kadar yüksek sesle konuştuğum umurumda değil, Russ. Bu her neyse, şimdi durmalı. *Şimdi durmalı*.

15

Annem çok kızgın.
Dolabımı boşaltıyor.
Giysi yığını çok büyük.
Çok hızlı hareket ediyor.
Daddo bana inandıklarını söylüyor. Aslında, diyor ki,

Sana inanmadığımızdan değil, Bela…

"İnanıp inanmamakla ilgili hiçbir konuşma istemiyorum," diyor annem. "Sadece bu dolabı boşaltıyoruz, hepsi bu. Bütün evin temizlenmesi gerekiyor. Baştan başlaması gerekiyor."

Yığının üzerine daha fazla kıyafet atıyor.

"Şimdi neredeyse tamamen boş, Bela," diyor anne. "Gördün mü? Hiçbir şey yok. Yuva yok. Ve içinde bulunduğun evre bitene kadar da *buraya* hiçbir şey geri girmeyecek."

Neredeyim ben—

Bu dolabı artık kullanmayacaksın. Anladın mı?

Daddo'nun telefonu çalıyor. İşinden aradığını söylüyor. Koridora çıkıyor.
Bütün eşyalarım yerde bir yığın halinde. Şimdi annem banyodan eşyaları çıkarıyor. Sürekli şöyle diyor:

Gördünüz mü? Hiçbir şeyin saklanacak yeri yok. Gördünüz mü?

Boş dolaba bakıyorum. Bana küçük görünüyor. Daha önce sonu yokmuş gibi hissetmemin sebebi neydi acaba?
Annem yanıma geliyor. Yere diz çöküyor. Yatağımın altından eski oyuncakları çıkarıyor.

Gördün mü? Hiçbir şeyin saklanacak yeri yok. Gördün mü? Ve ben aksini söyleyene kadar kapın açık uyuyacaksın.

Neden?

Çünkü.

Çünkü neden?

Çünkü ben öyle söyledim, Bela.

Dolaba bakıyorum. Şimdi sadece küçük, boş bir alan.
Koridorda telefonda konuşan babama bakıyorum.
Annem yatağın yanında ayağa kalktı.

Şimdi biraz uyuman gerekiyor, diyor.

Neden?

Çünkü çok gerginsin. Ve çünkü dinlenmeye, suya ve... ihtiyacın var.

Pencereye gidip açıyor.

…Hava.

Sonra kapıya geliyor, ışığı kapatıyor ve yatak odamdan çıkıyor; babamla birlikte koridorda gözden kayboluyorlar.
Ama onları hâlâ duyabiliyorum.
Ve dolabın dışındaki yerde yığılmış kıyafetleri görüyorum.
Dışarıda rüzgarın sesini duyuyorum.
Ve acaba bu giysi yığını birini saklayacak kadar büyük mü diye merak ediyorum.

Tişörtüm pencereden gelen rüzgarla biraz kıpırdıyor. Ve ben yatak odamda yalnızım, annem kızgın ve rüzgar neredeyse bir ses gibi geliyor, sürekli soran bir ses,

Kalbinin içine girebilir miyim?

Ama annem haklı. Çok gerginim. Ve yorgunum.
Yatağa uzanıyorum ve yatak odama esen rüzgarın sesini duyuyorum.
Dolap ise sadece küçük, boş bir alan.
Gözlerimi kapatıyorum ve şu an bu soruyla ilgilenmiyorum.
Annem çok kızgın.
Belki de bu iyi bir şeydir.
Annem kızgınsa belki de artık bu konuda yalnız değilimdir.
Ama rüzgar esmeye devam ediyor. Ben uykuya dalarken bile. Yatak odama gelen bir fısıltı gibi. Annemle babam da koridorda gıcırdıyorlar. Ve onlar da benim hakkımda, yatak odam hakkında, dolap hakkında fısıldıyorlar.
Neredeyse kalkıp tekrar bakacaktım. Çünkü içinde hiçbir şey olmadan çok farklı görünüyordu.
Asılı duran kıyafetlerimin arasına kimse girmesin.
Beni izliyor.
Her zaman.
Beni izliyorlar…
…uyumak…
Yorgunum.
Gerçekten yorgunum.
Ve bu yüzden…
…Uyuyorum…

16

Şimdi saat geç oldu. Dışarısı karanlık. Uyudum. Ama şimdi tekrar uyandım. Pencere hâlâ açık.
Annem uyuduğumu sanıyor.
Anlayabiliyorum.
Yatağımın kenarında oturuyor ve sanki uyuyormuşum gibi benimle konuşuyor.
Şöyle diyor:

Bela, böyle bir şey yapacağımı hiç düşünmemiştim. Ciddi anlamda. Hayatım boyunca aldatacağımı hiç hayal etmemiştim. İşte... söyledim. Çünkü *bu* aldatma ve hepsi bu. Her şeyi çarpıtıp bunun doğal olduğunu söyleyebilirim, iki insanın ne kadar birbirlerini sevseler de birbirinden uzaklaşmasının sadece zaman meselesi olduğunu söyleyebilirim. Ama bu düpedüz aldatma. Baban bilmiyor. Bilmesi gerekirdi. Her şey apaçık ortada. Ama... bilmiyor. Ve işte tam da *bu yüzden* yaptığım şeyi yapıyorum ve bunun nedenini biliyorum. Çünkü baban basitçe... çok kolay. Çok sıcakkanlı. Tanrım, sadece kötü adamlara aşık olan, iyi bir adama yüz vermeyecek aptal üniversite kızlarından biri gibi konuşuyorum. Ama ben onlardan biriyle evlendim, lanet olsun. Onlarla *evliyim* . Özür dilerim Bela. Yaptığım şey yüzünden değil, ama artık hiçbir şeyin beni bunu yapmaktan alıkoyamayacağından emin olduğum için. Tanrım, sence sadece onunla mı birlikte oldum? Tanrım. Evlenmeden önce bile aldatıyordum. Bu doğru. Sen

doğmadan önce bile. Bu benim kimliğim. Bu benim doğacağım. Şehvet duyuyorum.

Ne kadar süredir konuştuğunu bilmiyorum. Saatin kaç olduğunu da bilmiyorum.
Dolaba bakıyorum.
Orası tamamen karanlık. Karanlığın içinde açık, karanlık bir alan.

Yine de… *yine de* … canımı yakıyor. Çünkü ne kadar haklı olduğunuzu düşünürseniz düşünün, bir şeyi yaparken ne kadar mantıklı gelirse gelsin… yine de asla yapmayı *hayal* etmediğiniz bir şeyi yapıyorsunuz. Eminim hayalleriniz vardır Bela. Başarmak istediğiniz şeyler, olmak istediğiniz kişi tipi. Ve bunu kabul etmek zor olsa da, anne babanız da bir zamanlar sizin yaşınızdaydı ve onların da fikirleri ve hayalleri vardı. Ve bence babanız belki de kendi hayallerini yaşıyor. Evet. Bence yaşıyor olabilir.

Sanırım annem ağlıyor.

Hiç şüphem yok ki, o her zaman kendini iyi bir baba, iyi bir adam, çocuğunu doğru yetiştiren, karısına sadık biri olarak hayal ediyordu. Üniversitedeyken de böyle düşündüğünü biliyorum çünkü bana bunu açıkça söylemişti. Ama ben? Aman Tanrım. Üniversitedeyken tanıştığım her erkekle birlikte olmak istiyordum. Ve çoğunlukla da oldum. Bunların bir kısmını baban biliyor, bir kısmını bilmiyor ve bu bana şu an hissettiğim gibi hissettirmemişti. Ta ki seninle tüm bu olaylar başlayana kadar.

Evet, ağlıyor.

Orada üçümüz hayatımızı yaşıyorduk ve sen birdenbire evde başka şeyler görmeye, parkta düşmeye, hayvanat bahçesinde bağırmaya başladın ve şimdi tam da kendime odaklanmak istediğim anda aileme odaklanmak zorundayım. Bu bencilce mi Bela? Olabilir. *Beni affet.* Ama ne için?

Diyelim ki hiç sen olmadın Bela. Bu bencilce mi olurdu? Elbette hayır. Çocuk yoksa, doğru ya da yanlış diye değerlendirilecek bir çocuk da yok. Ama seni dünyaya getirmeye karar *verdik* . Peki ya... bundan kurtuluş yok mu? Senden daha az bağımsız biri tarafından bencilce diye adlandırılmadan kendi hayatını yaşamanın bir yolu yok mu? Kasabadaki diğer ebeveynlerin yaptıklarımı bilseler ne diyeceklerini hayal bile edemiyorum. Belki bazıları biliyordur. Ama onlara şimdi sana söylediğim şeyi söylerdim: Ebeveynlik bir hapis cezası olmamalı. Ve eğer kocanın arkadaşlarından biriyle birlikte olmak istiyorsan? Yapmalısın.

Gözlerimi tamamen kapatıyorum.
Sanırım ben uyurken annem içki içiyordu.
Ve Daddo'nun sesini duyuyorum. Ve bu beni korkutuyor.
Koridordan sesini duyuyorum. Ev gıcırdıyor.
Annesi onun geleceğini biliyor mu?
Ona susmasını söylemeli miyim?

Ve en kötüsü de, Bela, *en kötüsü* şu ki, kalbimde inanıyorum, hayır, *biliyorum* ki baban bunu öğrenseydi? Sorun etmezdi. Evet. Bana anladığını söylerdi. Çünkü *her şeyi anlıyor.* Bana sadece insan olduğumuzu, insanların nüansları olduğunu, ilişkilerin dalgalar halinde, mevsimler halinde geldiğini ve eğer bu soğuk kışta kendimi çok kaybolmuş hissedersem, beni sıcak tutmak için bir battaniye öreceğini söylerdi. Ve bu başkasına bir insanın sahip olabileceği en iyi partner gibi gelebilir... belki de ben bir insanın sahip olabileceği en iyi partneri istemiyorum. Belki biraz sertlik, biraz tükürük, biraz çamur, biraz kan istiyorum. Bunu affetmek bu kadar zor mu? Kim iyi, kim kötü? Doğru olan ne, yanlış olan ne? Bela, hiç düşündün mü, insanlar ışığın şeylerin gerçekte nasıl göründüğünü gösterdiğini söylerler ama aynı zamanda ışık ve karanlığın eşit olduğunu, birbirlerine ihtiyaç duyduklarını ve biri olmadan birinin olamayacağını da söylerler... Peki, karanlıkta gördüklerimizin de gerçek olabileceğini söylemek çok mu çılgınca?

Koridordan gelen gıcırdama sesi.

Daddo yaklaşıyor.

Hissetmek istiyorum, Bela. Güzel yemek yemek, güzel içki içmek ve güzel uyumak istiyorum…

Bir şey söylemek istiyorum. Daddo'yu şu an içeri girmemesi konusunda uyarmak istiyorum.

…ama dünya size bunu yapamayacağınızı söylüyor. Bir çocuğunuz olduktan sonra asla. Hayır. Sonra her şey hapishane yemeği, sokağa çıkma yasağı ve kurum tarafından verilen tayınlardan ibaret oluyor. Hatta biz ebeveynlerin tüm kıyafetlerinin bile birbirine uyması gerekiyor. Hepimizin bir mangal partisinde toplandığını hiç gördünüz mü? Bir partide? Biz modadan yoksun, tutkusuz mahkumlarız Bela. Çocuklarımızın mahkumlarıyız.

Bunu hiç beğenmedim.
Daddo şu anda yatak odamın kapısının hemen dışında.

Son zamanlarda ne hakkında düşündüğümü biliyor musun Bela? Reenkarnasyon hakkında çok düşünüyorum.

Ne?

Acaba nasıl biri olarak geri dönerdim? Daha iyi bir insan mı? Daha iyi bir anne mi? Baştan başlamak bir şeyleri değiştirir miydi? Değiştirebilirdi. Belki de herkesi mutlu ederdi. Reenkarnasyonun güzelliği de bu zaten. İkinci bir şans. Keşke biri beni içeri alsa. Biliyor musun? Arkadaşlar böyle yapar. Birbirlerini içeri alırlar. Beni içeri alır mıydın? Eminim alırdın. Çok nazik olurdun. Beni yeniden dünyaya getirirdin, değil mi? Bana *hayat* verirdin?

Kapı aralığında bir figür var.

Bela?

Ama bu Daddo değil.
Bu, annem.

İçeride kiminle konuşuyorsun, Bela?

Yatağımdan kayarak kalktım ve kapıya doğru koştum; diğer annemin yatağın ucunda bana dönük olduğunu gördüm.
Ve yüzü çok tuhaf.

ANNE!
Bela?

Annem ışığı açıyor ve çığlık atıyor, diğer annemi gördüğünü biliyorum. Sonra annemin kollarındayım ve o koridorda koşuyor, "Babam evde değil, babam evde değil" diye tekrarlıyor. Arkamızdan koridor gıcırdıyor ve annemin omzunun üzerinden bakıyorum, diğer annemin yatak odamın kapısından dışarı baktığını görüyorum.
Ve yüzü kocaman ve çılgın.

"Dışarı!" diye bağırıyor annem. *"Dışarı çıkmamız lazım!"*

Beni merdivenlerden aşağı taşıyor ve ayaklarım tırabzana çarpıyor, kafamda sürekli diğer annemin kapımdan öylece baktığını görüyorum, sonra annem ön kapıyı açıyor, her şey çok hızlı, acele etmeliyiz diye bağırıyor, beni çok sıkı tutuyor, yardım istiyor, sonra beni bileğimden sürükleyerek ön verandadaki basamaklardan aşağı, dışarıya çıkarıyor ve gece ama verandadaki ışık ve ay ışığı yatak odamdan daha güvenli hissettiriyor ve ön bahçeye çıktığımızda ikimiz de eve bakmak için dönüyoruz ve annem titriyor ve yatak odamın penceresine bakıyor ve beni bacaklarının arkasına alıyor ve çok zor nefes alıyor ve diyor ki,

Bela?
Evet…

Nefes nefese kalmış.

Diğer Anne?

Sesi sanki korkudan çıkıyor. Ben de diyorum ki,

Evet. Diğer Anne.

Annem titriyor, eve bakıyor.

Tamam, diyor.

Elini arkasına uzatarak beni orada tuttu.
Ama o hâlâ evin önünde duruyor.
Ve hâlâ titriyor. Ve sanki sonsuza dek titreyecekmiş gibi geliyor.

Tamam aşkım.

17

Şu anda Amanda ve Dan'in evindeyiz.
Onların küçük bir bebekleri var.
Annem dışarıda, araba yolunda telefonla konuşuyor ve Amanda da onunla birlikte dışarıda.
Annemin mutfaktan konuştuğunu duyabiliyoruz. Onların evi de bizimkine benziyor. Mutfakla oturma odası arasında duvar yok. Babam, bizim mahallede insanların açık alanları sevdiğini söylüyor. Onların ön kapıya giden koridoru bizimkinden daha kısa. Ve yemek odaları yok. Annem bir keresinde tüm evlerin aynı olduğunu söylemişti ama sanırım yerleşim planını kastetmemişti.
Dan mutfak masasında dergi okuyor ama aslında okumuyor. Sürekli bana sorular soruyor, mesela iyi olup olmadığımı soruyor.
Sürekli ön kapıya bakıyor. Ve annesinin söylediklerini duyduğunda başını sallıyor.
Sonra tekrar bana bakıyor.
Ona her şeyin uydurma olduğunu söyleyebilirim.
Ama ben öyle düşünmüyorum.

Gece geç saatlerde, diyor Dan.

O iyi bir insan. Amanda da öyle. Ama bu durumdan, ilişkimizin bitmesinden mutlu olmadığını anlayabiliyorum.

Bebek mutfaktaki küçük bir bebek arabasında.

"Babanı aradım," diyor. "Yakında burada olacak."

Dan bunu birkaç kez söyledi. Daddo'nun yolda olduğunu, önce eve uğrayacağını söyledi.
Önce eve uğramasını istemiyorum.

"Ona eve gitmemesini söyleyebilir misin?" diye soruyorum.

Dan bana sanki bir bebekmişim gibi bakıyor. Çünkü onun sadece bir bebeği var, küçük bir çocuğu yok.

Dan, "Sadece birkaç şey alması gerekiyor," diyor.

Sonra yüksek sesle şöyle diyor:

Ursula mı? Sanırım Bela birazdan ağlayacak.

Ağlamak üzere değilim ama sonra ağlayacakmışım gibi hissediyorum. Babamın evimize girdiğini düşünüyorum. Babamın yatakta diğer annemi gördüğünü düşünüyorum.
Yüzü kocaman ve çılgın.

Ağlayacak değilim, diyorum.

Ama belki de zaten öyleyimdir. Dan iyi bir adam. Babam, iyi olmanın aynı zamanda zeki olmak anlamına geldiğini söylüyor.

Bela?

Bu annem. İçeride. Yanımda. Bana sarılıyor.
Çok endişeli. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Amanda da şimdi burada ve Dan ile Amanda birbirlerine sanki her şey çok çılgıncaymış gibi bakıyorlar.
Sanki her şey kötüymüş gibi ve bununla hiçbir ilgileri olsun istemiyorlar.

Annem, "Bu geceyi burada geçireceğiz. Sonra ne yapacağımıza yarın karar veririz," dedi.

Hareket etmeyi bırakamıyor. Mutfakta bir aşağı bir yukarı yürüyor. Gözleri odanın her yerinde geziniyor.
Bu gece diğer annesini gördü. Evet, gördü.

"Daddo nerede?" diye soruyorum, oysa Dan az önce bana söylemişti.
Annesi, "Neredeyse geldi," diyor.

Amanda bana kötüymüşüm gibi bakıyor. Hem onun hem de bebeği için kötüymüşüm gibi.

"Ne kadar büyüktü?" diye soruyor Amanda annesine ve annesi yüksek sesle şöyle diyor:
O bir kadın değildi.

Anneme bakıyorum, sonra da hemen gözlerimi kaçırıyorum çünkü ne demek istediğini bilmek istemiyorum.

Dan, "Russ ne kadar yakın?" diye soruyor.

Annem ve babam Amanda ve Dan'in çok iyi insanlar olduğunu söylüyorlar ama şu an hiç de öyle görünmüyorlar. Evlerinde olmamızdan rahatsız olmuş gibiler.

"Saat epey geç oldu," diyor Dan. "Ek yatak odasını kullanabilirsiniz."
Amanda, "Ek yatak odası," diyor. "İçinde yatak bile yok. Daha çok ek bir dolap gibi."

Annem bana bakıyor, ben de ona bakıyorum ve gözlerini benden ayırmıyor ve biliyorum ki yatak odamdaki dolabı boşaltmayı düşünüyor ve neredeyse diğer annemi serbest bırakmış gibi hissediyorum.

Annem, "Bir süre daha uyanık kalacağız," dedi.
Ursula, diyor Dan. Anlattığın şey…

Bana bakıyor, ben de göz kırpıyorum ama bakışlarımı kaçırmıyorum.
Anneme gitmemiz gerektiğini söylemek istiyorum. Onları korkutuyoruz ve korkutulduğumuzu bilmiyorlar, bu yüzden de çok kızgınlar.

"Duydun mu?" diye soruyor anne.

Amanda ve Dan tavana bakıyorlar ve çok hasta görünüyorlar.
Annem diyor ki,

Hayır, araba yolunda. Sanırım bir araba sesi duydum.
"O burada," diyor Dan.

Annem ön kapıya gidip dışarı çıkıyor ve ben Amanda ve Dan ile yalnız kalıyorum ve diğer annemin onların yatağının kenarında oturup birbirleri hakkında bilmedikleri şeyleri anlattığını hayal ediyorum.

"Tanrıya şükür burada," diyor Amanda.

Anne ve baba koridordan aşağı iniyorlar ve anne şöyle diyor:

…Kadın değildi.

Babam bana baktı ve her zamanki gibi gülümsemeye çalıştı ama yüz ifadesi değişmedi, ben de ona doğru koştum ve koridorda birbirimize sarıldık.
Dış dünyanın kokusunu taşıyor.

Merhaba Bela. İyisin. İyisin. Her şey yoluna girecek. Gerçekten de öyle olacak.

Bu gece burada kalacağız, diye söylüyor annem babama.

Evimizdeki yuvamızı düşünüyorum. Orada, bizsiz yalnız başına oturan diğer annemizi düşünüyorum.
Daddo, annesinin gerçekten öyle olup olmadığından emin olmak için ona bakıyor. Sonra derin bir nefes verip şöyle diyor:

Anlıyorum. Evet. Ben de az önce oradaydım.

Bunu beğenmedim.

"O yeri aradım," diyor.

"Belki de Bela'nın önünde değil?" diye soruyor Dan.

Daddo ona sanki bunu hiç düşünmemiş gibi bakıyor.

"Hadi gel," diyor babacığım anneme.

Koridorda yürüyorlar. Ama yine de seslerini duyabiliyorum. Dan onların sözünü kesmeye çalışsa bile.

"Aç mısın, Bela?" diye soruyor Dan.

"Orada hiçbir şey yoktu," diyor Daddo annesine. "Telefonda anlattığın gibi bir şey yoktu."

Hayır, Dan'e söylüyorum.

"Korkunçtu," diyor anne babana. "En kötü şey..."

"Biraz meyve suyu ister misin?" diye soruyor Dan.

Hayır, diyorum.

Annem yine ağlayacak gibi ses çıkarıyor, sonra da aslında ağlamadığını hatırlıyorum.

Diğer anne, anne rolü yaparken ne söyledi? Doğru mu söylüyordu?

"Bunu hallederiz," diyor Daddo. Sonra: "Tarif ettiğin şey... Ursula..."

"O zaman bir film izleyelim," diyor Amanda. "Bir film açayım."

"Bunu düşünmek istemiyorum," diyor annem. "Lütfen."

"Hangi filmi izlemek istersin, Bela?" diye soruyor Amanda. *"Tangled mı?"*

Annem, "Sesimi kullanıyordu," diyor. *"Sesimi duydum."*

Öyleydi! diye yüksek sesle söylüyorum.

Ama tam o sırada Amanda televizyonu açıyor ve annemle babam beni duymuyorlar.
Ben de onları artık duyamıyorum.
Sadece belirli kelimeler:

Ses…
Daha uzun…
Eller…
Saç…
Sanırım gidiyorum…

Amanda ve Dan, annemle babamı görmemi engelliyorlar. Beni kanepeye götürüyorlar.
Ama *Tangled'ı izlemek istemiyorum.*
Annemi ve babamı dinlemek istiyorum.

Dan, bazen bir dakika beklemenin sakıncası olmadığını söylüyor.

Sanki bir oyundan bahsediyoruz. Ya da sanki biri sadece biraz sinirlenmiş gibi.

Evet, diyor Amanda. Olanları sindirmekte bir sakınca yok.

Kadın bebeğe bakıyor ve Dan gülümsüyor ama sanki bu gecenin bir an önce bitmesini istiyor gibi.

Amanda'ya göre bu film, Disney'in en iyi filmlerinden biri.

Televizyonu açıyor, Dan kanepeye oturuyor ve Amanda koridordan annesi ve babasının yanına gidiyor ve Amanda'nın şöyle dediğini duyuyorum:

Bela'dan kimin ne isteği olabilir ki?

Bu soruyu beğenmedim.
Kimsenin benimle bir şey istediğini kim söyledi?

Annem, "Gördüklerim imkansız," diyor.

Sesi titriyor.
Ama sonra film başlıyor ve artık dinleyemiyorum.
Dan kalkıp mutfaktan dergiyi alıyor ve yanıma, kanepeye geri oturuyor.
Kalkıp salona doğru koştum.

Anneciğim. Babacığım. Belki de burada kalmamalıyız.

Hepsi bana bakıyor, bunu söylediğim için endişeliler. Amanda, insanların üzgün olduklarında veya üzgün olduklarına şaşırdıklarında yaptıkları gibi elini ağzına götürüyor.
Dan şimdi arkamda.

"Üzgünüm arkadaşlar," diyor Dan.

"Sorun yok," diyor Daddo. "Bela, buraya gel. Belki hepimizin bu konuda konuşması gerekiyor."

Annem, göreceklerinden korkuyormuş gibi koridora doğru bakıyor.
Daddo önümde diz çöker.

Bela, okulda seni inciten ya da incitebileceğini söyleyen bir yetişkin var mı? Buna benzer bir şey oldu mu?

Anne yüzünü elleriyle kapatıyor.

Hayır, diyorum.

Ne öğretmen, ne hademe, ne teneffüs görevlisi, ne antrenör, ne de başka biri mi var?

HAYIR.

Başka bir ebeveyn bile değil mi? Başka birinin annesi veya babası mı?

HAYIR.

Amanda nefesini içine çekti. Annemin hâlâ titrediğini görüyorum.

Tamam, diyor Daddo. O zaman o kim?

Bilmiyorum.

Peki, onu ilk ne zaman gördünüz? Bu önemli.

Annem üşümüş gibi titriyor.

"İlk sefer ne zaman?" diye tekrar soruyor Daddo.

Bunu düşünüyorum.

Hatırlamıyorum.

Ama belki de öyleyim. Ama onlara söylersem, daha önce söylemediğim için bana kızabilirler.

Daddo, "Bela, bu önemli," diyor.

Ağlamaya başlıyorum. Bunu sevmiyorum. Bu evi sevmiyorum, Amanda ve Dan'in bana bakışlarını sevmiyorum ve annemle babamın ne kadar korkmuş olduklarını da sevmiyorum.

Eve gitmek istiyorum, diyorum.
"Olmaz," diyor annem. *"Olmaz."*
"Sakin ol Urs," diyor Daddo. "Herkes derin bir nefes alsın."

Daddo ayağa kalkıp Dan'e baktı ve şöyle dedi:

Burada ne yapmam gerekiyor?

Dan şaşkına dönmüş görünüyor.

Hiçbir fikrim yok, diyor.
Amanda, "Polise gitmelisin," diyor.

Annem sanki buna çoktan hayır demiş gibi görünüyor. Ama şimdi evet diyebilir de.

"Bilmiyorum," diyor. "Bir açıklama isteyecekler. Sanırım yapamam... yapacak bir şey yok..."
Tamam, diyor Daddo. Tamam. Onları arayacağım. Tamam mı Ursula? Onları arayacağım. Evimizde birinin olduğunu haber vereceğim.

Daddo salondan ayrılır ve Dan ile Amanda onu takip eder.
Annem bana bakıyor. Sormadan önce biraz zaman geçiyor,

O şey... senin dolabında mıydı, Bela?
Evet.
Her zaman?
Hayır. Bazen duvarlarda. Bazen de banyomda.
Ve onu parkta mı gördünüz?

Evet.

Evet. Tamam. O zaman: Seni takip ediyor demektir. Tanrım, seni takip ediyor.

Tekrar koridora doğru baktı ve şimdi Daddo'nun sesi çok uzaktan geliyordu ve annemin söyledikleri beni korkuttu ve artık açıkta durmak istemiyordum, annemin elini tuttum ve Daddo'nun telefonla konuştuğu mutfağa koştum ve dedim ki,

Baba! Bir daha eve yalnız dönme!

Beni susturuyor ve konuştuğu kişiye adresimizi söylüyor. Biliyorum ki Daddo onlarla orada buluşacak ve onun oraya yalnız dönmesini istemiyorum.

"Alarm sisteminiz var mı?" diye soruyor anneleri Amanda ve Dan'e.

Evet, diyor Dan. Hem de çok iyi.

Giydir.

Ne?

Giydir.

Dan uyuyan bebeğine bakıyor, derin bir nefes alıyor ve şöyle diyor:

Burada geceyi geçireceğimize karar verdiğimiz anda bunu yapmayı planlıyordum. Üçünüz bizi çok korkuttunuz.

18

Annem kanepede uyuyor. Üzerinde hala bütün kıyafetleri ve ceketi var, başı geriye yaslanmış, ağzı açık ve çok yorgun görünüyor.
Dan oturma odasındaki bir sandalyede uyuyor. Üzerinde bir battaniye var.
Amanda, koltuğun yanındaki ikinci kanepede uyuyor. Bebeğin beşiği de onun yanında.
Daddo henüz geri dönmedi.
Oğlum annesini aradı ve annesi çok üzgün görünüyordu, polisin şunu mu bunu mu yaptığını, neden hiçbir şey bulamadığını sorup duruyordu ve "Russ, buraya geri gelmelisin" diyordu. Ama babam annesine bir şey için karakola gideceğini ve geç kalabileceğini söyledi.
Geç kaldı. Çok geç oldu.
Dışarısı karanlık ve benden başka herkes uyuyor.
Sürekli beni endişelendiren bir ses duyuyorum. Bu, birinin konuşmadan önce çıkardığı ses.
Sanırım içlerine çektikleri nefes.
Muhtemelen Amanda, Dan, annem veya uyuyan bebektir ama her birinin yanına gidip kulağımı ağızlarına yaklaştırdım ve duyduğum sesten farklı sesler çıkardılar.
İşte yine karşımızda.
Sanki biri bir şey söylemek üzereymiş gibi. Sanki biri odada ve bir şey söylemek üzereymiş gibi.

Babam ararsa diye annemin telefonunu aldım ama aramadı, belki ben aramalıyım.
Polis evimizde kötü bir şey bulamadı. Ama bu ne anlama geliyor?
O ses yine geldi.
Bu hafif bir nefes değil. Sanki biri bir şey söylemek üzereymiş gibi. Sürekli birinin bir şey söylemesini bekliyorum.

"Burada kimse var mı?" diye fısıldıyorum.

Keşke sormasaydım ve Dan'in bana verdiği battaniyenin altına girip saklansaydım, çünkü kimsenin bana cevap vermesini istemiyorum.
Daddo'nun geri gelip bize her şeyin yolunda olduğunu, polisin Diğer Anneyi ortadan kaldırdığını, itfaiyecilerin Diğer Anneyi ortadan kaldırdığını, postacının Diğer Anneyi götürdüğünü söylemesini istiyorum.
O! O ses yine geldi!
Battaniyeyi indiriyorum ve keşke indirmeseydim diye düşünüyorum.
Ama ben sadece Dan'in uyuduğunu görüyorum. Amanda'yı da kanepede.
Ve bebek.
Annem çok solgun görünüyor.
Korkmanın insanı yorgun yapıp yapmadığını merak ediyorum.
Ama yorgun değilim.
Annemin telefonundan babamı arıyorum.
Çalıyor.
Ve yüzükler.
Ve annesinin aradığını sanarak annesine mesaj gönderiyor.

Her şey yolunda, diye yazıyor. Sadece bir rapor hazırlıyorum. Bela nasıl?

Telefonu kenara koydum ve dinlemeye başladım.
Amanda horluyor.
Ve horluyor.
Annem bana bakıyor.

Az kalsın çığlık atacaktım.

"Telefonumu kullandın mı?" diye soruyor.
Evet.

Alır. Babasının yazdıklarını okur.
Başını salladı.

Güzel. Teşekkür ederim.

Beni sıkıca kendine çekiyor. Gözlerini açık tutmaya çalışıyor.
Ama tekrar kapanıyorlar.
Daddo henüz yolda değil ve—
Ah! İşte yine orada.
O ses.
O nefes.
Belki o da duymuştur diye anneme bakıyorum ama gözleri hâlâ kapalı.
Ama ben duydum.
Girişten oturma odasına.
Orada duydum.
Bir şey söylemeden önce derin bir nefes almak gibi.

Yapma, diye fısıldıyorum.

Salonun girişine bakakalmışım ve bakmayı bırakamıyorum.

Merhaba? diye soruyorum.

Battaniyeyi yüzüme çekiyorum. Artık bakamıyorum.
Tek istediğim Daddo'nun eve gelmesi.

Ah! Diyorum ki.

Çünkü bir şeyin hareket ettiğini duydum. Bir şey odanın karşısına geçti.
Battaniyeyi indirdim ve Dan'in oturmuş olduğunu gördüm. Omuzunun üzerinden oturma odasının girişine bakıyordu.
Diyor ki,

Kimler var orada?

Battaniyeyi gözlerimin üzerine tekrar çekiyorum çünkü bunu görmek istemiyorum, bunu duymak istemiyorum, burada olmak bile istemiyorum.

"Kim var orada?" diye tekrar soruyor Dan.

Annem yanımda uyuyor.
Ama Amanda uyanır ve şöyle der:

Kimle konuşuyorsunuz?

Sesi uykulu.

Bilmiyorum. Russ geri döndü mü?
Onu içeri almadım. Sen aldın mı?
HAYIR.

Battaniyeyi indiriyorum.
Amanda ve Dan, oturma odasının girişine bakıyorlar.
Dan parmağını kaldırıyor.

Duydun mu?
Hayır, diyor Amanda.
Hayır, öyle değildi.
Ne duydunuz?
Nefes almak gibiydi...

Bir süre sessiz kalıyorlar. Gözlerini dikmişler.

"Horluyorum," diyor Amanda.

Yine sessizleştiler.

"Evet, öyle," diyor Dan.

Yanımda annemin telefonunun ışığı yanıyor, annem uyanıyor ve ikimiz de babamdan gelen mesajı okuyoruz:

Geri döndüm. Dışarıdayım.

Anne, Amanda ve Dan'e babalarının geri döndüğünü söyler ve Dan ayağa kalkar ama oturma odasının girişinde durur, duvara uzanır ve ışığı açar.
Orada kimse yok.
Amanda'ya bakarak şöyle dedi:

Horlamana hiç bu kadar sevinmemiştim. Bir açıklamam olmasaydı delirirdim herhalde.

"Ne için?" diye soruyor annem.

"Bir şey duyduğumu sandım," diyor Dan. "Seni korkutmak istemedim, Ursula."

Ne? Ne duydun?

Amanda, "Horladığımı duydu," diyor.

Dan, "Hepimiz diken üstündeyiz," diyor. "Hepimiz..."

Ama Daddo kapıyı çalıyor ve hepimiz o sesle irkiliyoruz.

19

Nasılsın Bela?

Babam kanepede yanıma oturuyor. Dan ve Amanda şimdi yukarıda, kendi odalarında. Annem dışarıda. Sanırım telefonuna bakıyor.

"Bilmiyorum," dedim ona.

Korkuyor musun?

Evet.

Evet, anlıyorum. Ben senin yaşındayken, gece geç saatlerde televizyon açıksa ve odada kimse yoksa korkardım. Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Bununla birlikte…

Beni daha iyi hissettirmek için elinden geleni yapacağını biliyorum. Umarım başarır.

…korkacak hiçbir şeyiniz yok. Bütün bunların gerçekten çılgınca geldiğini anlıyorum. Ama biliyor musunuz? Yıl 2024 ve henüz hayaletlerin varlığına dair hiçbir kanıt yok. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

Hayaletler mi?

Daddo bana sanki ne demek istediğini anlamam gerekiyormuş gibi bakıyor.

"Size bir soru sorabilir miyim?" diyor Daddo.
Evet.
Sence bu nedir?

Bu soruyu beğenmedim.

Bence çok kötü bir insan.
Ne demek istiyorsun? Bunu neden söylüyorsun?
Çünkü o beni kandırıyor.
Nasıl yani?
Bilmiyorum. Belki de yanılıyorum.
Hakkında?
Beni kandıramazsın.
Hayır, bilmiyorum. Annem de bilmiyor.
Beni asla kandıramazsın.
Hayır. Asla yapmazdım. Seni nasıl kandırabilir ki?
Bence arkadaşım gibi davranıyor.
Bunu nasıl yapıyor?
Bana karşı çok komikti. Beni güldürdü.

Daddo'nun endişesi daha da artmış görünüyor.

Ne dedi?
Şimdi sadece ona karanfil vermemi söylüyor.
Yani yine reenkarnasyondan mı bahsediyorsunuz?
Evet, aynen öyle.
Bu ne anlama geliyor? Bu durumda, bu ne anlama geliyor?

Gerçekten de kendine soruyor.

Yani, senden kendisini yeniden dünyaya getirmeni mi istiyor?
Bilmiyorum.

Ciddi ciddi düşünürken yaptığı gibi derin bir nefes alıyor.

"Sence o bir hayalet mi?" diye soruyorum.

O kelimeyi söylememeliydim herhalde. Annen de bana şu an böyle şeyler söylememem gerektiğini söylerdi herhalde.

Neden?

Çünkü bu korkutucu. Ve sen gençsin. Yapmam gereken en son şey de seni zaten olduğundan daha fazla korkutmak.

Tamam aşkım.

Korkuyor musun?

Evet. Öyle misin, Baba?

Daddo oturma odasının girişine bakıyor. Düşünüyor.

Hayır, diyor. Sadece biraz sarsıldım. Arada fark var. Aslında…

Koltuğa doğru geriye yaslandı.

...duygular arasında çok fazla fark var, çok fazla duygu var, ama bazen hepsini yanlışlıkla aynı isimle adlandırıyoruz. Bakın: *korkmak* ... bilinmeyen içindir. Mesela işlerin nasıl sonuçlanacağından emin değilsiniz, bu yüzden korkuyorsunuz. Ama *paniklemek*, işlerin nasıl biteceğini bildiğinizi ve bunu değiştirmek için acele ettiğinizi ima eder. *Şaşırmak* geçicidir. Çok çabuk geçer. *Sarsılmak da öyle*. Sadece şaşırmaktan biraz daha uzun sürer. Yine de, tüm bunlar için aynı kelimeyi...korkmak... kullanıyoruz. Matematik sınavına girmekten *korkuyorsunuz* . Işıklar kapalıyken uyumaktan *korkuyorsunuz* . O trene binmekten *korkuyorsunuz* . Ama ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Bunların hepsi çok farklı duygular gerektiren çok farklı senaryolar. Bence bazen bir şeyden korktuğumuzu sadece söylediğimiz için düşünüyoruz. Oysa gerçekte...başka bir şeyiz...korkmaktan biraz farklı bir şey...ve bunu adlandırmak için elimizde kelime yok.

Belki de korkmuyorumdur? diye sordum ona.

Belki. Belki de değilim. Belki de annem de değilim. Ve belki de dünyada hiç kimse gerçekten hiçbir şeyden korkmuyor. Bakın, şuna bir göz atın.

Daddo biraz doğruluyor.

Hatırlıyor musun, öğretmen Bay Jeffery o kitap raporuna sana düşük not vermişti?

Evet.

Bu seni kızdırdı mı?

Evet.

Peki sizi sinirlendiren başka neler var?

İnsanlar mutsuz olduğunda.

Bu cevabı beklemiyordum. Çok iyi bir cevap. Peki, başka ne var?

Bilmiyorum.

Bir tane daha verin.

Diğer çocukların diğer çocuklara kötü davranması beni sinirlendiriyor.

Mükemmel. Yani, gerçekten düşünürsen... o kötü notu aldığında hissettiğin duygu... saçmaydı ve o zaman da sana katılıyordum, şimdi de katılıyorum... ama o duygu, bir çocuğun başka bir çocuğa kötü davrandığını gördüğünde hissettiğin duyguyla aynı mıydı?

HAYIR.

Doğru. Ama az önce ikisi de seni "kızdırdı". Gördün mü? Aslında aynı şeyi hissettirmiyorlar. Ve o kadar çok duygu var ki, sen de çok gençsin. İnan bana, bu tür şeyleri ayırt etmek her yaşta kolay değil.

Babam kolunu bana doladı ve beni kanepede kendine daha da yaklaştırdı. Televizyona dönük oturuyoruz. Şu an kapalı.

"Ama bilmiyorum," diyor Daddo. "Belki senin işin daha kolay. Bir bakıma. Çünkü duygular senin için katı renkler gibi olmalı. Oysa sonunda hepsi bir

tür çamurlu, tekdüze bir renge dönüşüp çamaşır makinesinde yuvarlanır gibi oluyor."

Bana aşağıdan bakıyor.

Ne hakkında konuştuğum hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu biliyor muydunuz?

Gülümsüyorum.

"Bunu duydun mu?" diyor.

Daddo, diğer odada ışık yandığı anda doğruldu.
Dan orada.

"Arkadaşlar," diyor. "Ursula nerede?"
"Ön tarafta," diyor Daddo. "Telefonda."

Daddo, Dan ile oturma odasının girişinde buluşuyor.

"Sorun ne?" diye soruyor Daddo.
"Bilmiyorum," diyor Dan.
Ursula'yı neden arıyorsunuz?
Çünkü, dostum.

Dan bana bakıyor. Daddo'ya fısıldıyor ama ben duyuyorum:

Çünkü yatak odamızda Ursula'yı gördüğümü sandım.

Tavana bakıyorum.
Salonun girişine bakıyorum.
Sonra ben de koltuktan kalkıp onları takip ediyorum çünkü burada yalnız oturmak istemiyorum.

"Urs?" diye sesleniyor Daddo, Dan ön kapıyı açınca.

Dışarıda annemin sesini duyuyorum.
Arkamdaki merdivenlere doğru bakıyorum.

"Urs, kiminle konuşuyorsun?" diyor Daddo.

Merdivenlerin tepesinde birini görüyorum.

"Onu sözünü kesmek istemedim," diyor Dan.
Hayır, sorun yok, diyor Daddo.

Yukarıda ışık yanıyor ve Amanda pijamalarıyla görünüyor.

Bela? Dan aşağıda mı?
"Boş ver," diyor Dan kapıda Daddo'ya.
"Peki ya sonra?" diyor Amanda.

Şimdi merdivenlerden aşağı iniyor.

Annem, telefonda Marsha'nın olduğunu söyledi.

Annem kapıda.
Onu verandadaki lambanın ışığında görüyorum.
Amanda merdivenlerden aşağı iniyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor Amanda.
"Hiçbir şey," diyor Dan. "Sadece... düşündüm ki..."

Birbirlerine kızgın bir şekilde bakıyorlar. Annem ve babam bunu görmüyor, ama ben görüyorum.

Baba, annesine "Sen konuşmaya devam edebilirsin. Dan sadece seni kontrol ediyordu" dedi.

Dan derin bir nefes alarak şöyle dedi:

Hey, ikiniz de.

Anne ve baba, onun daha fazla bir şey söylemesini bekliyorlar. Sundurma lambasının altında duruyorlar.

Dan'in dediğine göre, biz biraz... dinleyin... biraz panik halindeyiz, tamam mı? Bebek falan derken.

"Üzgünüm," diyor Daddo.

Biliyorum, biliyorum. Ama yine de...

Amanda, "Belki başka bir yerde kalmalısınız diye düşünüyoruz," diyor.

"Hadi *ama,"* diyor anne. "Şimdi bizi başka bir yer aramaya zorlama. Bunu yapmamızı isteme."

Amanda ve Dan yere bakıyorlar.

"Peki ya Marsha?" diye soruyor Amanda.

Hadi.

"Hey, Urs," diyor Daddo. "Eğer onları rahatsız ediyorsak..."

Hayır, diyor annem. Bu saçmalık, çocuklar.

Yine titriyor.

"Hey, diline dikkat et," diyor Dan.

"Ursula, ne saçmalık bu?" diyor Amanda. "Evine bir hırsız girdiğine dair tamamen akıl almaz bir hikaye uyduruyorsun, sanki şeytanmış gibi konuşuyorsun ve bütün gece evin her yerinde dolaşıyorsun! Nasıl tepki vermemizi bekliyorsun? Kurabiye yapmamı ister misin?"

Anne daha da sinirli görünüyor.

"Şeytan nedir, babacığım?" diye sordum.

"Evet," diyor anne Amanda'ya. "Kurabiyeler güzel olurdu. Sence biz burada olmak istiyor muyuz?"

Evet, öyle diyor Dan. Anlaşılan aynı fikirdeyiz.

Anne ve baba birbirlerine bakıyorlar.

"Elbette," diyor Daddo. "Yani, evet, misafirliğimizi kötüye kullanmayacağız."

"Bizi çok korkuttunuz, hepsi bu," diyor Dan. "Yukarıda bir şeyler görüyordum. Ve bebek..."

Tamam, diyor Daddo. Ama lütfen şunu anlayın... her neyse, gecenin bir yarısı burada olmak, neredeyse hiç uyumamak, biz bunu istemedik, planlamadık da. Bir şey oldu ve biz de bunun anlamını çözmeye çalışıyoruz.

"Biliyoruz," diyor Dan.

Annem birini arıyor. Hem de bizim önümüzde.

"Biliyoruz," diyor Dan tekrar.

Evet, merhaba, diyor anne telefonda. Gelmemiz gerekiyor. Evet. Şimdi.

Amanda ve Dan tekrar yere bakıyorlar.

Teşekkürler, evet, diyor anne. Hemen şimdi.

Telefonu kapatıyor.

Annemin evine gidiyoruz.

Ursula, diyor Dan.

Ama hepsi bu. Daha fazlasını söylemiyor. Amanda da söylemiyor.

Hadi gel Bela, diyor annen.

Elimi tutuyor ve beni evden çıkarıp arabaya doğru götürüyor. Babam da arkamızdan geliyor.

"Kahrolası herifler," diyor annem.

Arabanın yanındayız. O kapıyı açıyor ve biz de biniyoruz.
Eşyalarımızın hiçbiri yanımızda değil. Hiçbirini buraya getirmedik.

Amanda ön kapıdan, "Lütfen dikkatli sürün," diyor.

O, verandadaki lambanın altında pijamalarıyla duruyor ve evlerinin üzerindeki gökyüzü gerçekten karanlık.

"Ben araba kullanacağım," diyor babacığım anneme.

Annem bana bakıyor.

Büyükannenin evine gidiyoruz. Orada bu işi hallederiz.
Daddo da "Bunu da hallederiz" diyor.

Daddo arabayı çalıştırıp farları yakıyor, Amanda ve Dan çoktan içeri girmiş ve kapıları kapanmış durumda. Daddo arabayı garaj yolundan çıkarıp sokağa doğru sürüyor.

Annem, "Bunların hepsi *saçmalık,"* diyor.
Evet, Daddo da öyle diyor. Katılıyorum. Yaptıkları hiç de iyi değildi.
Yani, bunu nasıl yapabilirler ki? diye soruyor anne. Biz onlara asla böyle bir şey yapmazdık.
Daddo, "Biz yapmazdık," diyor.

Başka bir sokağa sapıyor.

Ama onu da anlıyorum, diyor.

"Sakın başlama," diyor anne.

Demek istediğim…

"Hiçbir şey ifade etmiyorsun," diyor anne. "Çok korkunç bir şey yaşadık ve bir geceliğine de olsa arkadaşımız olmaları gerekiyordu, ama onlar *bir* geceliğine bile olsa huysuzluklarını bozup bunu yapamadılar. Bunu tahmin etmeliydik."

Daddo, "Yapmalıydık," diyor.

Başka bir sokağa saptı ve farların ışığında bir geyik bize bakıyordu. Babam aniden frene bastı ve hepimiz çığlık attık. Geyik yavaşça uzaklaştı ve biz de sokağın ortasında park etmiş bir şekilde, nefes nefese öylece oturuyorduk.

"Vay canına," diyor Daddo.

Bana bakıp gülümsüyor. Sonra annem de bana bakıyor.
Sonra birbirlerine bakıp gülüyorlar.
Ve ben gülüyorum.
Ve hepimiz gülüyorduk, arabamız caddenin ortasında park etmişti ve nefes nefese kalmıştık.

"Büyükannenin evine gidiyoruz," diyor Daddo.

Sonra tekrar araba sürmeye başlıyor ve hemen ardından başka bir geyik yoldan geçince duruyor.
Artık gülmüyoruz.
Hem anne hem de baba nefes nefese kalmış bir halde baba tekrar araba sürmeye başlıyor.
Sokağın ilerisinde.
Karanlığın içinden.
Büyükannenin evine gidiyoruz.

20

Büyükanne Ruth'un Milky adında küçük, yaşlı bir köpeği var. Sanırım beyaz olduğu için bu ismi almış.
Ama o asla tamamen beyaz olmuyor. Her zaman biraz kirli. Evinin arkasındaki Loblolly çamlarında oynuyor. Bazen annem Milky'yi büyükannenin lavabosunda yıkıyor. Büyükannenin evi küçük, ama kendisi de öyle. Dördümüz de mutfak masasının etrafında oturduğumuzda birbirimize çok yakın oluyoruz. Oturma odası da küçük. Babam tavanların alçak olduğunu söyledi. Oturma odasında açık yeşil bir halı ve beyaz bir kanepe var. Milky ikisini de seviyor. Koridorun sonunda büyükannenin yatak odası var. Üst katta, birinde bir futon dışında çoğunlukla boş olan iki oda var.
Sanırım bu gece orada uyuyacağız.
Ama şu an hâlâ mutfaktayız.
Ve geç oldu. Sanırım hayatımda hiç bu kadar geç yatmamıştım.
Annem ve babam, büyükanneme bunun evimizde elektriklerin kesilmesinden kaynaklandığını söylediler. Bana bunun doğru olmadığını söylememi söylediler. Arabada da bana ışıkların kesik olduğunu gerçekmiş gibi davranmamı söylediler.
Yani rol yapıyorum. Rol yapmak yalan söylemekle aynı şey değil.

"Seni görmek çok güzel, Bela," diyor Büyükanne Ruth. "Elektrikler kesik olsa bile."

Büyükannem benden çok da büyük değil. Ayakta durduğunda bile.

Daddo, "Size ne kadar teşekkür etsek azdır," diyor. "Doğrusu, çok can sıkıcı bir iş."

Annem ve babam arabada biraz zaman geçirip "çok çılgın görünmemeye" çalıştılar. Annem öyle demişti. Ama işe yarayıp yaramadığını bilmiyorum.
Arabada annem bana dedi ki: *"Olanları anlamayacak. Hem de onu korkutabilir."*

"Üst katın tamamını istediğin gibi kullanabilirsin," diyor büyükanne. "Altı aydır yukarı çıkmadım ama eminim hâlâ iki yatak odası ve bir banyo vardır."

Büyükannem şaka yapmayı sever. Çok komiktir.
Daddo gülümsüyor ama Mommy gülümsemiyor. Daddo ve Grandma iyi arkadaşlar.

"Bir yolunu buluruz," diyor anne. Teşekkürler anne.

Tabii ki. Yaşlı kadınlar, sorunlu gençlere yuva sağlamak için yaratılmışlarsa, ne işe yararlar ki?

Bana bakıp gülümsüyor, Milky de ayak bileklerinin üzerinden bakıyor ve sanırım o da gülümsüyor.

Hadi gel Bela, diyor annen.

"Yiyecek bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor büyükanne. "İçecek bir şeye?"

"Biliyor musun," diyor Daddo, "biraz su ve belki bir sandviç iyi olurdu. Kendim de yapabilirim."

Saçmalama. Ben yaparım.

Annem rahatsız görünüyor. Sanki yorgun ve artık ayakta kalmak istemiyor gibi.

"Hadi yat," dedi büyükanne. "Ben onun yemek yediğinden emin olurum."

Bu mutfakta olmayı seviyorum. Her zaman güzel kokuyor. Tıpkı büyükannemin her zaman tavuk parçaları pişirdiği veya turta yaptığı gibi.

Ne yemek istiyorsun? diye soruyor büyükanne babacığıma.
Ne varsa.

Buzdolabının kapağını açıyor.

"Mükemmel," diyor Daddo. "Peynir ve ekmek var. İhtiyacım olan her şey."
"Hadi ama," diyor büyükanne. "Avokado, hardal ve soğan da var bende. Sandviçin güzel olması iki dakika daha sürer."
Daddo, "Bu inanılmaz geliyor," diyor.

Büyükannem anneme ve bana bakıyor.
Sanki bir şeylerin olup bittiğini biliyor gibi.
Milky ayaklarımın dibinde, okşanmayı bekliyor.

"Elektriğin kesildiğini nasıl fark ettin?" diye sordu büyükanne.

O, tezgahın başında Daddo'nun sandviçini hazırlıyor.

Hiçbir şey açık değildi, diyor annem.
Ama bu saatte mi? Tuvalete gitmek için mi kalktınız?

Büyükannem bana sanki ona gerçek hikayeyi anlatacakmışım gibi bakıyor.

Evet, annem öyle diyor.

Ancak Daddo aynı zamanda şunları söylüyor:

HAYIR.
Hım hım, diyor büyükanne.
Daddo, "Elektrikler kesildiğinde alarmım çalıyor," diyor.
Alarm mı?
Biliyorsun işte. Komodinin üzerinde.
Komodinin üzerinde.
Annem, vantilatörün kapalı olduğunu söylüyor.
Ah, evet. Uyuyabilmek için beyaz gürültüye ihtiyacınız olduğunu biliyorum.

Anne ve baba, büyükannenin arkasından birbirlerine bakıyorlar.

"Nasılsın Bela?" diye soruyor büyükanne. "Okulun başlaması için heyecanlı mısın?"

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, çünkü okulun bir daha asla başlamayacakmış gibi geliyor.

Hadi bakalım Bela, diyor annen. Büyükannenin sözünü dinle.
Büyükanne, "Bunu kendi başına yapabilir," diyor.
Bunu biliyorum anne. Bela?
Evet, diyorum.
"Sandviç hazır," diyor büyükanne.
"Teşekkürler, Ruth," diyor Daddo.
Elbette. İstediğiniz kadar yiyin.

Büyükanne gülümsüyor. Tekrar masaya oturuyor.
Bu kadar yakınken, rol yapmak daha zor gibi geliyor. Belki de rol yapmak bir yalandır?

Milky'nin başının üstünü okşadım.
Mutfak penceresinin dışında hava karanlık.

"Tüm mahalleyi mi etkiliyor?" diye soruyor büyükanne.
Ne? diye soruyor anne ve baba aynı anda.

Büyükanne başını salladı.

"Güç," diyor.
"Nereden bileceğiz ki?" diyor annem.
"Sanırım öyle, evet," diyor Daddo. "Başka hiçbir veranda lambasının açık olduğunu görmedik sanırım."

Büyükanne masadan kalkıp mutfak penceresine gitti. Sarı perdelerin arasından karanlık gökyüzüne baktı.

"Fırtına yok," diyor.
Annem, "Her zaman fırtına olmuyor," diyor.
Ama siz ikiniz faturalarınızı ödüyorsunuz.
"Evet, öyle," diyor Daddo. "Ama bilirsiniz işte. Aksaklıklar olur."

Sandviçini yiyor. Annesi acele etmesini istiyor gibi görünüyor.
Milky'nin başını okşadım.

"Biliyorum," diyor büyükannem. "Bir keresinde Bruce ile iki hafta elektriksiz kaldık. Bu senden önceydi, Ursula. Edison'dan yetkililer geldi ama hiçbir sorun bulamadılar. Baban çok kızmıştı. Ama bir süre sonra neredeyse hoşuma gittiğini fark ettim."

Bana gülümsüyor.

"Mumlar yaktık," diyor. "Birbirimize kitap okuduk."
Belki de mum yakmalıydık, diyor annem.

Büyükannem anneme gülümsemiyor.
Daddo sandviçini yiyor.
Milky'nin başını okşadım.

"Ah, çok geç oldu," diyor büyükanne. "Güneş birkaç saat içinde doğacak."

Evet, diyor Daddo. Neredeyse başardık.

Gülümsüyor ve sandviçinin bir kısmı ağzından tabağına düşüyor.

"Çok yorgun olmalısın," diyor büyükanne.

"Öyleyiz," diyor annem.

Pekala, yukarı çıkın. Russ iri bir çocuk.

Beklemeyi tercih ederim.

Büyükanne masaya doğru yaklaştı ve ellerini masanın üzerine koydu.
Şöyle diyor:

Üçünüzden herhangi biri bana burada gerçekte neler olup bittiğini anlatacak mı?

Daddo bir ısırık alıyor.
Masaya bakıyorum.

Anne, diyor annem.

Ama o bir daha yalan söylemiyor.

Büyükannem, çoğu insanın derin uykudayken elektriğin kesilip kesilmediğini bilmediğini söylüyor. Ve ikiniz de Bela'nın yemek isteyip istemediğinden hiç bahsetmediniz. Biliyorum, hepiniz sizden farklısınız. Peki, sorun ne?

Babam da annem de bana bakıyor.
O zaman Büyükanne Ruth da aynısını yapar.

"Genç kulaklar," diyor. "Anlıyorum. Bela, neden bir anlığına oturma odasına geçmiyorsun?"

Hayır, diye aynı anda söylüyorlar anne ve baba.

Büyükanne endişeli görünüyor.

"Gerçekten bir sorun mu var?" diye soruyor.

Anne derin bir nefes alıyor.

Önemli değil anne. Sadece... bir... bir şey yaşadık.
"Önemli değil," diyor Daddo. "Sadece bir..."
Annem, "Elektrikler kesildi," diyor.
"Tamam," diyor büyükanne.

Onun bizim için endişelendiğini anlayabiliyorum. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.
Daddo sandviçini bitirdi.
Ayağa kalkıyor.

Tekrar teşekkürler Ruth, diyor. Tam istediğim gibiydi.
Elbette.

Baba tabağını lavaboya götürüyor ve anne kalkıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor bana.
"Önden gidin," diyor büyükannemiz.

Ama Daddo, annesine sanki onunla konuşması gerekiyormuş gibi bakıyor.
Anne ön kapıya doğru yürüyor, baba da onu takip ediyor.

Büyükannem masada yanımda oturuyor.

Ne olursa olsun, diyor bana, bir çözüm bulunabilir. Benim yaşıma gelince keşfettiğiniz şeylerden biri de bu. Bu küçük endişelerin hiçbiri sonsuza dek sürmez.

"Küçük değil," diye fısıldıyorum.

Büyükanne Ruth bana doğru eğiliyor.

O? O halde büyük mü?
Evet.
Ne kadar büyük?

Mutfak penceresinden dışarıdaki karanlığa bakıyorum.

Daddo kadar büyük.
Birisi sizi rahatsız mı ediyor?
Evet.
Birisi kötü müydü?
Evet.

Büyükanne başını salladı.
Anne ve baba mutfağa geri geliyorlar.

"Burada, aşağıda uyumak istiyoruz," diyor annem. "Seninle aynı katta. Evde bir korku yaşadık. Önemli bir şey değil ama hepimiz biraz sarsıldık."

Evet, diyor Daddo. Hepimiz biraz sarsıldık. Bütün aileyi burada bir arada tutmayı tercih ederiz. Sen de dahil.

Büyükanne bir süre onlara bakıyor.

"Bu bir... sapık mı?" diye soruyor.

Hayır, diye aynı anda söylüyorlar anne ve baba.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim anne," diyor anne.

Evet, sizi korkutmak istemiyoruz, diyor Daddo. Her şeyin tamamen yolunda olduğuna inanabilirsiniz. Sadece biraz... sarsıldık. Ursula'nın dediği gibi.

Büyükanne ayağa kalkıyor.

"Peki, sana nerede uyuyacağını söylemek bana mı düşüyor?" diyor. "Oturma odasında mı uyumak istiyorsun? Oturma odasının zemininde mi? Buyurun, buyurun. Milky sizi uyandırabilir. Ya da güneş. Ya da gazete dağıtıcısı. Ama lütfen, canınız ne isterse onu yapın."

Anne yanına yaklaşıp ona sarılır.

Teşekkürler anne.

"Bela da mı?" diye soruyor büyükanne.

Evet, anne ve baba aynı anda söylüyorlar.

Hepimiz oturma odasına giriyoruz. Babam bir lamba yakıyor. Annem yere birkaç minder seriyor. Babam da oraya birkaç battaniye koyuyor.
Büyükannem ihtiyacımız olan her şeye sahip olup olmadığımızı soruyor, sonra odasına gidiyor ve annem ceketini çıkarıyor ama pantolonunu çıkarmadan uzanıyor, babam da yanına uzanıyor ve bana da uzanmamı söylüyor. Babam fısıldayarak büyükannemi burada yalnız bırakmak istemediklerini söylüyor.

Her neyse, bu sabah daha anlamlı olacak, diye anlatıyor babam bana ve anneme. Güneş doğunca ve gün doğunca, her şey daha iyi anlaşılacak.

Ama annem çoktan uyuyor.
Ve kendi kendime düşünüyorum: Gündüz neden daha iyi olsun ki? Park gündüzdü. Ve ışık neden karanlıktan daha gerçek olsun ki?

Ah! Diyorum ki.

Çünkü Milky yüzümü yalıyor. Yanımda minderlerin üzerinde oturuyor ve ben de annesi horlarken onun minik yüzünü iki elimle okşuyorum. Babasına bakıyorum ama o da çoktan uyumuş.

Sütlü, diyorum. Gece ya da gündüz fark etmez.

Yüzümü tekrar yalıyor ve hem annem hem babam uyuyor, hatta küçük Milky bile bana yaslanıp uyuyor ve sanırım bütün evde uyanık olan tek kişi benim.

İyi geceler, diyorum.

Çünkü öyle söylemeyi seviyorum. Çünkü kulağa hoş geliyor.

İyi geceler.

Ama iyi bir gece değildi. Çok kötü bir geceydi.
Ve şimdi bunun sonunda uykuya dalıyorum. Çünkü buna ihtiyacım var. Ve çünkü hepimiz çok yorgunuz.
Ve yarının daha da acımasız olacağından endişeleniyorum.

Sütlü, diyorum.

Çünkü hâlâ beni yalıyor.
Ve onun minik yüzü benimkine o kadar yakın ki... onun minik yüzü benimkine bu kadar yakınken dünyanın acımasız olduğunu düşünmek zor.

Sütlü, diyorum.

Ama sonra uyuyakalıyorum. Sanırım.
Bir rüya.

Evet.
Milky yüzümü yalıyor.
Yatak odamda, yatağımın yanında çömelmiştim.
Tavana kadar uzanan, eğilmek zorunda kalan Milky.
Yüzümü yalıyor.
Ve onun tüylerini hissedebiliyorum. Kollarındaki minik tüyleri.
Ben de gülüyorum ve ona uyumaya gitmesini söylüyorum.

İyi geceler, diyorum.

Ve kıkırdıyor. Küçük bir köpek kahkahası.
Uykum gittikçe derinleşiyor.
İyi geceler.

21

Güneş çıktı ve oturma odası aydınlık.
Annem ve babam hâlâ uyuyor olduğumu düşünüyorlar çünkü hâlâ büyükannemin oturma odasındaki yerdeki minderlerin üzerindeyim.
Mutfakta konuşuyorlar.
Milky nefes nefese kalmış. Onu sıkıca kucaklıyorum.

"Perişan haldeyim," diyor annem.
Evet, ben de öyle düşünüyorum.
Geri dönemeyiz. Gerçekten de evimize geri dönemeyiz.
Eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacağız.
Dinlemiyorsunuz. Eve geri *dönemeyiz* .
Ursula…
Eğer görmüş olsaydınız.
Sana inanıyorum.
Yapıyor musun?
Evet. Allah şahit. Bela'nın hayatı üzerine yemin ederim.
İsa, öyle deme.

Bir sandalyenin gıcırdadığını duyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.
Daddo, uyuduğumdan emin olmak için koltuğa yaslanıp oturma odasına mı bakıyor?

Daddo, "Sence ona zarar vermek mi istiyor?" diye soruyor.

Yani... onun ne istediğini nereden bilebilirim ki? Annem diyor ki. Bir kaplan ne ister? Bir yılan ne ister?

Daddo, "O zaman hemen şimdi taşınacağız ve evi satacağız," diyor.

Annem sinirlenmiş gibi bir ses çıkarıyor.

"Berbat olacak," diyor Daddo. "Ama başka ne yapabiliriz ki?"

Onu yakıp yıkmalıyız.

Ne?

Eğer görmüş olsaydınız.

Gerçekten mi? Yakıp yıkmak mı?

Kimse o eve geri giremez.

Urs.

Bir şeyi anlamanı istiyorum. Tamam mı?

Evet elbette.

Şunu anlamanı istiyorum ki, Bela'nın yatağında otururken gördüklerim yüzünden gerçeklik, üçümüz için de değişti.

Bir süre konuşmuyorlar.
Süt rengi pantolon.
Ona susmasını söylemek için parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Bu korkunç," diyor Daddo.

Şimdi anlıyorsun.

Başından beri anladım.

Evimizi satarak elde edeceğimiz para olmadan yeni bir ev almamız gerekecek. Tanrım, şimdi ne yapacağız?

Daddo, "Yolculuk," diyor.

Russ.

Neden olmasın? Gerçek bu, dediğin gibi. Her şey geride kaldı artık. Neden karşı koyalım ki? Bir karavan alalım. Yola çıkalım. Her şeyi geride bırakalım. Bu bir fırsat.

Bir süre daha konuşmazlar.
Kanepeye bakıyorum.
Büyükanne Ruth kanepenin yanında duruyor.
Onun orada olduğunu bilmiyordum.
O da dinliyor.

Daddo, "Burada ne kadar kalabiliriz?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diyor annem.

Daddo, "Annen anlayacaktır," diyor.

Beni dinlemiyorsun. Gördüklerimi kimseye anlatmak istemiyorum. Bir daha asla düşünmek bile istemiyorum.

Tamam, ama aklımızda *sadece* bu var. Ve bunu gördüğünüz için çok üzgünüm... ama Bela'yı da düşünmeliyiz. Yani, kahretsin Ursula, okul yakında başlıyor.

Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?

Daddo, "İş yerimle görüşmem gerek," diyor.

Ne diyeceksin?

Bilmiyorum.

Bilgisayarınızı aldınız mı?

Ben yapmadım.

Kahretsin, Russ.

Evet. Sanırım geri dönmek isteyeceğimiz birçok şey olacak.

Hayır. Beni duyuyor musun? *Hayır.*

Tek başıma gideceğim. Bela olmadan. Gündüz vakti. Mark'tan da benimle gelmesini isteyebilirim.

Tekrar sessizliğe bürünüyorlar.

Daddo şöyle diyor: "Şöyle yapalım mı? Birkaç gün bekleyelim. Her neyse, *az* önce oldu. Ve biz sanki tüm cevapları bir anda biliyormuşuz gibi davranıyoruz."

Büyükannen, "Bir şeytan kovucuya ihtiyacın var," diyor.

Anne ve baba, birilerinin onları dinlediğini fark ettiklerinde insanların çıkardığı sesleri çıkarıyorlar.

"Şimdi sözümü kesmeyin," diyor büyükanne. "Ve bunu kimin duyduğu umurumda değil. İkinizin konuştuğu şey... onu evden ve hayatınızdan çıkarmanız gerekiyor."

Ruth, diyor Daddo.

"Beni *bölmeyin* dedim ve henüz bitirmedim. Oturma odasının zemininde uyuyormuş gibi yapan küçük bir kız var. Korktuğunu mu sanıyorsun Ursula? Tüm hissettiklerini bir de üzerine, anne babanın seni sandığın gibi koruyamayacaklarını fark etmenin sağlıksız dozunu ekle."

Bela? Daddo arıyor.

Cevap vermiyorum.

"Deli gibi konuşuyorsun," diyor anne.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diyor büyükanne. "Ya bahsettiğin şey gerçek ya da değil. Gerçek değilse, aklını kaçırmışsın. Ya gerçekse? O zaman bir şeytan kovucuya ihtiyacın var. Evdeki sorunun ne olduğunu anlayan birine ihtiyacın var."

Anne ve baba cevap vermiyor.
Büyükannem diyor ki,

Bela, lütfen kalkıp kanepeye otur. Büyükannen seninle bir dakika konuşmak istiyor.

Uyku battaniyemi kenara itip kalktım ve büyükannemle birlikte minderleri kanepeye geri koyduk. Annem ve babam oturma odasının girişine geldiler.

Anne, diyor ki, Bela ile konuşacak bir şey yok.

Hiçbir şey mi? diye sordu büyükanne. Bakalım göreceğiz.

Kanepede birlikte oturuyoruz.

Bela, diyor. Senden gerçek cevaplar almam gerekecek, tamam mı? Bir süredir anne babanın evinizde neler olup bittiği hakkında konuşmalarını dinliyorum, ama şimdi senden de bir şeyler duymam gerekiyor. Tamam mı?

Tamam aşkım.

Gergin olmak normal. Hayatta kısa sürede herkesin bir şeyden dolayı gergin olduğunu ve yapması gerekenleri yine de yapanların en çok fayda sağlayanlar olduğunu öğreneceksin. Tamam mı?

Tamam aşkım.

Çok iyi. Şimdi—

Anne, diyor annem.

Büyükanne Ruth diyor ki: Annenizin yatak odanızda gördüğü şeyi kaç kez gördünüz? Kaç kez?

Bilmiyorum.

Tamam. Kesin bir cevabın olacağını düşünmemiştim. Ama... birden fazla kez mi?

Evet.

Yüz mü?

Bilmiyorum.

Ama belki yüz tane?

Evet.

Anne nefes nefese kaldı.

"Ciddi misin?" diyor Daddo. "Bela?"

Büyükannem, doğru ya da yanlış cevap diye bir şey olmadığını söylüyor.

"Yeter artık," diyor annem.

Büyükanne Ruth elini kanepeye sertçe vurdu ve onu daha önce hiç böyle yaparken görmemiştim.

"Bu senin kızın," diyor büyükanne. "Ve eğer her neyse onun hakkında onunla konuşamıyorsan, odasında gördüklerinden daha büyük sorunların var demektir." Şimdi, Bela…

Evet.

Bu şey hiç sizinle konuştu mu?

Evet.

Peki ne yazıyordu?

Annem ve babam bana bakıyorlar. Gözleri kocaman olmuş.

Bazen konuşuyor.

"O mu?" diye soruyor büyükanne.

Evet. Diğer Anne.

Büyükanne bu duruma şaşırmış görünüyor.

"Gerçekten mi?" diyor büyükanne. Tamam. Her şeyin açıkça ortaya çıkması en iyisi. Ve bu her şeyi kapsıyor. Neden ona "Diğer Anne" diyorsun Bela?

Çünkü bana onu öyle çağırmamı söylemişti.

Daddo, "İsa," diyor.

Annem bana öylece bakıyor. Gözleri faltaşı gibi açılmış.

"Sana başka neler söyledi?" diye soruyor büyükanne.

Bana bir şey soruyor.

Ne? diyor Daddo. Sana ne soruyor?

Bunu sesli söylemek istemiyorum.

"Ne oldu canım?" diye soruyor büyükanne. "Anlatırsan çok yardımcı olur. Belki de epey yardımcı olur."

Kalbime girebilir mi diye soruyor.

Anne elini kendi kalbinin üzerine koyuyor.

"Polisi mi aradın?" diye sordu büyükanne.
Elbette, diyor Daddo.
Ve bunun bir hırsız olmadığını kesin olarak biliyor musunuz?
Evet, diyor Daddo.

Anne diğer elini ağzının üzerine koyuyor.

"Belki de kostümlü bir davetsiz misafir?" diye soruyor büyükanne.
Daddo, "Yani, her şey mümkün," diyor.
Büyükannem, bunun bile muhtemel olduğunu söylüyor. Hatta o bile olabilir.

Kız çocuğu annesine bakıyor, ama annesi ona bakmıyor.
Büyükanne yine de onunla konuşuyor:

Bu yüzden bir uzmana başvurmanız gerekiyor. Çünkü eğer bu bir insan değilse... o zaman hiçbir polis size yardımcı olamaz.

22

Büyükanne Ruth'un evinin arkasında bir sürü Loblolly çamı var. İsimlerini hatırlamak kolay çünkü büyükannemle ben onların adını şarkı olarak söylerdik. Gerçekten çok uzunlar ve kabukları bir evin çatısındaki kiremitlere benziyor.
Loblolly Pines'tayız. Babam ve ben.
Annem ön bahçede, telefonuyla konuşuyor.
Öğleden sonra ve dışarısı aydınlık.
Daddo, annesinin arkadaşlarıyla konuştuğunu söylüyor. Annesinin "olanlardan sonra iyi durumda olmadığını" ve "olayları sindirmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu anladığını" belirtiyor.

> Ama sen ve ben, diyor, benzer şekilde güçlü ve dayanıklıyız.
> Zorlu?

Daha önce kimse bana böyle seslenmemişti.

Kesinlikle, diyor Daddo. Tüm bunlar boyunca gösterdiğin cesaret inanılmaz.

Büyükannem yatak odasının penceresinden dışarı bakıyor. Onu kırmızı pazen gömleğiyle görüyorum. El sallıyorum ama o karşılık vermiyor.
Babamla birlikte Loblolly çamlarının arasından yürüyoruz.

"Size bir şey sorabilir miyim?" diyor Daddo.

Evet.

Bu şey... bu diğer anne... sana içeri girmek hakkında soru sorduğunda ne dersin?

Hiçbir şey, diyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor Daddo. "Hiçbir şey demiyor musun?"

Evet.

Tamam. Bu iyi. Sanırım.

Yürüyoruz. Arkama bakıyorum. Büyükannemin evi şimdi biraz gizlenmiş ama onu hâlâ yatak odasının penceresinden görebiliyorum. Bizi izliyor.

"Bak, Bela," diyor Daddo. "Çünkü eğer bu bir *insansa* ve böyle şeyler soruyorsa... Aman Tanrım."

Sinirli görünüyor.

"Bunların hepsini konuşmak neredeyse imkansız," diyor. "Keşke annen de buna hazır olsaydı, çünkü söylemek istediklerimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama... hiçbir şey söylemedin, değil mi? Kimse... kalbine dokunamadı?"

Ben hiçbir şey söylemedim, diyorum.

Ve o sana hiç dokunmadı mı?

Hayır, öyle değil diyorum.

Ne demek istiyorsun?

Daha önce el ele tutuşmuştuk.

Daddo çok üzgün görünüyor. Sanki annesine seslenecekmiş gibi ön bahçeye doğru dönüyor. Ona, diğer annemle el ele tutuştuğumu söyleyecekmiş gibi.

"Gerçekten sadece eller mi?" diye soruyor Daddo.

Hatırlamaya çalışıyorum.

Bir keresinde yatağımın üzerinde havada süzülüyordu ve yüzü benimkine hafifçe değmişti.

Aman Tanrım.

O zamanlar arkadaştık.

Ayaklarımız yaprakları ve kozalakları çıtırdatıyor. Kozalaklar çok büyük. Loblolli ağaçları çok uzun.

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye soruyor Daddo.

Bilmiyorum.

Bela.

Başlangıçta konuşmadı.

Tamam aşkım.

Dolaptan bana sadece surat astı.

İsa.

Ve beni güldürdüler.

Ah, be adam.

Bu yüzden arkadaş olduğumuzu sanıyordum.

Peki sonra ne olacak?

Artık ağaçların derinliklerindeyiz.

Bilmiyorum.

Peki sonra ne olacak?

Sonra yavaş yavaş dolaptan çıkmaya başladı. Yanımda oturuyordu.

Dinle Bela, demek istediğim şu ki, davetsiz misafir olsun ya da olmasın, kimsenin sana dokunmasına izin yok. Anladın mı? Zaten bildiğini biliyorum. Ama bu çok kafa karıştırıcı, korkutucu bir durum. Ve tüm bunların ortasında ne kadar önemli olduğunu, ne kadar güçlü olduğunu unutmanı istemiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Yaprakların gıcırdamasını, evin tavanının gıcırdamasına benzetiyorum. Yukarı bakıyorum.

Yani, Baba diyor ki, Büyükanne Ruth kostümlü davetsiz misafirlerden bahsediyor. Annem canavarlardan bahsediyor. Sen de İsa'dan bahsediyorsun. Bizim evimizde…

Daddo omzuma elini koyuyor. Yürümeyi bırakıyoruz. Önümde diz çöküyor.

"Çok fazla," diyor Daddo. "Çok fazla. Bu yüzden... baban ve arkadaşın olarak sana şunu hatırlatmam gerektiğini hissediyorum... Eğer dünyadaki herhangi biri, herhangi bir şey veya herhangi bir kişi kalbine girebilir mi, sana dokunabilir mi diye sorarsa, hayır de. Ve bunu gerçekten kastet. Hayır dediğinde hiçbir suçluluk veya korku hissetme. Tamam mı?"

Büyükannem Ruth arkamdan sesleniyor. Döndüğümde, Loblolly çamlarının arasından bize doğru geldiğini görüyorum.

"Burada neler oluyor?" diyor Daddo. "Ne oldu Ruth?"

Büyükanne evin ön tarafını işaret ediyor.

"Hadi bakalım," diyor Daddo.

Elimden tutuyor ve sonra ona bakıyor. Sanki artık farklıymış gibi. Çünkü artık diğer annesinin de onu tuttuğunu biliyor.

Ursula, diyor büyükanne.
Daddo, "Peki ya o?" diye soruyor.
O gitti.
O ne?
Büyükanne anlatıyor: "Arabayı alıp gitti. Bir arkadaşını görmesi gerektiğini söyledi."

Daddo sokağa bakıyor, büyükannem de bana bakıyor ve diyor ki,

Gel içeri canım. Hadi gel. Bunu birlikte atlatacağız. Tamam mı? Sen, ben ve baban.
Eve doğru yürüyoruz.

Daddo bana, "Bu konuyu daha yeni konuşmaya başladık," diyor.

Ya da belki de bunu kendi kendine söylüyordur.

"Ve bana her şeyi anlatabileceğini bilmelisin," diyor.

Yürümeyi bırakıyorum.

"Buralarda olmasından endişeleniyorum," diyorum.
Ne?
Onun bizi buraya kadar takip etmesinden endişeleniyorum.
"Neden öyle diyorsun?" diye sordu büyükanne.

Ağaçlara doğru bakıyorum.

"Gerçekten cevap vermemi istiyor," diyorum. "Yaklaşıyor."
Daha mı yaklaştınız? diyor Daddo.

Sanki kadın tam tepemizdeymiş gibi yukarı bakıyor.

Yani artık sürekli buralarda, diyorum.
Tamam, diyor büyükanne. Hadi onu eve alalım. Russ? Bela'yı eve al.
"Onu gördün mü?" diye soruyor Daddo.
Hayır, diyorum.
"Onun kokusunu aldın mı?" diye soruyor.
HAYIR.
Peki sizce neden—
Çünkü gerçekten de cevap vermemi istiyor. Kalbimdekileri ona anlatana kadar beni rahat bırakmayacak.

"Onu hemen eve getir," diyor büyükanne. "Şimdi, Russ."

Daddo hâlâ elimi tutuyor ve yan kapının basamaklarından yukarı çıkıyoruz. Ama içeri girmeden önce durup bana dönüyor.

Ama eğer cevap verirsen, diyor, nasıl cevap vereceğini *biliyorsun* , değil mi?

Büyükannem kırmızı pazen gömleğiyle Loblolly Pines'a doğru yürüyor.

Evet, diyorum.

Ama sonra anlıyorum ki, aslında öyle değilim. Babam bana ne cevap vermem gerektiğini söylese bile.
Cevabın ne olduğunu bildiğimden emin değilim.

"Anne gitti," diyor baba. "O yüzden evde bana yakın dur."
Tamam aşkım.
Yanımdan ayrılma.
Tamam aşkım.

O zaman içeri giriyoruz.
Ve biliyorum ki babam yardım etmeye çalışıyor. Ve muhtemelen haklı olduğunu da biliyorum.
Ama yine de... arkadaştık. Onunla el ele de tutuştum.
Ve ben cevabı bilmiyorum.
Daddo ne derse desin.
Hayır, öyle düşünmüyorum.

23

Daddo yatak odası penceresinde durmuş, Büyükanne Ruth'a bakıyor.

Daddo, "Onun yakınlarda olduğunu hissettiğini neden bana söylemedin?" diye soruyor.

Çok üzgün. Annesini aramayı denedi ama annesi cevap vermedi.

"Ruth orada ne yapıyor?" diyor.

Pencereden büyükannemin Loblolly çamlarına doğru baktığını görebiliyorum.

"Neredeydi?" diye soruyor Daddo. "Yani, sence neredeydi?"
Bir ağacın arkasında.
Bela, gerçekten mi?
Bilmiyorum.
İsa.

Daddo polisi arar.
Büyükannemi dışarıda, ağaçlara bakarken görüyorum.
Milky ayaklarımın dibinde.

Evet, diyor Daddo telefonda. Muhtemel bir davetsiz misafir. Evin arkasındaki ormanda. Hayır. İyi bir tarif veremem.

Bana bakıyor.

Bela?
Kollarının arkasında koyu renk tüyler var, diyorum.
Daddo telefonda, "Bekle bir dakika," diyor.

Bana sanki söylediklerimi değiştirmemi istiyormuş gibi bakıyor ama söylediklerim doğru.

"Tamam," diyor Daddo telefonda. "Yani..."

Büyükannesinin yatak odasından çıkıp koridora doğru yürüyor.
Büyükannemin ağaçlara doğru döndüğünü izliyorum.
Orada çok küçük görünüyor. Çok küçük! Acaba ben de o kadar küçük müyüm, yatak odamdaki halının üzerinde dururken, Loblolly çamlarının arasında duran büyükannem kadar küçük müyüm?
Onun gardırobunun kapısı arkamda açılıyor.

Git buradan! diye bağırdım.

Ama bu sadece Milky. İçeride yerde bir şey kokluyor.
Daddo aceleyle yatak odasına girer.

Neler oluyor? diyor.

Beni çoktan yatak odasından çıkarıyor. Koridorda aceleyle yürütüyor.
Büyükanne yan kapıdan içeri giriyor.

Daddo, kadının çığlık attığını söylüyor.
Bela mı? diye soruyor büyükanne.

Sadece Milky'di! Diyorum.

Daddo durur. Büyükannenin yatak odasına doğru bakar.
İçerisinde sütlü kabuklar var.

"İçeri girme Ruth," diyor Daddo.

Çünkü onun bunu yapacağını biliyor.

Sadece Milky'di, diyorum.
Belki de, diyor Daddo.

Yine sütlü havlama sesleri.

"Kimse evimi ele geçiremez," diyor büyükannem.

Ve o da yatak odasına gider.

Daddo, "İsa," diyor. "Bela, burada bekle."

Daha sonra,

Kahretsin. Şu an seni yalnız bırakamam, Ruth!

Ama büyükanne cevap vermiyor. Ve Milky de havlamıyor.
Biz de bekliyoruz.
Daddo da odada volta atıyor. Ve insanların konuşurken çıkardıkları sesleri taklit ediyor ama aslında konuşmuyorlar.
Büyükanne yatak odasından çıkıyor. Elinde Milky var.

Hiçbir şey, diyor.
"Kötü mü kokuyordu?" diye soruyor Daddo.

Büyükanne ona, her şeyden önce, şimdiye kadar sorduğu en korkunç şeymiş gibi bakıyor.

HAYIR.

Tamam, diyor Daddo. Polis dedi ki—

Ama büyükanne sözünü kesiyor.

Russ, bu konularda polisten daha bilgili birini ara. Bu yola girmek çılgınca olsa bile. Anlamsız olsa bile. Çünkü ben yaşlı bir kadınım ve hayatım boyunca "tedbirli olmak pişman olmaktan iyidir" sözünün bundan daha iyi bir örneğini düşünemedim.

24

Büyükanne Ruth'un evinin yakınındaki bir Big Boy restoranındayız. Şimdi gece oldu.
Diğer masalarda da çok sayıda insan yemek yiyor. Uzun zamandır buradayız ve insanlar kalkıp yenileri oturuyor.
Daddo bir süre önce polislerle birlikte dışarıdaydı. Büyükannenin evinin etrafını aradıklarını söyledi. Loblolly Pines'ı da gezdiler.
Onu bulamadılar. Daddo, "İzinsiz giren kimse yoktu" dedi.
Büyükannem, babam onlarla konuşurken benimle kaldı. Her şey yolundaymış gibi davranmıyor.
Daddo telefonuna bakıyor.

Daddo, "Neredeyse geldi," diyor.
"Burada mı?" diye soruyor büyükanne.
Evet.

Yeni bir garson gelip iyi olup olmadığımızı sordu. İki kere yemek yiyecek kadar uzun süredir buradaydık.
İki kere yemek yedim.
Daddo ona iyi olduğumuzu söylüyor.
Ama biz öyle değiliz.

"Çıldırıyorum Ruth," diyor Daddo.

"Çok fazla," diyor Ruth.

İkisi de bana bakıyor. Bunu yapmaya devam ediyorlar.

"Yine tuvalete gitmen mi gerekiyor?" diye sordu büyükannem.
HAYIR.
Daddo, "O burada," diyor.

O kalkıyor, ben ve büyükannem pencereden dışarı bakıyoruz.
Yeşil bir otopark.
Daddo ön kapıya gidiyor.
Lois Anthony arabadan iner ve orada onunla buluşur.
Biraz sohbet ettikten sonra hep birlikte masaya oturuyorlar.

"Merhaba Bela," diyor Lois.

Oturuyor.
Gözleri gözlüklerinin ardında çok büyük görünüyor. Yeşil kazağı tüylü ve sıcak duruyor.

"Sen Ruth olmalısın," diyor Lois. "Ben Lois Anthony'im."
"Yardım edebilir misin?" diye soruyor büyükanne.

Lois bana bakıyor.
Gözleri o kadar büyük ki, ne hissettiğini anlayabiliyorsunuz.
O gergin.

"Şimdilik bir şey söyleyemem," diyor Lois.

Büyükannem bu cevabı beğenmedi.

Lois, "Bizim bir grubumuz var," diyor.
"Bir grup mu?" diyor büyükanne. "Biz mi?"

Bir grup olarak bir araya geliyoruz. Bu konular hakkında konuşuyoruz.

Büyükanne, babaya bakıyor.

"Bu noktada, bizden çok daha fazla şey biliyorsunuz," diyor Lois'e.

Lois'in gülümsemek istediğini düşünüyorum. Ama gülümsemiyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Bela?" diyor.
Evet.
Bu şey hiç sizinle anlaşma yapmaya çalışıyor mu?

Daddo'ya bakıyorum. O da şöyle diyor:

Bela, onun kalbine girmek istediğini söyledi.
"Öyle mi?" diyor Lois. Sonra bana dönerek: "Karşılığında ne istersin?"

Şu an burada bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

Benimle yeniden dünyaya gelmek istediğini söyledi. O zaman ben de onun geldiği yere giderdim.
"Dolap mı?" diye soruyor Lois.
Hayır, diyorum. O, eşcinsel olduğunu açıklamadığını söyledi.

Üçü de bir an sessiz kalıyor.

Lois şöyle diyor: "Yani, bir anlaşma bu. Ona kalbini veriyorsun... Onunla yer değiştiriyorsun."

Başımı yavaşça sallıyorum çünkü haklı, daha önce bu şekilde düşünmemiş olsam bile.

"Ele geçirmeye çalışıyor," diyor.

"Hadi ama," diyor Daddo.

Çok üzgün ve korkmuş görünüyor.

Lois, diyor. Öyle şeyler söyleme.

Evet, diyor büyükanne. İçeri girmeye çalışıyor.

Aynen öyle, diyor Lois. Sanırım bir süredir Bela'yı inceliyor. Sanırım bu yüzden Bela'da herhangi bir hassasiyet sezmedim. Bu bir hayalet değil.

"Arkadaşlar," diyor Daddo.

Çok sıcak hissediyorum. Nefes almayı unutacak gibiyim.

Lois, "Bela," diyor. "Korkma. Sadece, asla 'evet' dememen çok önemli. Asla, asla, asla."

Ağlamaya başlıyorum.
Garson yanımıza gelip her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor.
Daddo ona her şeyin yolunda olduğunu söylemeye başlıyor ama sonra duruyor.
İyi olmadığımız apaçık ortada.

Peki plan ne o zaman, diye soruyor büyükanne. Çünkü mutlaka bir plan olmalı.

Lois, "derken daha dik oturuyor," diye söylüyor.

Bu diğer anneyle tanışmaya çalışacağız. Ve ona kesinlikle bizden uzak durmasını söyleyeceğiz.

"Ah, adamım," diyor Daddo. "Bilmiyorum ki—"

Hayır, hayır, diyor büyükanne babacığıma.

Dün gece evinde bizi karşıladığından beri ilk kez içten bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Bu hoşuma gitti," diyor Lois Anthony'i işaret ederek. "Bu planı *çok beğendim."*

25

Daddo, şu an büyükannenin evinde kalamayacağımızı söylediği için motelin ikinci katındayız. Ne bizim evimizde ne de onun evinde kalamayız. Büyükanne ve Lois Anthony de burada.
Baba anneyi tekrar aradı ama annem cevap vermiyor.
Bunu kabullenmeye çalışıyorum. Kendime sürekli annemin de korktuğunu söylüyorum. Diğer annemi gördü.
Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yine de sinirlenmeye devam ediyorum.

Lois, "Yarın," diyor. "Herkes yarın benim evimde olabileceğini söylüyor. Bunun için özel bir toplantı yapacağız."

Tamam, diyor Daddo. Teşekkür ederim. Ve lütfen onlara da teşekkür edin.

Nefes nefese kalmış gibiydi. Bir bana, bir kapıya, sonra da telefonuna bakıp duruyordu.
Lois, iki adet çift kişilik yataktan birinde oturuyor. Yatak örtüleri sarı ve yatakların altına sıkıca sıkıştırılmış. Yeşil kazağı, sarı güneşin yanında ağaç yaprakları gibi görünüyor.
Lois bana umut veriyor. Ama sonra, her ne zaman böyle hissetsem, o duygu kayboluyor.

Büyükannem, "Bu ahşap panelli moteller bana Bruce ile evlendiğimiz zamanları hatırlatıyor," diyor.

Bruce dede, diyorum.

Büyükanne pencerenin yanındaki küçük masada oturuyor. Dışarıdaki otel tabelası yanıp sönüyor ve yüzünün rengi mavi ve pembeye dönüyor.

"Onu hatırlıyorsun," diyor. "Ne güzel. Unutması zor biri. El sıkıştığı herkesin aklına kazınmış gibiydi. Balayı tatilimizde tıpkı bunun gibi bir odada kaldık. Yukarı Michigan'da. Tanrım, ne kadar gençtik o zamanlar."

Lois, "Yukarıda çok güzel bir dünya var," diyor.

"Öyle," diyor büyükannem. "Ursula'yı orada büyütmüş olmayı hep gizlice dilemişimdir. Belki onu biraz daha ayakları yere basan biri yapardık."

Daddo, Chaps'in Hollywood olmadığını söylüyor.

Bana hüzünlü bir şekilde göz kırpıyor ve ben de gülümsüyorum. Uzun zamandır yaptığı ilk şaka gibi şey bu.

Daddo, Lois'e "Saat kaç?" diye soruyor.

Öğleden sonra dediler.

Daddo telefonuna bakıyor.

Lois, "Daha önce denedim," diyor.

Hayır, hayır, diyor Daddo. Her şey iyidir.

Büyükanne ayağa kalkıyor.

"Biraz yalnız konuşabilir miyiz?" diye soruyor Lois'e. "Sen ve ben?"

Lois şaşırmış görünüyor ama aynı zamanda konuşmak da istiyor gibi.

Elbette, diyor.

Büyükanne ve Lois balkona çıkıyorlar.
Daddo kalkıp televizyonun önüne çömeliyor. Sonra televizyonu açmadan tekrar ayağa kalkıyor. Ellerini beline koyarak odanın içinde dolaşıyor.
Telefonuna bakıyor.

Daddo mu? diye soruyorum.

Evet.

İnsanların anlayamadığı şeyler var mı? Çözülemeyen problemler var mı?

Ne demek istediğimi sormuyor.

"Sanırım çoğu şey çözüldü," diyor. "Ama evet. İnsanlık tarihi boyunca gizemler olmuştur."

Tamam aşkım.

Endişelenmeni istemiyorum Bela. Ciddi söylüyorum. Çünkü ben endişeliyim ve sen de endişeleniyorsan, sadece bir kısır döngüye gireceğiz. Şöyle düşün...

Büyükannesinin az önce oturduğu sandalyeye oturuyor. Dışarıdaki ışıklar onu mavi ve pembe yapıyor.

Şu an iyiyiz, değil mi?

İyi miyiz?

Eh, istediğimiz her şeyi yapabiliriz, değil mi?

Eve gidemeyiz, diyorum.

Yani, demek istediğim...

Ama sözünü bitirmedi ve söylediklerimden dolayı kendimi kötü hissettim.
Kapı açılır ve büyükanne tek başına içeri girer.

İyi niyetli olduğunu söylüyor. Ve sanırım bu da bir şey.

"Gitti mi?" diye soruyor Daddo.

Evet. Eve gitti. Yarın için evi hazırlayacağını söyledi.

Büyükannem benden oturmamı istediğinde oturmuyor.

Diğer Anne'nin daha önce birilerine zarar verip vermediğini biliyor musun?

Bu soruyu sevmiyorum. Aklıma diğer annenin ağzını açması geliyor. Sesinin tonunu düşünüyorum.

Bela mı? diye tekrar soruyor.

Hayır, bilmiyorum.

Tamam. Herhangi birine zarar vermekle tehdit etti mi? Sana? Ailene?

Ruth, diyor Daddo. İnsanları çok korkutuyorsun—

Büyükanne, sorulması gereken tüm soruların bunlar olduğunu söylüyor.

Cevabımı bekliyor.

Hayır, diyorum.

"Eğer onu içeri almazsanız, birine zarar verecek" gibi bir şey hiç söylemedi mi?

Diğer annemin yatak odamın zemininde karnının üzerinde kaydığını düşünüyorum. Yatağımın altında, yüzünün kenarında duran gözlerini düşünüyorum.
Onun dolaptan süzülerek çıktığını düşünüyorum.

Hayır, diyorum. Bilmiyorum.

Bilmiyor musun? Mümkün mü?

Ruth, diyor Daddo. Bunu neden soruyorsun?

Çünkü eğer onu başka birinin evine davet etmeye çalışıyorsak, nasıl bir misafir olduğunu bilmek isterim.

Lois korkuyor mu? diye soruyorum.

Hayır, diyor büyükanne.

Ama bunu çok hızlı söyledi. Biliyorum, numara yapıyor.

Hayır, diye tekrarladı. Lois çok cesur bir insan.

O da televizyonun yanına gidiyor ama tıpkı babasının açmadığı gibi açmıyor. İkisi de ne yapacaklarını bilemiyor gibi görünüyorlar.
Daddo telefonuna bakıyor.

"Karınla biraz konuşacağım," diyor büyükanne Daddo'ya.

Evet, öyle işte…

Evet, hiçbir şey, diyor büyükannem.

Onlara, "Diğer Anneyi gördü" diye hatırlatıyorum.

Sonra ikisi de sessizleşiyor. Sanki söylediklerim onları düşündürüyor.
Sonra büyükanne şöyle dedi:

Onu bir kez gördü ve aklını zar zor koruyabiliyor. Bela ise onu yüz kere görmüş olabileceğini söyledi.

Büyükannem bana bakıyor. Sanki bunun ne kadar ciddi bir durum olduğunu anlamamı istiyor ve benim neler yaşadığımı da anladığını bilmemi istiyor.
Peki ben bir şey mi yaşadım?
Şu an bunu mu yaşıyorum?

Biliyorum, diyorum.

Gülümsüyor. Hüzünlü bir şekilde. Tıpkı babasının göz kırptığı zamanki gibi.

Yarın büyük bir gün, diyor büyükanne. Siz ikiniz uyuyun. İlk nöbeti ben tutacağım.

Daddo, "İsa," diyor. "Bizi dinle."

"Tam olarak olduğumuz gibi konuşuyoruz," diyor büyükannem. "Bu çok iyi. Bence bu, sorunu çözmeye yönelik ilk adım."

Ama Daddo'nun daha önce söylediği şeyi düşünüyorum. Bazı şeyler çözülmez. Bazı şeyler her zaman gizem olarak kalır.

Yorgun değilim, diyorum.

Daddo yataklardan birine uzanıyor.
Büyükannem sanki bana her halükarda uzanmamı söyleyecekmiş gibi bakıyor. Ama söylemiyor.

O halde gel, nöbet tut, diyor. Biraz cesaretle yaklaşalım bu işe. Bunu bir prova gibi düşün.

Dışarıdaki yanıp sönen tabela onu mavi ve pembe yapıyor.

Bu gece yarınki sınava hazırlanıyoruz.

26

Lois Anthony'nin arkadaşları tıpkı onun gibi giyiniyorlar.
Kazak, kahverengi pantolon ve bot giyiyorlar, bazılarının gözlüğü var ve saçları uzun.
Lois'in oturma odasında, bir halının üzerinde, katlanır sandalyelerde daire şeklinde oturuyoruz. Herkesin ayaklarının dibinde veya kucağında eşyalar var. Şömine bizimkinden daha geniş ve Lois'le ilk tanıştığım anı, evimizdeki partiyi düşünüyorum.
Ama ateş yok. Şömine de karanlık.
Çemberin ortasında ise yanan mumlarla dolu bir tabak var.

"Nasıl hissediyorsun, Bela?" diye soruyor Lois. "Bir anda bu kadar çok insanla tanışmak zor."

Hayır, değil, diyorum. Sorun yok.

Söylediklerime gülüyorlar. Ama doğru. Sadece altı kişiler. Okuldaki sınıflarım bundan çok daha kalabalık.

"Güzel," diyor Lois. "Önemli olan senin rahat olman."

Derin bir nefes alıyor. Sonra gülüyor.

"Özür dilerim," diyor. "Biraz gergindim. Daha önce hiç tam olarak böyle bir şey yapmadık."

Lois'in arkadaşı Kyle, "Hiç de öyle değil," diyor.

Kyle'ın sarı saçları ve mavi gözlükleri var, tişörtünde ise girdap şeklinde renkler bulunuyor. Ayakkabılarının yanında yerde eski bir telefon duruyor.

Lois, "Yardım edebiliyorsak, ederiz," diyor.

Oda bir an sessiz kalıyor. Sonra Lois şöyle diyor:

Bela, bu yaratığın seni rahat bırakmasını isteyeceğiz.

Mary adında bir kadın ayağa kalkıyor.

Tamam, diyor. Baştan olumsuz konuşmak istemiyorum ama… bu tam olarak ne anlama geliyor? Bu çok ağır.

Lois, bunun böyle olmak zorunda olmadığını söylüyor.

Lois, biz normalde burada kristal takası yaparız. Bu... *inanılmaz.* Hepimiz telefonlarımızı ve eşyalarımızı getirdik.

Lois, çemberde kendini rahat hissetmeyen herkesin istediği zaman dışarı çıkabileceğini söylüyor.

Mary tabağın üzerindeki mumlara bakıyor. Tekrar yerine oturuyor.
Lois şöyle diyor:

Bela?

Evet.

Bu konuyu ele aldıktan sonra... Diğer Anne... ona daha önce böyle seslendiniz mi? Bu ismi biliyor mu?

Odanın ortası karanlık görünüyor. Perdelerdeki çatlaklardan güneş ışığı girse bile durum değişmiyor.

Evet.

İyi.

"Bunu denemeye gerçekten hazır mıyız?" diye soruyor Kyle. "Gerçekten hazır mıyız?"

Lois, "Onunla konuşacağız," diyor. "Bunda bir sakınca yok."

"Gerçekten mi?" diyor Kyle. "Çünkü konuşmanın gerçekten çok zararı var. Tarih boyunca konuşmanın çok zararı oldu."

Lois uzun ve yavaşça nefesini verdi.
Sonra hepsi birden konuşmaya başlar. Daddo endişeli görünür. Grandma ise sabırsız.
Adina adında bir kadın ağlamaya başlıyor.

"Bu çok... güçlü," diyor. "Yapmaya çalıştığımız şey. Onun için. Çok büyük."

Lois, "Yardım etmeye çalışıyoruz," diyor.

Evet. Ama…çok büyük.

"Olabilir," diyor Lois. "Tabaktaki mumların aslında bir anlamı var ve her biri farklı bir şey ifade ediyor. Kırmızı olan perdeyi zayıflatmak için. Bu dünya ile diğer dünya arasındaki mesafeyi inceltiyor. Krem rengi olan bir barış teklifi, bir zeytin dalı; diğerlerine perdeyi inceltmenin bizim işimiz olduğunu ve bunu barış içinde yaptığımızı bildirmek için. Mor olan koruma için, ama buna ihtiyacımız olacağını sanmıyorum. Ve siyah olan da..."

Ama bir arkadaşı sözünü kesiyor.

Duane adındaki adam, "Siyah olan, ciddi olduğumuzu gösteriyor," diyor. "Bu, varoluşun her yönünün, perdenin hangi tarafında olursak olalım, bizden daha büyük olduğunu hatırlatmak için tasarlanmıştır. Her düzlemde, yerimizi biliyoruz."

Bana adının Ashley of the Moon olduğunu söyleyen bir kadın şöyle dedi:

Bela, uçağın ne olduğunu biliyor musun?

Hayır diye başımı sallıyorum.

"Bir uçak... bir varoluş yeri gibidir," diyor Ay'dan Ashley. "Bizim dünyamızdan başka dünyaların da olduğuna inanıyoruz. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Maxine adında bir kadın, "Farklı gerçeklikler," diyor. Gerçekliklerin ne olduğunu biliyor musunuz?

Daddo'ya güveniyorum.
Elini dizime koyuyor.

"Sorun yok," diyor.

Lois, Bela'nın yaşı göz önüne alındığında, daha önce duymadığı bazı terimler olacağını haklı olarak varsayabiliriz diyor. Ve burada olan her şeyi anlamasını istesem de, onunla konuşan şeyle konuşmamız daha önemli.

"Gitmesini söyle," diyor büyükanne.

Büyükannem bunu söyledikten sonra her şey yeniden başlıyor gibi geliyor.
Lois sandalyesinde doğruldu ve derin bir nefes aldı.

Lois, öncelikle iletişime geçmemiz gerektiğini söylüyor.

Kucağındaki buz parçasına benzeyen şeyi kaldırıyor.

"Her birimizin getirdiği nesneler, sahip olduğumuz manevi telefonlara en yakın şeyler," diyor.

Arkadaşları ayaklarının dibindeki veya kucaklarındaki eşyaları alıyorlar.

"Kristaller," diye fısıldadı babam.

"Evet, kristaller getirdim," diyor Lois. "Ama gördüğünüz gibi, burada tuşlu bir telefonumuz, bir mikrofonumuz ve hatta kalem ve kağıdımız bile var. Herkesten, kendileri için en iyi ruhsal iletişim biçimi olarak gördükleri şeyi getirmeleri istendi. Ve buradaki herkes daha önce ölülerle konuşmayı denemiş."

Öldü mü? Öyle diyorum.

Arkadaşlarımın hepsi yine bana bakıyor.

"Sence o ölmedi mi?" diye soruyor Mary.

Lois'e bakıyor.

Lois, neler oluyor? Tam olarak neyle temas kurmaya çalışıyoruz burada?

Arkadaşlar yine hep birlikte konuşmaya başladılar.
İki kişi sandalyelerinden kalktı.
Sınıfın kontrolden çıktığı zamanlarda Lois'in şu anki haline benzeyen öğretmenler gördüm.

"Dinleyin," diyor Kyle. "Hiçbir şey bilmediğimiz bir şeyin ortaya çıkması için perdeyi *inceltmiyorum* ."

"Ne yaptığımızı sanıyordunuz?" diyor Ay'dan Ashley. "Bu çocuğa tam olarak ne tür bir yardım verdiğimizi düşünüyordunuz?"

Duane, "Kötü niyetli bir şeye ulaşamayız. Bu delilik olur," diyor.

Sesleri giderek yükseliyor, bazıları odanın içinde dolaşıyor ve Lois herkesi sakinleştirmeye çalışıyor.
Daddo telefonuna bakıyor.
Annem nerede?
O nerede?

Ve bu insanların Diğer Anne ile konuşmasını isteyip istemediğimden emin değilim. Bu insanlar onu tanımıyorlar. O benim arkadaşımken, yatak odamda benimle birlikte olan tek kişi oyken, konuştuğum tek kişi oyken, annemle babamın eskisi gibi hissetmediklerini anlattığım tek kişi oyken orada değillerdi.
Çünkü öyleler!
Artık eskisi gibi filmlere gülmüyorlar.
Artık eskisi gibi el ele tutuşmuyorlar.
Beni hep öne gönderiyorlar ve arkamdan savaşıyorlar.
Onlar sürekli gizli gizli konuşuyorlar, oysa ben kimseyle konuşmamalıyım!
Ama konuşabileceğim başka bir annem vardı!
Şimdi Lois'e ve arkadaşlarına bağırıyorum, şöyle bağırıyorum:

Onun ne olduğunu bilmiyorum!

Ve oda sessizleşiyor. Ve arkadaşlar birer birer tekrar yerlerine oturuyorlar.

"Üzgünüz Bela," diyor Kyle. "Ama... enerji çok önemli bir şey. Ve siz de kendi enerjinizin iyi olduğundan emin olmak için bizim kadar çok çalışıyorsanız, onu bozmak istemezsiniz. Ama... yardımcı olmaya çalışacağız."

"Çünkü söz vermiştik," diyor Ay'ın Ashley'si.

Evet, diyor Kyle. Çünkü o yüzden.

Oturuyor ama hâlâ emin olmadığını anlayabiliyorum.

Lois, "Bela," diyor. "Bu kısım senin için biraz rahatsız edici olabilir."

O zaman belki de odadan çıkmalı, diyor büyükanne.

Lois, "Bence onun burada olması önemli," diyor.

"Neden?" diyor büyükanne. "Onun yardımı olmadan bu şeyle konuşamaz mısın?"

Eğer biri, yani bu diğeri... şey... bu diğeri ona ilgi duymaya başladıysa.

Parlatmak mı? diyor Daddo.

Telefonundan başını kaldırıyor.

Lois, "Sadece şunu söylüyorum," diyor, "eğer bu şey onunla ilgileniyorsa, başka kimseyle konuşmak istemeyebilir."

Lois başka bir kristal alıp büyükannesine uzatıyor.

Lütfen bunu Bela'ya iletin.

Büyükannem onu dedeme veriyor, dedem de bana veriyor.
Lois bir tane daha alıyor.

Bu Russ için. Ve bu da…

Üçüncüsünü büyükannesine uzatıyor.

…bu sizin için.

Tahmin ettiğimden daha ağır. İki elimle tutuyorum. Babam da aynı şeyi yapabilmek için telefonunu kucağına koymak zorunda kalıyor.
Lois kristalini daha yukarı kaldırarak yüzüne yaklaştırıyor.

"Haydi hepimiz gözlerimizi kapatalım," diyor. "Odada bulunan herkes. Önce sessizce, ama hep birlikte, Diğer Anne'yle konuşalım."

Hepsi gözlerini kapatıyor. Baba da, anneanne de.
Lois şöyle diyor:

Sesinizi, gerçek sesinizi, bedeninizin her gözenekinden geçerek iletişim biçiminize ulaştığını hayal etmenizi istiyorum. İdeal sesiniz olabilir. İç sesiniz. Tam olarak ne söylemeniz gerektiğini söylemeyeceğim, ama bence

medeni kalmalıyız. Ona, size evinizden ayrılmanız için sebep vermiş bir tanıdığınıza evden ayrılmasını söyler gibi gitmesini söyleyin. Kavgacı olmaya gerek yok. Henüz değil. Diğer Anne'ye Bela'yı yalnız bırakması gerektiğini söyleyin. Bela'nın evinden ve Bela'nın yatak odasından başka bir yer bulması gerekiyor. En iyi iç sesinizi kullanarak olabildiğince kesin bir şekilde konuşun ve kelimeleri ruhsal *telefonunuza* gönderin; böylece Diğer Anne sizi duyabilir ve enerjimizden ve ortak seslerimizden ne demek istediğimizi anlayabilir. Yaptığımız işte ciddiyiz. Biz, artık Diğer Anne'nin ziyaretini istemeyen, bu karşılaşmalardan sonra hiçbir şekilde kendini iyi hissetmeyen Bela için ilk savunma hattıyız. Bela seni bir daha görmek istemiyor, Diğer Anne. Bela yalnız bırakılmak istiyor. Böylece Bela, olması gereken güzel insana dönüşebilsin. Şimdi hep birlikte... Diğer Anne'ye gitmesini söyleyin... Diğer Anne'ye gitmesini söyleyin...

Gözlerimi kapatmadım.

Lois, "İşte bu kadar," diyor. "Diğer annene gitme vaktinin geldiğini söyle."

Herkesin ağzı kıpırdıyor ama konuşmadan konuşuyorlar. Nesnelerini sıkıca tutuyorlar.
Onlara bazen diğer anneyi gördüğümde kendimi iyi *hissettiğimi* söylemiyorum.

"Hissediyor musunuz?" diye soruyor Lois. "Evet, herkes. Aynen öyle."

Mary, sanki içine bir şey fısıldıyormuş gibi mikrofonu dudaklarına götürüyor.
Ayın Ashley'si yüzünü aşağıya eğerek saçlarının elindeki kağıda değmesini sağlar.
Duane yavaşça başını sağa sola hareket ettiriyor.

"Diğer Anne," diyor Lois. "Diğer Anne, Bela'yı rahat bırak."

Kyle ayağa kalkar. Gözleri hâlâ kapalıdır.
Sandalyesinin arkasındaki karanlık, açık şömineye bakıyorum.

"Diğer Anne," diyor herkes şimdi. "Diğer Anne, Bela'yı rahat bırak."

Büyükannenin dudakları kıpırdamıyor ama gözleri kapalı.

Diğer anne, Bela'yı rahat bırak.

Kyle nefes nefese kaldı. Gözleri hâlâ kapalıydı.

O cevap verdi, diyor.

Onu benden başka duyan oldu mu?

"Devam edin," diyor Lois. "Herkes, diğer anneye Bela'yı rahat bırakmasını söylemeye devam etsin."

Kyle'ın sandalyesinin arkasındaki karanlık, açık şömineye bakıyorum.

Diğer anne, Bela'yı rahat bırak.

Kyle, sanki biri onu gıdıklıyormuş gibi başını hareket ettiriyor.
Elinde tuttuğu eski telefonu kulağına götürüyor.

Lois, iç ve dış seslerin bir arada olduğunu söylüyor. Ona söyleyin… herkese… Bela'yı rahat bırakmasını söyleyin…

Kyle, sanki Milky yüzünü yalıyormuş gibi başını salladı.
Gözlerini açıyor.
Telefonu kapatıyor.

Bana bakıyor.

Diğer anneler, "Bela'yı rahat bırakın," diyorlar.
Daddo, diyorum.

Ama bütün sesler bir arada çok yüksek çıkıyor ve babam beni duymuyor.

Lois, "Herkes nefes alsın," diyor. "İki saniye nefes al, üç saniye nefes ver. İki saniye nefes al, üç saniye nefes ver. Birleşmeliyiz, uyum içinde olmalıyız. Nefes alın. İki saniye nefes alın… üç saniye nefes verin… Diğer Anne'ye gitmesini söyleyin."
Daddo, diyorum.
İki sayı için içeri… üç sayı için dışarı…
Duane, "Uyum içinde," diyor.
"Bela'yı rahat bırakın," diyorlar. Diğer anne, Bela'yı rahat bırak.

Kyle halının üzerinden geçiyor. Bana doğru yürüyor.

Lois, "Tek bir ses," diyor. "Güçlü bir ses... içsel ve dışsal..."

Bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı,

Sana bir hediye verdiğini bilmeni istiyor.
Ne yapıyorsun? diye soruyor büyükanne.

Gözleri açık. Kyle'a bakıyor.
Ama Kyle çoktan halının ortasındaki mumların yanında çömelmiş durumda.

Lois, "Tek ses," diyor. "Şimdi tek ses! İletişim kurun! Tam oradayız! Bunu yapıyoruz."
Diğer anne, Bela'yı rahat bırak...

Kyle mumları üfleyerek söndürüyor.

Lois gözlerini açar.

Kyle?

Kapı zili çalıyor. Herhangi bir telefondan daha yüksek sesle. Bazıları irkilerek çığlık atıyor. Hepsi gözlerini açıyor.

Ursula, diyor Daddo.

Hızla ayağa kalkıp çemberden ayrılıyor.

Büyükannem Kyle hakkında, "Bela ile konuşuyordu," diyor. Ne yapıyordu acaba?

"Kim?" diye soruyor Lois. "Kyle mı?"

Büyükannem elimi tutuyor ve birlikte ayağa kalkıyoruz.
Odadan çıktığımızda Lois'in tüm arkadaşları Kyle ile tartışıyordu ve Lois, işlerin birdenbire bu şekilde gelişmesinden dolayı gerçekten çok üzülmüş gibi bana baktı.
Ön kapıda annemin babamla konuştuğunu duyuyorum.
Anne burada.
Daddo'ya şöyle diyor:

Öldü.

Anne ağlıyor.
Daddo şöyle diyor:

Kimden bahsediyorsun Ursula? Neyden bahsediyorsun? Kim öldü?

Lois şimdi arkamızda, "özür dilediğini" ve "en azından denemeleri gerektiğini" düşündüğünü, belki de hepsinin "sadece bir grup yaşlı hippi" olduğunu, çok üzgün olduğunu, "Kyle'ın sorunlu bir adam" olduğunu ve

onu davet etmemesi gerektiğini söylüyor ve sonra Anne, Baba'ya tekrarlıyor,

Öldü.

Daddo şöyle diyor:

DSÖ?
Annem, Frank Doherty diyor.

Daddo şöyle diyor:

Ne? Frank Doherty'nin öldüğünü nereden biliyorsun? Ursula... neler oluyor?

Büyükannem şöyle diyor:

Bela, bunu duymak bize yakışmaz. Hadi dışarı çıkalım.

Arkama baktığımda Kyle'ın açık şöminenin önündeki sandalyelerden birinde yalnız başına oturduğunu gördüm.
Büyükannem elimden tutup beni mutfaktan geçiriyor ve Lois Anthony şöyle diyor:

Ruth, Bela, lütfen bir dakika.

Biz de durup onun karşısına geçtik ve o şöyle dedi:

Utanıyorum. Daha iyisini yapabileceğime inanıyorum. Yardım edebilirim. Bu konuyu araştırabilirim.
"Bence bir uzmana görünmemiz en iyisi," diyor büyükanne.

Düğümlerin yasaları.

Anladım.

Onun hemen arkasında, ön kapıda, Daddo'nun şöyle dediğini duyuyorum:

Ursula. Ciddi misin?

Sonra Lois'e şöyle dedim:

O adam neden mumları söndürdü?
"Bilmiyorum," diyor. "Sanırım doğru şekilde yapmadığımızı düşündü. Umurumda değil. Her neyse, bunu yapması yanlıştı."

Büyükannem diyor ki,

Elinizden gelenin en iyisini yaptınız. Bunun için teşekkür ederim.
Onun kendisiyle konuştuğunu söyledi, diyorum.
"Bekle," diyor Lois. "Kyle mı söyledi bunu?"

Ama büyükannem beni yan kapıdan dışarı çekiyor ve Lois Anthony'nin araba yolundayız ve annemle babamın ön verandada hâlâ konuştuklarını duyabiliyorum ve annem hâlâ ağlıyor ve diyor ki,

Dolaptaydı. Sanki orada uyumuş gibiydi.
"Gel, evin arka tarafına kadar beni takip et," dedi büyükannem bana.

Bazı arkadaşlar yan kapıdan çıkıyorlar. Mary ve Duane. Arabalarına biniyorlar.
Annemle babamın seslerini hâlâ duyabiliyorum çünkü yüksek sesle, kızgın ve korkmuş bir şekilde konuşuyorlar.

"Gerçekten mi, Ursula?" diyor Daddo. "Frank Doherty mi?"
Artık hiçbir önemi yok, diyor. Hiçbirinin önemi kalmadı.

Sonra büyükannem beni evin arka tarafına götürdü. Orada şövalelerin üzerinde resimler ve çimenlerin üzerinde kilimler vardı.
Ama annemin sesini hâlâ duyabiliyorum.

Dolap, diyor. Sanki orada uyuyormuş gibi.

Ve şöminenin önünde yalnız başına oturan Kyle'ı düşünüyorum. Onun şöyle dediğini düşünüyorum:

Sana bir hediye verdi.

Resimlerin yanına vardığımızda, bunların güneş resimleri olması umurumda değil. Lois'in arkadaşlarının, yani birbirlerinin resimleri olması da umurumda değil. Sürekli Büyükanne'nin "Diğer Anne hiç kimseye zarar verdi mi ya da vereceğini söyledi mi?" diye sormasını düşünüyorum ve sürekli "belki" diye düşünüyorum.
Eskiden cevap hayırdı ama şimdi belki.
Belki de diğer anne başka birine zarar vermiştir.
Belki de öyle yapmıştır.
Yani bunu söylüyorum,

Belki…

Büyükannem ne demek istediğimi sorduğunda ağlamaya başlıyorum, o da beni kucaklıyor ve ben de gözyaşlarımın arasında *"belki, belki, belki"* demeye devam ediyorum.
Annemle babam evin arka tarafına gelseler bile ağlamayı ve titremeyi bırakamıyorum.

Sana bir hediye verdi.

Annemin gözleri şişmiş ve beni izliyor. Babam dizlerinin üzerinde beni teselli etmeye çalışıyor ama annem beni izliyor.

O da *belki* diye düşünüyor.
Sanki "Belki de diğer anne de birilerini incitmiştir" diye düşünüyor.

27

Arabadayız. Babam sürüyor.
Annem şu an ağlamıyor ama muhtemelen tekrar başlayacak. Sürekli başlayıp duruyor.
Ben ve büyükannem arka koltukta oturuyoruz ve güneş batıyor.

Daddo, "Bir yerde kalmamız gerek," diyor.
Büyükannem, "Otel," diyor.

Bizim evimiz güvenli değil. Büyükannemin evi güvenli değil. Amanda ve Dan'in evi de güvenli değil.

Daddo, "Neresi güvenli?" diye soruyor.

Sinyalini yakıp şerit değiştiriyor.
Yol çok geniş ve boş görünüyor.

"Bir şey buluruz," diyor büyükanne. "İyi kararlar almadan hayatta bu kadar ilerleyemezdik."

Yoldan geçerken yol kenarındaki bir kazın gözlerinin içine bakıyorum.
Annem yine ağlıyor. Sessizce.
Arkadaşının öldüğünü söyledi. Onu dolapta ölü gördüğünü belirtti.

Hediyeler hakkında düşünmemeye çalışıyorum.

"Adamım," diyor Daddo. "Yani... Sanırım daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bunu çözeceğiz. Ama şu an? Henüz çözemedik. Ve bu sorun değil. Ve bunu aklımızda tutmamız önemli. Henüz çözememiş olmanız, çözemeyeceğiniz anlamına gelmez, değil mi?"

Çok gergin görünüyor. Benden daha büyük değilmiş gibi geliyor.

"İstediğimiz yere gidebiliriz," diyor büyükanne. "Ama şurada yaşayamayız..."

Anne, diyor anneciğim. Lütfen biraz sessiz ol.

Bu yüzden bir süre hepimiz sessiz kalıyoruz.
Büyükannem elimi sıkıyor.
Daddo tekrar şerit değiştiriyor.

Daddo'nun aktardığına göre Lois, iki kişinin bir varlığı aynı şekilde tanımlamasının nadir olduğunu söyledi. "Varlık" onun kullandığı kelimeydi.

"Bizi takip ediyor," diyor büyükanne.

Anne, diyor anneciğim. Lütfen.

"Lanet olsun Ursula," diyor büyükanne. "Kendimizi kandırmanın zamanı değil."

Annem yavaşça dönerek büyükannenin yüzüne baktı.
Daddo şöyle diyor:

Bir otelin sorunu şu ki, bir otel ikiye dönüşüyor. Bugün çalışmadım ve yarın nasıl çalışacağımı da bilmiyorum, Ruth haklı. Gerçekten haklı. Bu işi nasıl halledeceğini bilen birini bulmalıyız.

Annem, "Bela'nın odasında gördüklerim hakkında kimse hiçbir şey bilmiyor," diyor.

Daddo ona bakar ve araba biraz yan şeride geçer.
Tekerleği düzeltiyor.

Daddo, "Bir otel," diyor. Peki sonra bunlardan kaç tane daha? Gidemeyeceğimiz yere kadar kaç yer daha gerekecek?

"Bununla yüzleşmeliyiz," diyor büyükanne.

Bela'nın odasında gördüklerim hakkında kimse hiçbir şey bilmiyor.

Dışarıda, yolun kenarları karanlık. Tıpkı dolap kapılarının birbirine tam olarak değmediği zamanki gibi.
Oradaki karanlıktan diğer annenin sesini ilk duyduğum anı düşünüyorum.

Merhaba. Siz kimsiniz?

O gün, içeride baş aşağı asılı olduğunu sandım. Ona cevap vermedim. Yatağımda oturdum ve ona cevap vermedim.

Dolabınızda olmamda bir sakınca var mı? Dışarı çıkmamda bir sakınca var mı?

Ona bundan hoşnut olup olmadığımı söylemedim ama her halükarda çıktı. Yatakta doğrulup dolaptan kıvrılarak çıkışını izledim. Bana arkadaş olduğumuzu söyledi. Bütün çocukların dolaplarında bir arkadaşı olduğunu söyledi. Birçok insanın kiminle arkadaş olmanız gerektiği konusunda yalan söylediğini, çünkü birçok insanın üzgün olduğunu ve sizin de üzgün olmanızı istediklerini söyledi.
İlk konuştuğunda kalbime girebilir mi diye sordu. Cevap vermedim ve yorganı başımın üstüne çektim.
Ama o konuşmaya devam etti, sanki ağzı battaniyenin diğer tarafına değiyormuş gibi. Karanfilden, *reenkarnasyondan* bahsetti ve dedi ki,

Beni içeri alırsanız, tıpkı sizin gibi yürüyebilir ve konuşabilirim.

Ama o benim içimde olsaydı nereye giderdim?

Sen benim geldiğim yere giderdin.
Dolap mı?
Hayır, Bela. Eşcinsel olduğumu gizlemiyorum.

Diğer anne bana, insanların bazen arkadaşları onlara yardım etmediğinde üzüldüklerini ve normalde söylemeyecekleri şeyleri söylemeye başladıklarını söyledi. Bana, kendisinin de normalde söylemeyeceği bir şey söyleyebileceği konusunda beni uyardığını belirtti.
Büyükannem "Birine zarar vereceğimi söyledin mi?" diye sorduğunda bunu mu kastediyordu?

"Beni Pester gibi düşün," dedi.

Onun, Pester adında bir kedimiz olduğunu nereden bildiğini anlamadım.

"Beni Milky gibi düşün," dedi.

Milky'yi nereden bildiğini anlamadım.

Ve yatak odanızın kapısının önünde duran Pester'ı ve içeri girmeyi ne kadar çok istediğini düşünün. Ve onu dışarıda ne kadar uzun süre bırakırsanız, o kadar üzülürdü. Ta ki bir gün miyavlamasının sesi sizi çıldırtana kadar. Ta ki bir gün huysuzlaşana kadar.

Büyükannem bunu mu kastetmişti?

Frank'in evi, diyor annem.
"Tanrım, hadi ama," diyor Daddo.
Anahtarım var.
Şu an ciddi misin?

Bize ambulansın gelip Frank'in cesedini götürdüğünü anlatırken sessizce ağlıyor.
Ardından Daddo yavaşlayıp arabayı yol kenarına çekti.
Hepimiz karanlıkta sessizce oturuyoruz, babam ön camdan dışarı bakıyor. Derin derin nefes alıp veriyor.
Yol çok geniş ve boş görünüyor. Gece, kapıları tam olarak birbirine değmediğinde dolabın rengiyle aynı renkte görünüyor.
Annem diyor ki,

> "Burası bir ev, Russ," diyor kadın.
> Daddo, "Bunu sen bilirsin," diyor.

Sonra arabayı geri çevirdi ve geldiğimiz yoldan geri döndük.

28

Frank'in evinin önündeyiz.
Bence o, evimizdeki partide annemin elini tutan adamdı.
Daddo konuşmuyor.
Büyükannem bana "Her şey sandığımızdan çok daha kısa sürede normale dönecek" gibi şeyler söylüyor. Beni daha iyi hissettirmeye çalışıyor.
Kendimi daha iyi hissetmiyorum. Sanırım bunu kendi kendine söylüyor.
Frank'in evinin üst kat pencerelerine bakıyorum.
Annem ön kapıyı anahtarla açıyor.

Büyükannem bana, "Biraz uyumayı hak ediyoruz," diyor. "Şu anda önemli olan tek şey bu. Uykusuz kimse akıllıca bir şey yapamaz."

Evin içi karanlık.
Anne içeri girip ışığı açıyor.
Sol tarafta bir merdiven var. Beyaz basamaklar. İleride, iki sandalyeli küçük bir masa görüyorum. Bu evde başka birinin kokusu var. Bizim gibi değil.

Hadi gel, diyor annen.
"Hadi Bela'yı yatağa yatıralım," diyor büyükanne.

Hepimiz annemizin peşinden daha da içeriye giriyoruz. Sanki orayı biliyormuş gibi yürüyor.

"Burada aşağıda bir yatak odası var," diyor annem. "Ebeveyn yatak odası."

Anne gözyaşlarını ceketinin koluyla siliyor.

"Sanki aşıkmışsın gibi davranıyorsun," diyor Daddo.

"Hadi Bela'yı yatağa yatıralım," diyor büyükanne. "Ve daha fazla ışık açalım. Hepsini açalım."

Hepimiz odadan odaya gidip ışıkları açıyoruz. Bütün birinci katı.
Merdivenlerin yanından geçerken yukarıya, merdivenlere bakıyorum. Orası dolap kadar karanlık.

Daddo, "Ya birisi tüm ışıkların açık olduğunu görür ve durumu araştırırsa?" diyor.

Ne demek istiyorsun? diye sordu büyükanne.

Daddo, "Eğer biri uğrarsa, bir planımız olmalı. Ne diyeceğiz? Ailesinden biri mutlaka uğrayabilir," diyor.

"Kimse uğramayacak," diyor annem.

Şu an hepimiz mutfaktayız. Lavaboda bulaşıklar var.
Bugün bu evde bir adam öldü.

"Bela," diyor Daddo. "O... o burada mı?"

Keşke bunu söylemeseydi. Keşke bana bunu sormasaydı.

"Russ," diyor anne. "Ne yapıyorsun?"

Daddo, ona susması için elini kaldırıyor.

"Şu an bizi umursamıyorum," diyor. "Sadece Bela'yı düşünüyorum." Bela mı?

Bilmiyorum.

"Bunu anlatabilir misin?" diye soruyor büyükanne. Daha önce hiç düşünmediysen, bir saniye düşün.

Bunu düşünmek istemiyorum. Ama düşünüyorum.
Diğer Anne'nin yakınlarda olduğunu anlayabilir *miyim* ? Loblolly Çamları'nda bir şey hissettim.
Şimdi hissediyor muyum?
Onu ilk gördüğüm anı düşünüyorum.
Onun dolapta olduğunu hiç bilmiyordum.
Ama belki... belki başka zamanlarda yapmışımdır.

Belki de, diyorum.

Ne demek istiyorsun? diye soruyor annem.

Bunu söylememi istemediğini anlayabiliyorum.
Annemin beni yatağıma yatırdığı ve benim de dolap kapılarını izlediğim geceleri düşünüyorum.

"Bir şey hissediyor musun?" diye soruyor büyükanne. "Bir koku alıyor musun? Etrafındaki hava değişiyor mu? Onun burada olduğunu düşündürecek bir şey var mı?"

Daddo, "Onu bir keresinde kokusundan aldım," diyor. "Doğru mu Bela? Senin banyonda. Değil mi? O muydu?"

Evet, öyle diyorum. O, diğer anneydi.

Daddo dudaklarını sıkıca bastırıyor.

Bazen gıcırtılar duyuyorum, diyorum onlara. Bazen kokusunu alıyorum. Bazen de sadece orada olduğunu biliyorum.

Bunu ilk defa gerçekten anlıyorum.

Tamam, diyor büyükanne. Şimdi burada mı?

Hepimiz sessizleşiyoruz ve ben gıcırtı sesleri dinliyorum. Onun kokusunu düşünüyorum. Dolaptan benimle konuştuğu o ilk gece, kokusunu alabiliyordum. Pester'ın garajda böceklerle kaplı bir fare bulduğu zamanki gibi kokuyordu.

"Bela," diyor anne. "Hadi ama. Aklımızı kaçırıyoruz. Burada mı, değil mi? Buna dayanamıyorum."

Dinliyorum. Onun benimle ilk konuştuğu gece bir arabanın nasıl geçtiğini düşünüyorum. Farların yatak odama nasıl ışık tuttuğunu. Dolapta baş aşağı asılı olmadığını nasıl gördüğümü. Yüzü bazen işte böyle oluyor.

Ben öyle düşünmüyorum, diyorum.
"Bize şu birinci kattaki yatak odasını göster," dedi büyükanne anneme.

Annemizi mutfaktan ve banyonun yanından takip ediyoruz.
Yatak odası küçük. Yatak toplanmamış, yerde kıyafetler var ve dolap kapağı açık.
Adamın öldüğü dolabın orası olup olmadığını sormuyorum.

Pekala, diyor büyükanne. Hepimiz burada uyuyabiliriz.
Daddo, "Ben uyanık kalacağım," diyor.
"Senin de uyuman gerekiyor Russ," diyor büyükanne.
Böyle düşündüğüne sevindim, Ruth.

Daddo ve Grandma asla kavga etmezler. Çok iyi arkadaşlar. Bir keresinde Mommy, Daddo'ya Grandma'nın Daddo'yu kendisinden daha çok sevdiğini düşündüğünü söylemişti. Ama şimdi kavga edecek gibi görünüyorlar.

"Hiç kimse hiçbir şey yapmadı," diye söze başladı büyükanne.

"Bunu biliyorum Ruth," diyor Daddo.

Uyumanız gerekiyor.

Bu gece değil.

O zaman ben de uyanık kalacağım, diyor büyükannem. Bunun için aklı başında olman gerekiyor—

"Aklı başında mı?" diyor Daddo. "Şaka mı yapıyorsun?"

Evin etrafı çok sessiz. Sanki o sessizliği duyabiliyorum.

"Sırayla bakacağız," diyor büyükanne.

"Sorun değil," diyor Daddo. "Ama ben önce uyanık kalacağım. Ne istersen onu yap."

Yatak odasından çıkıyor.
Annem yatağa oturmuş, açık dolabın zeminine bakıyor.

"İşte bu gerçek bir an," diyor büyükanne.

Annesinin yanına gider ve annesi ağlarken onun başını tutar.
Yatak odasının kapısından dışarı baktığımda, babamın koridordaki oturma odasında kanepede oturduğunu görüyorum.
Yanına doğru yürüdüm.

Merhaba, diyorum.

Benimle burada uyumak ister misin? Ben kalkacağım.

Tamam aşkım.

Işıkları açık bırakacağız.

Tamam aşkım.

Kanepeye gidip onun yanına oturuyorum.
Büyükannenin yüzü koridordaki yatak odasından görünüyor.

"Bizimle burada uyumalı," diyor.

Daddo, "Benimle bir sorunu yok," diyor.

Sanırım Daddo da ağlıyordu. Gözleri kızarmış.
Büyükanne yine yatak odasına kayboldu.
Daddo esniyor. Uyanık kalmak istese de yorgun.
Odanın karşısına doğru bakıyoruz. Anne ve büyükannenin yatak odasında konuşmalarını duyabiliyoruz ve bazen annenin sesi yükseliyor, büyükanne Ruth da ona "sakin ol" diyor.

Bela için, diyor.

Yukarı kattan gelen gıcırtıları dinlerim. Her yerden gelen gıcırtıları dinlerim.

"Sen inanılmaz bir insansın," diyor babam.
Gerçekten mi? diye soruyorum.
Evet. Bütün bunlar oluyor... korkutucu şeyler olmasa bile... bütün bunlar var...

Elini, annesi ve büyükannesinin konuştuğu yatak odasına giden koridora doğru çırpıyor.

…bütün bunlar gerçek şeyler, diyor.
Sen ve annen birbirinize kızgın mısınız?

Daddo gülüyor ama bu komik bir gülüş değil.

Şu an bizi dert etme. Sadece kendini dert et. Yani... hiçbir şeyi dert etme, tamam mı?

Okulda anne babası boşanmış bir çocuk tanıyorum. O kelimenin anlamıyla aynı şeyi düşündüğümü hatırlıyorum.

Belki de gitmeliyiz, diyor Daddo. Burada kalabileceğimi sanmıyorum.

Daddo, sanırım burada yaşayan adama zarar vermiş olabilir.

Daddo şaşırmış görünüyor.

Annen bunu yapmazdı—
Diğer Anne'yi kastediyorum.

Adını söylediğimde tavan gıcırdadı. Yukarı baktım. Ama tavan değildi, büyükannem odadan çıkıp koridora doğru geliyordu.

Uykuya ihtiyacımız var, diyor.
Daddo, üzerinde çalıştıklarını söylüyor.

Büyükanne ona, neden üzgün olduğunu anlıyormuş gibi ama aynı zamanda üzgün olmamasını da diliyormuş gibi bakıyor. Sonra yatak odasına geri dönüyor.

Ne demek istiyorsun? diye soruyor Daddo.

Şimdi doğruluyor. Koltuğa yaslanmıyor.

Bence kadın adamı incitti…

" *Benim için" demiyorum.* Ama öyle düşünüyorum.

"Bu büyük bir sıçrama," diyor Daddo. "Değil mi? Yani... değil mi?"

Annemle babamın boşanmasını istemiyorum. Diğer annem bu konuda bana yardımcı mı oluyordu? Benimle arkadaş mı oluyordu?
Daddo ayağa kalkar. Bir aşağı bir yukarı yürür.

Lois'in evindeki adam onunla konuştuğunu söyledi, diyorum ben.

Tamam Bela, diyor Daddo. Söylemek istediğin her şeyi söyle. Şu an işler gerçekten çok gergin, tamam mı?

Ona, "Bana bir hediye verdin" dediğini aktardı.

Daddo, tıpkı insanların çok endişelendiklerinde yaptıkları gibi, elleriyle yüzünü kapatıyor.
Gözlerini yavaşça indiriyor, bana bakıyor.

"Bunu mu söyledi?" diye soruyor. "Tam olarak bunu mu?"

Evet.

Koridorda ilerleyip yatak odasının kapısına vardığında ben daha koltuktan kalkmadım. Hiçbir odada yalnız kalmak istemiyorum.
Onu takip ediyorum. Onun ve annemin tartıştığını duyuyorum. Büyükannem uyumamız gerektiğini söylüyor. Babam neredeyse hiç bağırmaz. Ama şimdi bağırıyor.

Benden burada kalmamı nasıl bekliyorsun? Urs, aklını mı kaçırdın? Yoksa sadece kötü mü davranıyorsun?

"Russ," diyor büyükanne. "Bela'yı düşün. Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var."
Öyle mi? Peki, karınızın tam da o yerde uyumaya çalışmasını *bir deneseniz* ...

"Russ," diyor büyükanne.

Ah, Ruth, sus artık! Üzgün olmaya hakkım var! Ve burada kalmayacağım.

Üst kattan gıcırtı sesleri duyuyorum.
Anne ağlıyor. Baba çok hızlı konuşuyor. Anneanne üzgün.

Daddo, " *Hiç* kimse bu şartlar altında burada uyumak zorunda kalmamalı," diyor. "Ben açık fikirli bir insanım. Ama bu mu? Bu çok ileri bir adım."

Gidecek başka yerimiz yok, diyor annem.
Annen öyle düşünmüyor! İstediğimiz yere gidebiliriz.
Büyükannem, burada kalmamızın akıllıca olacağını söylüyor.
Daddo, "Benim için değil," diyor.

Yukarı bakıyorum. Çünkü tavanın bana doğru eğildiğini duyuyorum.

Ben de gitmek istiyorum, diyorum.

Ama beni duymuyorlar.

Daddo, Bela'nın da bu dolapta yaşananlarla hayaletinin bir ilgisi olduğunu düşündüğünü söylüyor.
Ne? Annem diyor.

Çok korkmuş gibi görünüyor.

Evet, diyor Daddo. Hala kalmak istiyor musun?
"Sanırım burada," diyorum.

Annemin ve babamın boşanmasını istemiyorum. Onları oldukları gibi seviyorum. Bizi olduğumuz gibi seviyorum.
Diğer Annem bana yardımcı oldu mu?
Arkadaşlar böyle mi davranır?
Peki, onun sırtına dönmesine yardım etmem mi gerekiyor?
Evet demem mi gerekiyor?

"Sanırım o burada!" diye daha yüksek sesle söylüyorum.

Ama hâlâ beni duymuyorlar.

"Russ," diyor anne. "Bunun olup bittiğini biliyordun. Bilmiyormuş gibi davranmayı bırak. Hatta bir gece bu fikri beğendiğini bile söylemiştin."

"Bekle," diyor Daddo. " *Durun* bakalım, Ursula."
"Yorgunuz," diyor büyükanne. "Hepimiz."
"Gidiyorum," diyor Daddo.
Hayır, diyor büyükanne.

Babamın yanından geçip, annemin dağınık yatakta ağladığı odaya giriyorum.

"Sanırım evde!" diye bağırdım.

Hepsi şaşkınlıkla bana baktı.

Daddo, "İsa," diyor.
Tamam, dedi büyükanne. Kalk.

Annesini ayağa kaldırıyor.

"Hadi," diyor büyükanne. "Dışarı. Şimdi. Hepimiz."
"Neden?" diyor annem. "Bu neden oluyor?"

Ama biz kapıya doğru yöneliyoruz.
Merdivenlerin yanından geçerken yukarı bakmıyorum.

"Çık dışarı," diyor büyükanne. "Çabuk."
"Daha önce burada mıydı?" diye soruyor anne. "Bugünün erken saatlerinde burada mıydı?"

Çok üzgün görünüyor. Bay Jeffrey bir keresinde beni korkutan bir kelime kullanmıştı.
Histerik.
Mesela birisi o kadar üzgün olduğunda kendi düşüncelerini kontrol edemez hale gelir.
Anne çok histerik görünüyor.

Ama şimdi dışarıdayız, karanlıkta aceleyle arabaya doğru yürüyoruz.
Büyükannem elimi tutuyor.
Geriye bakmıyorum.
Onu görmekten korkuyorum. Onu duymaktan korkuyorum.
Korkuyorum ki kalbime girmek isteyecek.

"Hepsi dahil," diyor büyükanne araba kapısını açarken.

Önce ben biniyorum. Sonra büyükannem biniyor.
Anne.
Sonra Daddo.
Arabayı çalıştırdığında arkama bakmıyorum. Arabayı sürdüğünde de.
Geriye bakmıyorum.
Korkuyorum ki kalbime girmek isteyecek.
Ve korkuyorum, bunu nasıl durduracağımı biliyorum. Annemle babamın daha az korkmasını nasıl sağlayacağımı. Bana daha fazla hediye vermemesini nasıl sağlayacağımı.

"Emniyet kemerleri," diyor büyükanne. "Şimdi bile, özellikle şimdi, akıllı olmalıyız." "Akıllıyız, değil mi Bela?"

Ama cevap vermiyorum. Sadece dışarıdaki karanlığa bakıyorum.
Korkuyorum.
Geriye bakmıyorum.
Annemle babamın boşanacağından korkuyorum. Annemin histerik davrandığından korkuyorum. Aklımızı kaçırdığımızdan korkuyorum.
Diğer Anne neden bana geldi? Eğer dolaptan çıkmadıysa... bana geldiğinde nereden geldi?
Korkuyorum ki o bana geldi çünkü başka pek arkadaşım yok. Korkuyorum ki annem ve babam tek arkadaşlarım. Korkuyorum ki diğer annem arkadaşım çünkü başka hiç arkadaşım yoktu.
Ve eğer evet demezsem bana başka bir hediye vereceğinden korkuyorum.
Hepsi bu.

Asıl korktuğum şey bu.
Evet diyeceğim diye korkuyorum.

29

Arabada uyuyoruz. Chaps ve East Kent arasındaki bir benzin istasyonunun otoparkında. Babam bu benzin istasyonuna daha önce de birçok kez gittiğimizi söylüyor ama bana her şey farklı görünüyor.
Arabadaki diğer herkes uyuyor.
Babam direksiyonun başında, elleri direksiyonun üzerinde. Büyükannem Ruth yolcu koltuğunda, kolları kavuşturmuş. Annem de arka koltukta benimle birlikte.
Burası çok aydınlık çünkü benzin istasyonunda çok fazla ışık var ve etrafta insanlar dolaşıyor, birçoğu da arabadaki bize bakıyor.
Bize kötü bir şey olduğunu biliyorlar mı?
Öyle hissediyorum. Sanki insanlar bize yaklaşmak istemiyorlar. Amanda ve Dan'in evlerinden ayrıldığımız için ne kadar memnun olduklarını hatırlıyorum. Eminim Frank keşke yanımıza yaklaşmasaydı diye düşünüyordur.
Büyükannem buraya gelirken nefes nefese kalmıştı ve ona iyi olup olmadığını sordum. O da altmış bir yaşında olduğunu, hayatında hiç böyle bir şey yaşamadığını ve "anlamaya" çalıştığını söyledi. Ayrıca daha önce yatak odamda "o şeyle" oturup konuştuğum için cesur olduğumu da belirtti.
Annem ona "kadın" dediğimde yanıldığımı söyledi. Ona "erkek" demenin de yanlış olacağını söyledi.
Ancak…

Onu hâlâ Diğer Anne olarak görüyorum. Gözleri dolabın içindeki diğer yerlerden biraz daha açık renkli olan, benimle ilk konuştuğu kadın.

Merhaba, siz kimsiniz?

Çoğu gece böyle gelirdi. Annem ve babam beni yatağa yatırdıktan sonra yatağa oturur, dolap kapılarına bakardım ve kapılar biraz aralanırdı. İçeride gözlerini görürdüm, sanki gülümsüyormuş gibi. Bazen dişlerini de gördüğümü sanırdım ama araba farları pencereden içeri girince gülümsemediğini görürdüm. Bazen orada olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi gelirdi. Uyuyup uyumadığımı kontrol ediyormuş gibi. Bir gece yatağımın ayak ucunda oturdum ve kapıların açılmasını bekledim ama sonra çok korktum ve yastığıma geri süründüm ve arkamda dolabın gıcırtıyla açıldığını duydum. Aceleyle kalkıp battaniyelerin altına girdim, tüm vücudumla, ve battaniyeleri başımın üstüne çektim. O gece yatak odamda yürüdüğünü duydum. Zemin gıcırdadı, sonra sustu, sonra tekrar gıcırdadı ve sonra yatağımın yanında onun kokusunu aldım. O gece dedi ki,

Saklambaç.

Annemin dediği gibi. Daha küçükken. Annem daha mutluydu sanırım ve o ve babam sürekli birbirlerini güldüren şakalar yaparlardı.

Saklambaç oynuyorsun, sen.

O yatağın yanındayken ben battaniyenin altından çıkmadım. Sonra dolaba doğru geri yürümüş olmalı çünkü şöyle dedi:

Beni burada daha çok mu beğeniyorsun?

Sonra baktım ve onu yine dolabın içinde, asılı kıyafetlerimin arasında gördüm; dolap kapıları da biraz daha açıktı.

Başımı evet anlamında salladım. Onun içerideyken daha çok hoşuma gittiğini bilmesini istedim.
O zaman gülümsedi mi? Daha önce hiç gülümsedi mi?

Anneciğim? dedim.

Sanırım bunu onun "saklambaç" demesi üzerine söyledim.

"Diğer anne, " dedi dolaptan.

Sonra iki sweatshirt'ümün arasına, karanlığın içine geri çekildi ve dolap kapıları kendiliğinden kapandı.

"Diğer Anne," diyorum şimdi, sessizce kendi kendime.

Babam benzin istasyonunu seçti. Sürekli "Bunu yarın hallederiz" diyordu. "Böyle bir zamanda iyimser olmak önemli" diye durup duruyordu. Annem ise nerede olduğumuzun önemi olmadığını, eve gitmemiz gerektiğini söyledi. Bunu söyledikten sonra araba sessizleşti.
O evden ayrıldığımızdan beri büyükannem pek konuşmadı. Bir rahipten bahsetti ama babam öyle yetiştirilmemişti ve ben de bu geceye kadar rahibin ne olduğunu bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum.
Ama yine de, eğer yardımcı olabiliyorsanız…
Bilmiyorum.
Daddo, başkalarının da yardımcı olabileceğini söyledi. "Okültist" kelimesini kullandı ama sanki bilmediği bir kelimeymiş gibi yavaşça söyledi. Ben de bunu her zaman yaparım. Daddo, Annem ve Büyükanne Ruth ne yapacaklarını bilmiyorlar. Her zaman ne yapacaklarını bilirler. Ama şimdi bilmiyorlar.

"Diğer Anne," diyorum tekrar, bu sefer daha da kısık sesle.

Bakınca annemin başını cama yaslamış uyuduğunu gördüm. Gözleri şişmişti. Dudakları ise somurtkan bir ifade almıştı.
Arkamı dönüp göğsümü ve kulağımı arka koltuğa dayarsam kalbimin sesini duyabilirim.
Birisi oraya girebilir mi? Gerçekten mi?
Bence biri bunu yapabilir. Endişeleniyorum.
Ve Other Mommy'yi sevmiş olmam beni endişelendiriyor.
Onu arkadaşım olarak görüyordum.
Hâlâ öyle miyim?
Bazen yatakta doğrulup onun dolaptan çıkmasını beklerdim. Hem heyecanlandığım hem de korktuğum zamanlar oldu.
Çünkü bazen öfkeli ve üzgün hissediyorum, bağırmak istiyorum ve diğer annemin de öyle olduğunu düşünüyorum. Okuldaki arkadaşlarımdan farklı. Deb'den farklı. Babamdan, annemden ve büyükannem Ruth'tan farklı.
O da deli.
Kızgın mısın, Diğer Anne? Diğer Anne, orada mısın?
Uykuya dalmak istiyordum ama sanırım biraz uyudum bile çünkü gözlerimi kapattım ve açtığımda benzin istasyonundan bir çalışanı pencerenin yanında gördüm ve elleriyle özür diler gibi bir işaret yaptı, beni rahatsız etmek istememişti, sadece iyi olup olmadığımızdan emin olmak istiyordu. Sonra uzaklaştı ve ben de kalbimin nasıl ses çıkardığını ve içeride iki kişi için yer olup olmadığını duymak için göğsümü ve kulağımı koltuğa bastırdım.
Bilmiyorum…
Other Mommy nereden geliyor?
Babamın dediği gibi sakin kalmaya çalışıyorum. Diğer Anneyi çok defa gördüm. Eskiden sadece geceleri olurdu. Eskiden sadece yatak odamda olurdu. Hatta eskiden sadece dolap kapılarımın arasından gözetlerdi. Ama sonra bir gece, onun gelmesini beklerken yatağımın kenarına baktığımda, elleri ve dizleri üzerinde, bana bakarken onu gördüm.

"Diğer Anne," diye fısıldadım. *"Biz arkadaş olduğumuzu sanıyordum."*

Öyle miyiz?
Annemle babamın böyle konuşmamdan hoşlanacaklarını sanmıyorum.
Ama elimden bir şey gelmiyor.
Dışarıda, bir su pompasının yanında, bir adam ön camını yıkıyor.
Annem ya da babam arabamızı böyle temizlediğinde çok hoşuma gidiyor. Sabunun silinmesini izlemekten keyif alıyorum. Keşke yatak odamı da böyle temizleyebilsek. Büyükannemin dediği gibi, bir rahip gibi temizleyebilsek.
Adam iri yapılı ve gömleği çok dar, sürekli pantolonunu gömleğe uydurmaya çalışıyor.
Camı ıslatıyor, sonra silecek lastiğini bir havluyla kuruluyor ve ardından cam boyunca kuru bir çizgi çekiyor.
Bardağın üzerinden aşağı doğru kayan suda bir yüz görüyorum.
Başka yöne bakıyorum.
Ama geriye dönüp bakıyorum.
Evet. Camından bir yüz sızıyor olabilir ve o da çöp kutusunun yanındadır, araba kapısı açıktır ve arabasından çöpü alıp çöp kutusuna atıyordur ve bence o yüz benzin istasyonunun karşısından bana bakıyor olabilir.
Ters çevrilmiş.
Ve uzadıkça, sarkarak sileceklerin olduğu yere kadar geliyor.
Adam pencereye geri döner ve silecek yardımıyla yüzdeki lekeyi siler.
Gözlerine kadar inip inmediğini anlayamıyorum.
Söyleyemiyorum.
O arabayla uzaklaşırken bile, babam horlarken, annem cama yaslanmış uyurken, büyükannem kollarını kavuşturmuş uyurken ve ben uzaklaşan arabaya bakarken bile, yine de yüzünün tamamını, gözlerini veya hâlâ bana bakıp bakmadığını anlayamıyorum.
Gözlerimi kapatıyorum ama yine de bana bakıp bakmadığını anlayamıyorum.
Uykuya dalarken bile.
O zaman bile.
Biz arkadaş mıyız? Sanmıyorum. Arkadaşlar birbirlerinden bu kadar korkacaklarını sanmıyorum.

Ama yine de… merak ediyorum. Anne ve baba bazen birbirlerinden korkuyor gibi görünüyorlar.
Eskiden hem çok heyecanlıydım hem de çok korkuyordum.
Ama şimdi sadece uyuyorum.
Benim de bazen benim kadar bağırmak isteyen bir arkadaşım vardı. Çığlık atmak isteyen bir arkadaşım vardı.
Herkes zaman zaman bağırmak istemez mi?
Herkes bağırmak istemez mi?

30

Daddo, "Bunu sana açıklamak benim için zor," diyor.

Büyük bir kilisenin önündeki bir bankta oturuyoruz.
Anne ve büyükanne içeride, belki yardımcı olabilecek biriyle konuşuyorlar.

Çünkü ne kadar zeki olursanız olun, hala bir çocuksunuz. Ve bu yüzden sadece belirli bir süre yaşadınız ve bizim yaşadıklarımızı *deneyimlemeden geçireceğiniz* koca bir hayatınız yok. Bu yüzden, birinin böyle bir şeye nasıl tepki vereceğini gerçekten yaşayana kadar bilemeyeceğini, hiçbir hikayenin bir insanı annenizin geçen gece gördüğü şeyi *gerçekten* gördüğünde nasıl hissedeceğine hazırlayamayacağını söylediğimde, uzun zamandır böyle bir şey *görmemiş* insanlardan bahsediyorum. Anlıyor musunuz? Benim yaşımdayken, belli bir gerçeklik kök salıyor. Yani kendi yolumda ilerliyorum demek istemiyorum. Kendi yolumda ilerlemekle gurur duyuyorum. Ama ne kadar özgür ruhlu olursanız olun, onun gördüğü gibi bir şey, işte...

Annem ve büyükannem içeri girdikten beri babam böyle konuşuyor.
Yardım alıyorlar mı? İşe yarıyor mu?
Daddo, büyük kahverengi kilise kapısına bakmak için döndü.

"Kim ne yapabilir ki?" diyor. "Bir rahip bu konuda ne yapabilir ki?"

Çenemi eline alıyor.

"Bence artık ona verdiğin ismi bırakmanın zamanı geldi," diyor. "Annen bunu sevmiyor."

Elini bırakır ve ayağa kalkar.
Kaldırımda birkaç adım ileri gidiyor, sonra birkaç adım geri dönüyor. Bir aşağı bir yukarı yürüyor. Sürekli kilise kapısına bakıyor, açılmasını, annesiyle büyükannesinin yardım için dışarı çıkmasını istiyor.

Rahip ne yapacak? diye soruyorum.
Bela… Emin değilim.

Tekrar yanıma, banka oturuyor.

"Bunun yaşanmasından dolayı çok üzgünüm," diyor.
Ben de öyle düşünüyorum, babacığım.

Sonra ağlamaya başladım.

Hayır, hayır, diyor. Bir gün bunların hepsini atlatacağız. Bir gün, şu an yaşadığın sorunlar hayatında bir efsane gibi olacak. Hayatının geri kalanında aynı soruna saplanıp kalan tek bir insan tanımıyorum. Anlıyor musun Bela?
Evet, öyle diyorum.
Tamam, güzel. Seni seviyorum.
Ben de seni seviyorum.

Kilise kapısı açılıyor ve annemle büyükannem taş basamaklardan bize doğru iniyorlar.
Mutlu görünmüyorlar.

"Bunu yapmayacaklar," diyor annem.

Eve bile gelmeyecek mi?

Büyükanne, "Hiçbirine inanmıyorlar," diyor.

Annem, "Bunu yapsalar bile, kanıt isterlermiş. Hem de çok fazla kanıt!" dedi. Ben de "Peki, üç yetişkin şahidin sözüne ne dersiniz?" dedim ve sanki aklımızı kontrol etmek istercesine sorular sormaya başladılar. Uyuşturucu kullanıyor muyuz? Ne kadar dindarız? Herhangi bir konuda aşırıya kaçıyor muyuz?

"Hadi ama ,″ diyor Daddo.

Büyükannem, "Hiç de iyi insanlar değillerdi," diyor.

Annem, "Bize polise gitmemizi söylediler," diyor.

Ve onlara bunu zaten yaptığımızı mı söylediniz?

Evet, yaptım. Russ…

Ne?

Onu yok etmeliyiz.

Daddo, annesinin deli olduğunu düşünürcesine başını sallıyor ama sonra ona sanki deli değilmiş gibi bakıyor.

"Nasıl?" diye soruyor.

Bilmiyorum. Ama hayatımıza devam etmek istiyorsak, onu kendimiz yok etmeliyiz.

Ama... nasıl?

"Nereye gidersek gidelim fark etmez," diyor annem, sanki babamın sorusunu duymamış gibi. "Allah aşkına, parkta gördü, Russ!"

Sonra sessizleşirler.

Peki ama nasıl? diye soruyorum.

Diğer annenin, sorusuna cevap vermediğimde yaptığı yüz ifadesini düşünüyorum.
Ona zarar vermeye kalkışsam nasıl görünürdü acaba?

Silahla mı? diye soruyorum.
"Öyle deme," diyor Daddo. "Aman Tanrım, Bela."
Büyükanne diyor ki, başka neyden bahsediyoruz ki?
Annem, "Daha zorlamayı bile denemedik," diyor.

Karşı sokağa doğru bakıyor, sanki bunu yapmayı düşünüyor gibi.
Kilise kapısı açıldı ve siyah giysili iki adam merdivenlerden aşağı indi; en alt kata vardıklarında beni gördüler ve sonra anneme bir şey söyleyecekmiş gibi baktılar.
Sonra birbirlerine bakıp uzaklaşıyorlar ve kaldırımda ayakkabılarının sesini duyabiliyoruz, bizden uzaklaşıyorlar ve sonunda onları göremiyoruz.
Onlar rahiplerdi, biliyorum.
Ve bizden uzaklaşırken çıkardıkları ses buydu.
Sanki bütün dünya bizden uzaklaşmış gibiydi. Sanki bütün dünya bize bunu kendi başımıza çözmemiz gerektiğini söylemiş gibiydi.
Diğer anneye nasıl zarar verebileceğimi hayal etmeye çalışıyorum.
Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum.
Ama ben de durmuyorum.
Bence.
Nasıl.
Nasıl yardımcı olabilirim...?
Peki, hangi yöntem daha kötü?
Ona zarar veriyor…
Yoksa yardım mı ediyorsunuz?

31

Bugün Goblin'in her yerini arabayla dolaştık. Northsouth'tan yukarı, Christmas Caddesi'nden aşağı indik. Northwoods'taki bir hediyelik eşya dükkanında çalışan bir adamla konuştuk, Neptune Caddesi'nde bir medyumla konuştuk. Parlak yeşil bir ormana benzeyen bir yer gördük ve Annem bana aslında küçükken bu yere gittiğimi söyledi. Eskiden Hedges adında bir "turist tuzağı"ymış ve Annem hatırlamadığımı çünkü o zamanlar bebek olduğumu ve beni bir koşumla labirentten geçirdiklerini söyledi. Büyükannem, bu tür şeyler hakkında bilgi sahibi olabilecek kişileri sormak için bulabildiğimiz her "headshop" ve "lounge"a uğramamız gerektiğini söyledi. Ama sonunda, bizden daha fazlasını bilen kimse yoktu. Babam böyle söyledi. Sonra Annem ve Babam birbirlerine kızdılar ve Büyükannem birkaç kez yeşil şehir banklarından birine oturdu, bir keresinde Perish Park denilen bir yerde. Bir keresinde de, insanların ayakta gömüldüğü bir mezarlıkta.

Goblin'i çok seviyorum. Buraya taşınabilir miyiz diye sordum ama annemle babam beni duymadı ve her ne zaman büyükanneme baksam gözlerinde telaşlı bir ifade vardı.

Annemle babam bir kabinde sohbet ederken ben Goblin Games adlı bir oyun salonunda video oyunları oynadım. Onların tartışmasını duymak istemiyordum. Büyükannemin başka birine şehirde "ünlü okültistler" olup olmadığını sormasını görmek istemiyordum. Orada bulunma nedenimizi

tamamen unutmak istiyordum. Diğer annemi bir dolaba tıkıp kapıyı kilitlemek ve bir daha asla onu düşünmemek istiyordum.
Ailemiz dağılıyordu. Bir dakika önce babam komikti, bir dakika sonra sessiz ve üzgündü. Annem sürekli gergindi. "Gece sandığımızdan daha çabuk geliyor, bir şeyler yapmalıyız" deyip duruyordu. Babam da aynı şeyi *söylüyordu* , bir plana ihtiyacımız vardı ve annem neden bunu anlamıyormuş gibi davranıyordu? Büyükannem ise yorgun ve sabırsız görünüyordu.
Gece sandığımızdan daha çabuk geldi ve dördümüz karanlıkta kapalı bir fırının önünde durduk. Gün boyunca hafif yağmur yağdı, ama tam o sırada şiddetlendi. Büyükannem "gökyüzü açıldı" dedi ve bence haklıydı. Bunu söylediğinde aklıma dolap kapılarının açılması geldi.
Babamız yağmurda yeşil bir bankta oturuyordu, annemiz de fırının tente altında duruyordu ve hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyorduk.
Kötü bir his. Oyumun onlarınki kadar önemli olmasına alışkın değilim. Hepsinin de büyükannemin dediği gibi "çaresiz" olmasına da alışkın değilim. Her neyse, kalacak yer bulan kişi o oldu.
Goblin'in "kenarında" yaşayan bir arkadaşı var. Adı Evelyn ve büyükannem onu aradı, Evelyn de gelebileceğimizi söyledi. Telefonu kapattıktan sonra büyükannem hepimize olanlar hakkında sessiz kalmamızı söyledi. Evelyn'in gerçeği duyarsa nasıl tepki vereceğini bilmediğini söyledi.
Sonra büyükannem elimi omzuma koydu ve dedi ki,

Bela, fırtınalı bir hikaye yaşıyoruz.

Şu an Evelyn'in evindeyiz. Az önce içeri girdik. Hepimiz sırılsıklamız ve büyükannemin giriş holü dediği yerde duruyoruz. Geç saat ve ev gerçekten çok büyük, üç katlı ve hatta sadece kitap okumak için ayrılmış bir odası bile var. Evelyn'in duvarlarda ve masalarda ailesinin fotoğrafları var, ama artık hiçbirinin yakınlarda yaşamadığını söylüyor. Bazı insanlar için burada çok yağmur yağdığını söyledi ve babam yağmuru sevdiğini söyledi, sanırım Evelyn de bunu duyunca hoşuna gitti.

"Ruth aradıktan sonra üç oda hazırladım," diyor Evelyn. "İsterseniz şimdi size gösterebilirim. Henüz yatmanızı söylemiyorum. Normalde yaptığınız gibi geç saate kadar ayakta kalabilirsiniz. Evime gelenlerin evcilik oynamasını tercih ederim."

Büyükannemin Evelyn'e aynı odayı paylaşmak istediğimizi söylemek istemediğini biliyorum, çünkü o zaman Evelyn nedenini sorabilir.

Büyükannem, "Bunların hepsi beklentilerimizin ötesinde," diyor. "Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu size anlatamam."

"Bir sorun mu var?" diye soruyor Evelyn.

Hayır, diyor büyükanne. Sadece yorgun yolcularız. Şehir bunu yapabilir.

Evelyn, "Seni hiç bu kadar solgun görmemiştim sanırım," diyor.

"Çocuklarla işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun," diyor Daddo.

Sonra yapmacık bir şekilde gülümsüyor.
Ama Evelyn gerçekten gülüyor.

"Biliyorum," diyor. "Ve haklısın; çocuklar bizi asla en iyi halimizde görünmemeye itme eğilimindeler. Hadi gel, odalarını göstereyim."

Evelyn ve büyükannesi antreden ayrılırlar ve anne babana şöyle der:

Ona teşekkür edip aynı odada uyuyacağız.

Sağ.

Ona ne yapmayı planladığımızı söylememize gerek yok.

Sağ.

Ev *gerçekten* çok büyük. Büyükannemin söylediğinden daha büyük. Onu antreden takip ederek ahşap duvarlı ve resimli büyük, açık bir alana giriyoruz ve büyük odanın iki yanında iki merdiven var. Her iki merdiven de yatak odam kadar geniş görünüyor.

Evelyn, "İkinci kat," diyor. "Ocak ve Temmuz aylarımı bu katta geçirirdim. Her zaman gürültü, hareket ve koşuşturma olurdu. Beni çıldırtırdı ama şimdi özlüyorum."

Çok fazla oda var. Ve her biri farklı bir dünya gibi görünüyor.
Evelyn bize içinde her türlü beyaz battaniye ve sandalyenin bulunduğu bir tanesini gösteriyor.

"Ocak ayı odası," diyor. "Biraz daha küçük ama en iyi güneşi alıyor. Tabii yağmur yağmadığı zamanlarda. Ki bu da neredeyse hiç olmuyor."

Yatağın güzelce hazırlandığını görüyorum. Yatağın yanında küçük bir masa ve üzerinde bir vantilatör var.
Dolap kapağı kapalı.

Evelyn, "İstediğiniz odaları seçebilirsiniz," diyor, "ama sanırım bu oda çocuk için uygun."

Bana gülümsüyor.

Hadi bakalım, diyor.

Onu takip ederek yan odaya geçiyoruz.

Evelyn, "Çok daha büyük," diyor. "Ama biraz da boğucu." July'nin ise hiç umurunda değilmiş gibi görünüyor. Büyüyene kadar hiçbir şeyden şikayet etmedi, sonra da tek yaptığı şey şikayet etmek oldu.

Evelyn'in "gardırop" dediği büyük, kahverengi bir şifonyer var. Duvarlar mavi ve ona uygun güzel, eski bir mavi halı da mevcut.
Dolap kapağı kapalı.

Evelyn, bunun bir çift için hoş olabileceğini söylüyor.

Onu takip ederek tamamen sarı ve yeşil renkte olan ve içinde iki küçük yatak bulunan üçüncü bir odaya giriyoruz.

Ruth mu? diye soruyor Evelyn. Seni bu odada uyurken gördüm. Burası hep misafir odasıydı. Bir zamanlar öyleydi, hiç boş kalmazdı. January ve July'nin arkadaşları, benim ve senin de arkadaşların. Büyük Wayne Sherman bir zamanlar şehrin kuruluş yıldönümünü kutlamak için alt katta yapılan bir toplantıdan sonra bu odada uyumuştu. Ama o bile artık öldü.

"Teşekkür ederim," diyor büyükanne. "Daha önce de söylediğim gibi, şehirdeki herhangi bir otelden daha güzel."

Evelyn, servis konusuna değinmişken, "Dörtünüz de bir şeyler yemek ister misiniz?" diye soruyor.

Evet, anne ve baba aynı anda söylüyorlar.

Hepsi gülüyor. Çünkü komik. Ve annemle babamın birbirlerine bakıştıklarını görüyorum, sanki birbirlerinden tekrar hoşlanıyorlarmış gibi.
Diğer Anne mi bunu sağladı?
Hepimiz Evelyn'in peşinden aşağıya iniyoruz ve ben yatak odalarına bakıp hangisini kullanacağımızı merak ediyorum. Sarı odayı hala görebiliyorum ve dolap kapısının biraz açık olduğunu fark ediyorum.

Bela, annen diyor ki, adımlarına dikkat et.

Elimi tutuyor ve büyük basamaklardan düşmemem için bana yardımcı oluyor.
Bu, şimdiye kadar bulunduğum en büyük ev.

Evelyn, "Keşke şık bir akşam yemeği hazırlayabilsem ama bu akşam elimde sadece dondurulmuş pizza var," diyor.

"Aman Tanrım," diyor Daddo. "Kulağa *mükemmel geliyor."*

Evelyn bunu beğendi.

Zevk sahibi bir adam, diyor kadın.

Daddo, "Ben neredeyse kusursuz biriyim," diyor.

Evelyn, "Sanırım 'pratik' kelimesini tercih ederim," diyor. "Eğlencenin kaynağı içgüdü ile görgü kuralları arasındaki mesafedir. Hadi gel."

Mutfak yolunda birçok odayı geçerek onu takip ediyoruz ve ben diyorum ki,

Burası çok büyük!

Evelyn, "Böyle bir yerin insanlara ihtiyacı var," diyor. "Bu eve bir iyilik yapıyorsunuz."

Onun "uşak kileri" dediği bir yerin yanından geçiyoruz, ama Daddo bunun bir bar olduğunu söylüyor. Bir sürü şişe, bardak ve parlak metal bir buz kovası var. Buz kovasında hepimizin yansımasını görüyorum ve Evelyn şöyle diyor:

Artık arabada değilsiniz. Hepinizin tek bir alanda bir arada durmasına gerek yok. Burada biraz daha yayılabilir ve dağılabilirsiniz.

Ama biz burada biraz dağılmıyoruz.

Büyükannem, yolun herkesi bir kabileye dönüştürebileceğini söyler.

Evelyn, "Siz bir saatten daha kısa bir mesafede yaşıyorsunuz," diyor.

Bir an bize bakıyor ve sonra büyükanne şöyle diyor:

Bize o pizzayı göster, olur mu?

Evelyn gülümsüyor.

Sabırsızlıkla bekliyorum.

Onu kiler bölümünün önünden, ardından bir banyonun yanından ve daha sonra aile fotoğraflarının olduğu bir koridordan geçerek takip ediyoruz ve sonra—

Aman Tanrım, diyorum. Bu *dünyanın* en büyük mutfağı!

Evelyn, hayatımda gördüğüm en büyük buzdolabına gidiyor, dondurucu kapağını açıp iki kutu çıkarıyor. Büyükannesi de yardım etmeye gidiyor.

Lütfen, diyor Evelyn. Bırakın ben ev sahipliği yapayım. Uzun zamandır yapmadım.

Ama büyükannem yine de yardım etmeye devam ediyor.
Evelyn fırını açtıktan sonra annesine ve babasına baktı ve şöyle dedi:

Kim içki ister?
"Bir tane çok isterdim," diyor annem.
"Ben de öyle düşünüyorum," diyor Daddo.
"Ya sen?" diye soruyor Evelyn. "Üzüm suyu mu?"
Elbette, diyorum. Teşekkür ederim.

O bana bir şeyler almaya başlıyor ama büyükannem zaten alıyor. Büyükannem bardakların nerede olduğunu bile biliyor. Bana biraz meyve suyu doldurup uzatıyor ve gülümsüyor; bu, adamın öldüğü evden aceleyle çıkmamızdan çok önce yüzünde gördüğüm ilk gülümseme.

Evelyn, annesine ve babasına, "Gel benimle kilere," diyor.

Annem yolda elimi tutuyor.

Bourbon mu? diye soruyor Evelyn, Daddo'ya.
İnanılmaz geliyor, diyor.
"Ben de aynısından istiyorum," dedi annem. "Teşekkür ederim."

Evelyn, "İkiniz de burbon seviyorsunuz," diyor. "Bu iyi bir şey. Birlikte içki içen çiftler genellikle ayrılır. Ama aynı içkiyi içen çiftler genellikle ayrılmaz."

Evelyn kovadan aldığı buzla dört bardağı dolduruyor.

"Ruth'un ne yediğini biliyorum," dedi. "Ben de aynısından isteyeceğim."

Dört tane içecek hazırlıyor ve annesine babasına da kendilerine olanlarını veriyor.
İkisi de içki içiyor.

"Aa, vay canına," dedi annem.
Evelyn'e göre ilk yudum her zaman en tatlısıdır.

Babam kadehini kaldırıyor ve annemle benim odada olduğumu unuttukları zamanki gibi birbirlerinin gözlerine bakıyorlar, sonra annem de kadehini kaldırıyor ve kadehlerini birbirine değdiriyorlar.
Büyükannem koridordan geliyor.

"Pizzalar fırında pişiyor," diyor.
Evelyn, "Senin için," diyor.

Büyükannesine içeceğini uzatır.

"Şimdi herkes beni takip etsin," diyor. "Fırın, zamanlayıcı ne gösterirse göstersin, sonsuza kadar sürüyor."

Onu mutfağın yanından takip ediyoruz ve sonra kocaman pencereleri, yüksek tavanı, iki kahverengi kanepesi, bir plak çaları, bitkileri olan büyük bir odaya giriyoruz ve—

"Bu odayı hep çok sevmişimdir," diyor büyükannem.

Evelyn plak çaları çalıştırıyor.

Evelyn, "Hollies grubu," diyor. Herkese afiyet olsun. Şimdi, bana maceralarınızdan bahsedin.

Ama anne, baba ve anneanne hemen konuşmaya başlamazlar.

Video oyunları oynadım, diyorum.

"Harika," diyor Evelyn. "Birkaç haftadır şehir merkezine gitmedim. Maçlarını kazandın mı?"

Kazanmak mı? diye soruyorum.

Annem gülüyor ve uzun zamandır ilk defa onun güldüğünü duyuyorum. Yağmur büyük pencerelere vuruyor. Ev gıcırdıyor.

Daddo, "Şehrin her yerini arabayla dolaştık," diyor. "Çitlerin artık otlarla kaplı olduğunu gördük."

Evelyn, "Birinin o yeri satın alması gerekiyor," diyor. "Her şeye yeniden başlamak lazım. Özellikle aradığınız bir şey var mıydı?"

"Özellikle mi?" diye soruyor Daddo.

Şehrin her yerini arabayla gezdiğinizi söylediniz…

O, sanki her şeyi biliyormuş gibi büyükannesine bakıyor. Büyükannesi de sanki her şeyi bildiğini biliyormuş gibi ona bakıyor.

"Hadi gidip fırını kontrol edelim," diyor Evelyn.

"Tamam," diyor büyükanne.

Evelyn, annesine ve babasına, "Kilerimize istediğiniz sıklıkta uğrayın," diyor.

Şimdi sadece annem, babam ve ben kaldık.

Annem diğer kayıtları inceliyor.

"Bu evi beğendin mi?" diye sordu babam.
Evet.
Böyle bir ev mi istiyorsunuz?
Bununla ne yapacağımızı bilmiyorum.
Tamam, yapınca bana haber verin.

Annem buna gülüyor. Babam göz kırpıyor.

"Gel buraya," diyor babacığım anneme.

Bir an birbirlerine bakıyorlar. Sonra anneleri yanına gidiyor, birbirlerine sarılıyorlar ve içeceklerinden birer yudum alıyorlar.
Yüksek tavana bakıyorum.

Bence bu eve iki aile sığabilir.

Anne ve baba tekrar gülümsüyorlar. "On kişi sığabilir" diyorlar ve içkilerinden biraz daha içiyorlar. Sonra baba Evelyn'e daha fazla içki yapmasının sakıncası olup olmadığını soruyor ve Evelyn de ona "evini barkını içkiyle bitir" dediğini söylüyor.

"Bir gün bu işi seveceksin," diyor babam bana. "Çünkü bu, büyük ve korkutucu evleri daha az korkutucu hale getiriyor."
"Russ," diyor anne.

Onun uşak kilerine gitmesini izliyor.

Bir saniye buraya gel, Bela.

Şimdi sadece ikimiz kaldık. O koltuklardan birinin arkasına yaslanmış, ben de aynısını yapıyorum.

"İki yataklı odada uyuyacağız," diyor. "Sen ve babacığım birinde, ben ve anneannem diğerinde."

Tamam aşkım.

Tuvalete gitmeniz gerekirse veya herhangi bir yere gitmeniz gerekirse, beni bulursunuz.

Tamam aşkım.

"Seni seviyorum Bela," diyor. "Ve son zamanlarda senden çok uzakta olduğum için özür dilerim."

Tam buradasın, diyorum.

"Şu anda evet," diyor. "Ve gerçekten çok üzgünüm."

Yüzüne baktığımda gözlerinde yaşlar gördüm.
Daddo iki içkiyle geri döndü.

"Duydun mu?" diye soruyor.

Annem çok hızlı bir şekilde dik durdu.

Ne duydunuz?

Ellerimde bir parti havası estirdiğini duydum.

Russ…

Ama o kızgın değil.
Daddo içecekleri ona götürüyor ve onların mutlu olmalarına sevindim.
Yağmur büyük pencerelere vuruyor. Üstümüzde ev gıcırdıyor.

"Bela, senin yaşındayken yaşadığım zamanları düşündüğümde," diyor babam, "her yer tahta panelli duvarlar, tuhaf bitkiler, sarılar ve kahverengiler ve anne babamın odalara girip çıkmasıyla doluydu. Binlerce bacağın arasında küçük bir insandım. Bir sürü bacak hatırlıyorum."

Evet. Anne gülüyor. Bacaklar ve pantolon.

Değil mi? diyor Daddo. Pantolon ormanı. Gerçek anne babamızın kim olduğunu nasıl biliyorduk ki?

Kanepede yan yana oturuyorlar. Uzun zamandır olmadıkları kadar anne ve babaya benziyorlar.
Baba onun boynunu öpüyor. Anne ise hoşuna gitmemiş gibi davranıyor.

Daddo, tatillerin bir kabus olduğunu söylüyor. Marketler de öyle. Annemle babamla koridorlarda yukarı aşağı yürürken, onlarla konuşup ne yemek istediğimi, eve döndüğümüzde ne yapmak istediğimi anlatırdım, ellerini tutardım ve başka bir kadın bana şaşkınlıkla bakardı.

Büyük odanın girişinden, uşak kilerinin bulunduğu koridora doğru bakıyorum.
Koridorun en ucunda biri duruyor.

Babam bir keresinde bu yüzden çok kızmıştı, diyor Daddo. Çünkü o zamanlar haberlerde sürekli kaçırma olayları ve... tuhaf şeyler oluyordu. Sanki artık eskisi kadar yaygın değilmiş gibi gelmiyor mu? Bilmiyorum. Neyse, babam kızdı ve bir keresinde beni tokatladı ve yabancılarla konuşmamamı söyledi. Ama asıl mesele şu ki...

"Önemli olan bu, Russ," diyor anne.

Daddo'nun dediğine göre, asıl *mesele* şu ki, o günleri düşündüğümde...

Bir kadın. Sanırım. Işıklar loş. Koridorda yürüyor. Bana doğru.

…her şey benim için belirsiz bir gizem, diyor Daddo. Bir film gibi değil, ama üzerinde bir film *var* . Gotik bir resimdeki sis gibi. Morlar ve maviler…

Yüzünü göremiyorum.

…ve tüm bunların içinde tam olarak nerede olduğumu bilmek zor. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Anlatabildim mi?

Kesinlikle, diyor annem. Çocukluğum tam bir kâbustu.

Koltuğa yaslanmışlar. Müziğin sesini bastırarak konuşuyorlar.
Yağmur camlara şiddetle vuruyor.
Kadın koridorun yarısına kadar gelmiş durumda.

"Biliyor musun, ben ne düşünüyorum?" diye soruyor Daddo.

Koridordaki kadın hakkında neredeyse bir şey söyleyecektim, neredeyse bağıracaktım.
Ama Evelyn ışığa doğru adım atıyor.
O sadece Evelyn'di.

"Aman Tanrım," diyor. "Sesler duymak ne güzel bir şey."

Daddo kadehini ona doğru kaldırır.

Pizza neredeyse hazır, diyor.

Bana sanki bir lanetin beni anlattığını biliyormuş gibi bakıyor.
Radyodaki şarkı bitiyor ve Evelyn bir anlığına öylece duruyoruz, sonra şöyle diyor:

Hadi ama. Eğer artık yemek yemek istemiyorsanız, benim gibiyseniz, yemeğin size geri döneceğinden endişelenirsiniz. Aldığınız o keyifli hissi doyasıya yaşayın.

"Denemeye çalışacağım," diyor Daddo.

"Yemekler hazır!" diye sesleniyor büyükanne mutfaktan.

Sesi çok uzaktan geliyor.
Bu büyük evde.

Siparişler hazır!

Hepimiz mutfağa gidiyoruz ve annem elimi tutuyor, ben de yukarı bakmaktan korkuyorum. Başka bir kadının yüzünün bana bakmasından korkuyorum.

Annem, "Keşke içki içme yaşı yirmi bir olsaydı," diyor. "Ama şu an bana çok iyi geliyor."

"Garip bir kokusu var," diyorum.

"Öyle mi?" diyor gülümseyerek. "Benim için de eskiden garip kokuyordu. Sonra bir gün bunun eğlenceli bir yanı olduğunu anladım."

Büyükannem pizzaları mutfak masasına koymuş.

"Yemek vakti geldi," diyor. Çünkü aklınızda, kalbinizde, hayatınızda neler olup bittiğine bakılmaksızın, *yemek yemeyi hatırlamak her zaman akıllıca bir davranıştır.*

Anne ve baba büyük masaya oturuyorlar.
Evelyn, büyükannesine bakarak şöyle dedi:

Evet. Ne olursa olsun. Ve eğer bu içkilerden yeterince hazırlarsam, belki de bilgeliği tamamen bir kenara bırakabiliriz. Burada o kadar uzun zamandır yalnızım ki, tehlikeli yaşamanın nasıl bir şey olduğunu unuttum.

32

Anne ve babanın o kadar çok bardağı vardı ki, şişeyi tamamen boşalttılar ve sonra Evelyn'den bir tane daha istediler.
Onlara bir tane aldı.
Büyükanne sürekli "Buna ihtiyaçları var" diyordu, Evelyn de "Bunu görebiliyorum" diyordu.
Hepimiz oturma odasında dans ettik. Evelyn beni alkışladı ve dans etmeyi sevdiğim için heyecanlandı. Ona farklı plaklar çalmasında yardımcı oldum. Bana plak çaları nasıl kullanacağımı öğretti ve hatta o sormadan bir tane bile çaldım. Ama Joni Mitchell'ın gerçekten iyi olduğunu ancak parti için uygun müzik olmadığını söyleyerek hemen değiştirdiler.
Parti verdik.
Daddo müziğin sesini o kadar yükseltti ki, camlara vuran yağmurun sesi neredeyse duyulmuyordu.
Yüzü tıraşsız bir şekilde büyük odada dans ederken çok komik görünüyordu. Annem terliyordu ve mutlu görünüyordu. Büyükannemin yüzü kızardı ve içki içtiğinde hep böyle olduğunu söyledi. Evelyn'in bizi ağırlamaktan memnun olduğunu anlayabiliyordum. O ve büyükannem kanepede otururken, annem, babam ve ben dans etmeye devam ettik. Annem ve babam da benim gibi dans etmeye başladılar, sonra hepimiz aynı şekilde dans ettik ve Evelyn ile büyükannem konuşurken biz üçümüz de komik hareketler yaptık.

Babam gerçekten sarhoştu. Bu kelimeyi elbette biliyorum. Bana o öğretti. Onu o halde görmek beni mutlu etti. Büyük salondaki o zamanın sonsuza dek sürmesini istedim. Annem ve babamla sonsuza dek dans etmek istedim. Ev, dolaplar ya da kalpler hakkında düşünmüyordum.
Sonra babam çok fazla sarhoş oldu sanırım.

"Hareketlerinin kime benzediğini biliyor musun?" diye sordu babacığım anneme.

Ginger Rogers mı? dedi annem.

Bu gece diğer annen gibi hareket edeceksin.

Annemin gözleri kızacakmış gibi kocaman açıldı ama sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Sonra babam yanına gidip elini tuttu, o da güldü, annem de güldü ve o kadar çok güldüler ki başları birbirlerinin omuzlarına yaslandı. Büyükannem yarın "parasını ödeyeceklerini" söyledi ama Evelyn, "Bu, hayattayken harcamamız gereken türden bir para" dedi.

"Şimdi ona bir içecek ikram ederdim," dedi babam anneme.

"Kim?" diye sordu annem.

Ama onun ne söyleyeceğini biliyordu.

Diğer Anne. Diğer Anne!

Russ!

Hayır, ciddiyim! Eğer şimdi odaya girseydi, "Hey, otur, rahatla. Çocuğumuzu rahatsız etmeyi bırak." derdim.

Bu olaya gerçekten çok güldüler. Neredeyse ağlama sesi gibiydi.

"Ona ne tür bir içecek hazırlarsın?" diye sordu annem.

"Pekala, ikiniz de," dedi büyükanne.

Bana bakıyordu.

"Bu çok kolay," dedi Daddo. *"Ona bir bardak başka bir burbon ısmarlardım. Ve hepimiz de sarhoş olurduk."*

Sonra o kadar çok güldüler ki, annem kanepede yan tarafına düştü.
Ardından Daddo şunları söyledi:

Merhaba, ben Diğer Baba!

Annem de bana baktı, sanki "Belki de durmalılar" der gibiydi.
Ama müzik çalmaya devam etti.
Daddo şöyle dedi:

Tanrım, yeniden cesur olmak ne kadar güzel bir duygu.

Büyükannem ve Evelyn oturma odasından çıktılar ve ben de onların koridorda gözden kaybolmalarını izledim.

"Ursula," dedi Daddo. *"Ursula, ben kimim?"*

Daddo kanepenin üzerine doğru geriye eğildi, böylece başı ters döndü.
Arkamı döndüm.
Pencereden dışarı, yağmura baktım.

"Daha çok müzik, Bela," dedi anne.

Yeni bir plak taktım. Sonra annem kalktı ve sesi çok yüksek açtı.
Onlar dans ettiler, ben de kanepede oturup onları izledim.

"Güzel bir hayat," dedi Daddo. *"Elbette öyle."*

Onların birbirlerine sarıldıklarını izledim. Yavaşça dans etmeye başladılar.
Onların sonsuza dek öyle kalmasını istedim.

Şarkının sonsuza dek sürmesini istedim ve bir an öyle olacakmış gibi hissettim.
Ama öyle olmadı. Ve plak sona erdi. Ve büyük oda, annemle babamın dans etmekten nefes nefese kalmaları dışında tekrar sessizliğe büründü.
Ve şimdi, şimdi sarı yatak odasındaki yataklarda uyuyorlar.
Müzik kapandı. Artık müzik yok.
Büyükanne Evelyn'in odasında uyudu.
Hepimiz yukarı çıkmadan önce, büyükannem ve Evelyn'in mutfakta konuştuklarını duydum çünkü annem ve babam kilerde başka bir şişe açmaya çalışıyorlardı.

"Sana inanıyorum Ruth," dedi Evelyn. *"Ama bir şeye açık olman, onu hemen tamamen kabul ettiğin anlamına gelmez. Zihin böyle çalışmaz."*

"Sana söylemek istemedim," dedi büyükanne. *"Çünkü buraya bela getireceğimizi düşünmeni istemedim."*

"Bunu onların halletmesine izin vermelisin," dedi Evelyn. *"Her neyse bu... bu onların işi."*

"Bu evlilik sorunu değil," dedi büyükanne.

Ama bunun da bir kısmı yok mu? Bunun da bir kısmı yok mu?

Sanırım beni dinlediklerini biliyorlardı çünkü normal konuşmayı bırakıp fısıldaşmaya başladılar ve ben de annemle babamın kilerde olduğu yere geri döndüm ama artık orada değillerdi.
Oturma odasına gittim ama orada da yoklardı.
Mutfağa geri koştum ve köşeyi döndüğünde babamla karşılaştım ve şöyle dedi:

Bela, hadi ama. Bizimle kalman gerekiyor.

Annem ve babam, benim için endişelendiklerinde yaptıkları gibi birbirlerine baktılar, sonra babam dedi ki,

Bu gece harika bir gece, kahretsin!

Bence bunu kendi kendine söylüyordu.

"Yatma vakti gelmiş olabilir," dedi büyükanne.
"Hayır!" dedi Daddo.

Ama biz yattık.
Evelyn plak çaları kapattı ve annemle babam merdivenleri çıkmakta zorlandılar, garip garip konuşuyorlardı ve merdivenler çıkarken gıcırdıyordu. Annem neredeyse yataklardan birine düşüyordu.

"Bela, " dedi. " *Gel, yanıma uzan."*

Gözleri çoktan kapanmıştı ve Daddo yüzüstü diğer yatağa, battaniyelerin üzerine uzanıp hemen horlamaya başladı.

"Hadi, " dedi anne. *"Bela... hadi... hadi..."*

O hemen uykuya daldı, ben de üzerimdeki kıyafetlerle yanına yatağa girdim.
Kısa süre sonra büyükannem ve Evelyn kapıya geldiler ve bir şeye ihtiyacım olursa koridorda olacaklarını, ancak gerçekten önemli bir şey olursa annemi veya babamı uyandırmamı söylediler.
Büyükannem gitmeden önce bir saniye bana baktı. Sanki bizi yalnız bırakıp bırakmamakta tereddüt ediyordu.
Bu ev çok büyük.
Ve şu anda çok daha büyük bir anlam taşıyor gibi geliyor.
Çünkü tuvalete gitmem gerekiyor.
Gerçekten kötü.
Annemin yanında yatakta yatıyorum. İkisi de uyuyor.
Annemi uyandırmaya çalışıyorum ama bana cevap vermiyor. Sadece ağır ağır nefes alıyor ve çok derin uyuyor. Sanırım rüya görüyor.
Yatağımdan kalkıp Daddo'nun başını salladım, bir şeyler mırıldandı ama uyanmadı.

İki yatağın arasında duruyorum. Bu odanın kapısına bakıyorum ve sanırım tek başıma koridora çıkmak zorunda kalacağım diye düşünüyorum.

Belki bu odada içine işeyebileceğim bir şey vardır, diye düşündüm.

Odanın içinde, babamın arkadaşı Mark'ın kamp yaparken kovaya işediğini söylediği gibi ya da Kelvin'in bir keresinde o kadar çok tuvalete gitmesi gerektiğini ve ayakkabısına işediğini anlattığı gibi, bir bidon ya da benzeri bir şey arıyorum.
Keşke Kelvin burada olsaydı. Beni tuvalete kadar götürürdü. Tuvaletin dışında bekler ve ben işerken benimle konuşurdu. Telefonuna bakıyor olsa bile, yine de iyi olduğumu, koridorun boş olduğunu ve dışarıda kimsenin olmadığını söylerdi.

Dolap, diyorum.

Konuşurken Kelvin'in sesini taklit etmeye çalışıyorum. Sanki o buradaymış, annemle babam partide içki içerken bana bakıyormuş gibi.
Dolaba gidip içine baktım ama içerisi gerçekten çok karanlıktı.

"Sorun yok," diyorum Kelvin'in yapacağı gibi. "Aç onu. İçine işeyecek bir şey var mı diye bak, Bela."

Babamın " *Korkmaktan daha canlı ne olabilir ki?" dediğini hatırlıyorum.*
Dolap kapağını açtığımda, yatakların yanındaki lambalar yandığı için içerisi tamamen aydınlandı.
Ne kova ne de kase var.
Hiçbir şey yok.
Dolap zeminine işemeyi düşünüyorum.
Evelyn kızar mıydı?

"Git tuvalete git," diyorum Kelvin'in ses tonunu taklit ederek.

Bence *cesur olmalısın* .
Odanın diğer ucuna geçiyorum.
Yine iki yatağın arasında duruyorum.
Yine kapıya bakıyorum.

Devam et, tıpkı Kelvin gibi diyorum.

Sonra kapıya gidiyorum, karanlık koridora çıkıyorum ve diyorum ki,

Büyükanne Ruth mu?

Ama sesim artık bana Kelvin'inki gibi gelmiyor.
Bana çok benziyor.

"Tuvalete gitmem gerek, büyükanne," dedim.

O hangi odada?
Kapıyı biraz daha açıyorum ki koridora daha fazla ışık girsin, ama yine de diğer kapıları pek iyi göremiyorum.

Arkadaşlar, tuvalete gitmem gerekiyor, tekrar söylüyorum.

Dışarı çıkıyorum ve şimdi biraz daha iyi görebiliyorum. Bir kapı, iki kapı, sonra üç kapı, sonra dört kapı görüyorum.
Dördüncüsü diğerlerinden daha küçük ve bence o banyo.
Kelvin'i, annemi, babamı ve büyükannem Ruth'u düşünüyorum. Evelyn'in sürekli bu evde yaşadığını düşünüyorum.
Koridorda koşarken ayaklarımın altındaki zemin gıcırdadı ve kapıyı açtığımda, "Burası bir dolap!" diye düşündüm.
Hemen duvardaki ışık düğmesini bulup açtım ve bir dolap olmadığını anladım.
Burası banyo.
Kelvin'in bana iyi iş çıkardığımı söylediğini düşünüyorum.

İçeri girip kapıyı kapatıyorum.

Evelyn mi? diye soruyorum.

Duş perdesinin arkasındaki kişinin o olduğunu düşünüyorum. Evelyn'in duş perdesinin arkasında küvette oturduğu görülüyor.

Evelyn mi? Tekrar söylüyorum. Özür dilerim. Tuvalete gitmem gerekiyordu.

Hiç kıpırdamıyor. Öylece oturuyor.
Şu an sarı odadan çok uzaktayım.

Evelyn?

Duş perdesine gidiyorum, plastiğin arkasından bakıyorum ve onun bana baktığını görüyorum, bunun üzerine perdeyi kenara çekiyorum.
Küvetin içinde kimse yok.
Evelyn'in oturduğunu gördüğümü sandığım yerdeki duvar siyaha boyanmış.
Su yok.
Hayır Evelyn.
Çok tuvalete gitmem gerekiyor.
Klozet kapağını kaldırıyorum, pantolonumu indiriyorum ve oturma yerine çıkmak için çok uğraşmam gerekiyor çünkü bu evdeki klozet kapağından, evdeki yatak odamdaki banyodaki klozet kapağından daha yüksek.
Ama ben yapıyorum.
Kelvin de bana "İyi iş çıkardın!" derdi.
Daddo da bana "Aferin!" derdi.
Annem de bana başkasının kucağına oturduğumu söylerdi.

"Ah, özür dilerim," diyorum.

Çünkü sanki başkasının kucağına oturmuş gibi hissettim.

Ama ben zaten işiyorum.
Aşağıya baktığımda, bacaklarımın altında başka bacaklar görüyorum.
Ama ben zaten işiyorum.
Bacaklarında koyu renk tüyler var.

HAYIR…

Çok hızlı hareket ettim ve banyo zeminine düştüm, arkamı döndüğümde diğer annenin banyo duvarına yaslanmış oturduğunu ve diğer annenin yüzünün olmadığını gördüm.
Yüzünü elleriyle kapatmış.

Bela?

Salonun içinden bir ses geldi.
Diğer anne yavaşça ayağa kalkıyor, çok iri görünüyor ve banyo kapısı açılıyor.

Bela?

Banyo kapısında Evelyn var ve bağırmaya başlarken yüz ifadesinin değiştiğini görüyorum.
Onun çığlığını duyuyorum.

"Aman Tanrım!" diye bağırıyor Evelyn. *"Aman Tanrım!"*

Diğer anne elleriyle yüzü bana yaklaştırıyor, sonra başka eller beni kavrıyor ve bunun büyükannem olduğunu anlıyorum. Beni banyodan dışarı çekiyorlar ve büyükannemle Evelyn bağırıyorlar. Evelyn çok korkmuş, bizi evine kabul eden kişiye hiç benzemiyor.

HEMEN ŞİMDİ EVİMDEN ÇIKIN!

Büyükannem beni koridora çekiyor ve banyoya dönüp bakmıyorum çünkü diğer annemin koridora çıktığını duyuyorum ve bacaklarımın altında onun bacaklarını, balık gibi ıslaklığını düşünüyorum ve marketteki camın arkasındaki ölü balıkları, uzun bacaklarından oluşan sıralarını düşünüyorum.

Bela, diyor büyükanne.

Çok korkmuş görünüyor.

Bela, bakma.

Beni çekiyor ve canım acıyor, altımda başka bacakların varlığını hissetmekten kendimi alamıyorum.
Evelyn tekrar çığlık attı ve diğer annenin de onunla birlikte koridorda olduğunu anladım. Büyükanne sarı odanın kapısını daha da açtı ve bağırarak annemi uyandırdı. Annem ve babam uyandılar, şaşkın görünüyorlardı ve gözleri kızarmıştı. Sonra annem yatak odasının kapısına baktı ve gözleri kocaman oldu. Diğer annenin de bizi odaya kadar takip ettiğini anladım.

"Ursula!" diye bağırıyor Daddo. *"Ursula, dikkat et!"*

Diğer Anne'nin odaya girmek için eğildiğini görüyorum ve kollarını kocaman açıyor, tüm vücudu tavana doğru yükseliyor ve orada düz bir balon gibi toplanıyor, tüm vücudu, hiçbirisi değil. Babam ve Annem çok hızlı hareket ediyorlar ve Evelyn bize gitmemizi ve " *Bunu yanınızda götürün! Bunu yanınızda götürün!* " diye bağırıyor ve Büyükanne beni tekrar çekiyor ve sonra Diğer Anne'nin altından koşuyoruz, yatak odasının kapısından çıkıp karanlık koridora ve merdivenlere doğru koşuyoruz ve neredeyse düşüyorum ve Babam beni kaldırıp aşağı taşıyor ve herkes çok hızlı nefes alıyor ve Evelyn'in zihni şimdi farklı diye düşünüyorum ve ev çok karanlık ve yukarı bakıyorum, Evelyn'in de merdivenlerden aşağı

indiğini görüyorum, gözleri çok açık, çok kızgın ve çok korkmuş ve Babam beni antreye taşıyor ve dışarıda güneşin biraz yükseldiğini görüyorum ve uyandığımı, tuvalete gitmem gerektiğini ve biraz uyuduğumu fark ediyorum ve bunun iyi olduğunu düşünüyorum, sanırım Kelvin de bunun iyi olduğunu söylerdi.

"Haydi bakalım!" diye bağırıyor Daddo, annesine ve büyükannesine.

Diğer anne merdivenlerin tepesinden hırlıyor ve sonra kapıdan dışarı koşuyoruz, dışarı koşuyoruz ve herkes bağırıyor, herkes korkuyor ve Evelyn'in zihni artık farklı, biliyorum, biliyorum, biliyorum.

"Haydi bakalım!" diye bağırıyor Daddo.

Beni ön basamaklardan aşağı taşıyor ve pantolonumun hala aşağıda olduğunu, altıma işediğimi fark ediyorum. Büyükannem Evelyn'e bizimle gelmesini söylüyor, annem titriyor ve araba kapısını açıp direksiyona geçiyor. Evelyn ise evinden çıkmayacağını, kendi evinden çıkmayacağını söylüyor. "Bu benim evim!" diye bağırıyor, *"Bunu buraya getirdiniz, benim evim!"*

"Bela!" diye bağırıyor anne. "Bela, iyi misin?"

Babam beni arka koltuğa indirdi, kendisi de bindi ve kapıyı kapattı. Büyükannem hâlâ Evelyn'e gelmesini söylüyordu ama Evelyn sadece büyük evinin, gıcırdayan kocaman evinin ön basamaklarında çığlık atıyordu.

Anne! diye bağırıyor anne, camı indirerek. *Hemen arabaya bin!*

Daddo o kadar hızlı konuşuyor ki, sanki artık nasıl konuşacağını bilmiyor. Büyükanne öne, annenin yanına oturuyor.

"Eve gidiyoruz," diyor annem. *"Eve gidiyoruz."*

Babam çok zor nefes alıyor ve beni arka koltukta kollarına almış.
Annem arabayı hızla garajdan çıkardı ve hepimiz kenara savrulduk. Evelyn'i hâlâ verandasında, hâlâ bağırıp çağırarak gitmemizi söylerken gördüm.
Yağmur yağdığını bile fark etmedim. Ve altıma işedim. Ve hâlâ ayaklarımın altında başka bacaklar hissediyorum.
Annem çok hızlı araba sürüyor ve ben bacaklarımdaki çişi düşünüyorum, babam çok zor nefes alıyor ve büyükannem Evelyn'den bahsediyor. Arkadaşı için endişeleniyor, zihni artık farklı olan arkadaşı için.

"Onu o şeyle yalnız bırakamayız!" diyor büyükanne. *"Onu o şeyle evinde bırakamayız!"*

Ama anne geri dönmeyecek.
Ve ne zaman biri konuşsa, bağırıyorlar.

"Onu ona bırakmayacağız anne," diyor annem. *"Allah aşkına!* Anlamıyor musun? Nereye gidersek oraya gidecek. *Nereye gidersek oraya gidecek!"*

"Ev," diyor Daddo. "Ursula, haklısın. Ev. Denedik. Denedik ."

Hava hâlâ çoğunlukla karanlık, yağmur yağıyor ve annem çok hızlı araba sürüyor.

Yavaşla, diyor büyükanne. *Ursula, yavaşla!*

Ama annem hiç yavaşlamıyor.

Ursula, diyor büyükanne. Hâlâ yanımızda bir çocuk var. *Biraz yavaşla!*

Baba kendi kendine mırıldanıyor. Anne dikiz aynasından bana bakıyor.
Çok hızlı yavaşlıyor. Ama en azından yavaşladı.

Büyükannem, "Her şey onların elindeydi," diyor.

Büyükannem Ruth'un da artık farklı düşünmüş olmasından endişeleniyorum.
Daddo ve Grandma bu akşam Other Mommy'yi gördüler.

Tanrı'nın terk ettiği *ellerdeydi* ...

Yol bitiyor ve ışıkta durmak zorundayız, ama annem başka araba olmadığı için ve eve gitmemiz gerektiği için, gidecek başka yerimiz olmadığı için, geçmeye karar veriyor.
Denedik.

"Yüzünü havlu gibi tutuyor," diyor büyükanne.

Daddo beni sıkıca kucaklıyor ve bir şeyler mırıldanıyor.
Anne araba kullanıyor.
Denedik.
Evimiz perili ve oradan ayrılmaya çalıştık.
Denedik.
Ama bu biziz.
Benim.
Denedik.
Perili evden çıkmaya çalıştık.
Ama biz periliyiz.
Biziz.
Denedik.

33

Ev.
Eve döndük.
Daddo, takılacak tüm alarmlar için para konusunda endişeli olduğunu, ancak aynı parayı harcamamaktan daha çok endişelendiğini söyledi. Anne ve Daddo iş konusunda endişeliler. Anne bugün iş yerini aradı ve onlara kızgın görünüyordu. Daddo'nun iş yerine yalan söylediğini duydum. Ama odadan çıktığında bunun önemli olmadığını ve önemli olamayacağını söyledi. Alarmlara ihtiyacımız var, dedi. *Bir şeye ihtiyacımız var.*
Dün gece hepimiz oturma odasındaki bir yatakta birlikte uyuduk. Sırayla uyanık kaldılar. Kötü bir şey olmadı ama annemle babam yorgun görünüyorlar.
Daddo'nun dediği gibi, bir şeye ihtiyacımız var.
Ve çok sayıda alarm var. Ve çok sayıda insan da bu alarmları kuruyor.
Evin her odasında.
Kameralar, bip sesleri çıkaran cihazlar ve daha birçok şey var, hepsinin adını bilmiyorum, sadece birisi bana artık "hareket dedektörleri" diye bir şey olduğunu söyledi.
Annem de "köpekler"in yolda olduğunu söylüyor.
Köpekler.
Annem bana bu köpeklerin "yavru köpek olmadığını" ve aslında "evcil hayvan" olmadıklarını iki kez söyledi ama umurumda değil.
Köpekler!

"Cane Corso" cinsi köpekler olduklarını ve "çocuk dostu" olduklarını söyledi ama bundan endişelendiğini anlayabiliyorum. Babam, yanlarında bir eğitmenin geleceğini ve bize köpekler hakkında bilmemiz gereken her şeyi anlatacağını söyledi. Annem köpeklerin isimlerini bilmediğini ama isimlerinin olacağını ve hayır, onlara isim veremem dedi.
Köpekler!
Bizim evimizde.

Baba, "Bela," diyor, "her zaman annenin ya da benim yanımdan ayrılmamaya dikkat et. *Her zaman."*

Artık sadece annem değil, başka bir anne de diğer anneyi gördü.

Büyükanne Ruth yakında gelecek mi? diye soruyorum babama.
"Bilmiyorum," diyor Daddo. "Biraz ara vermeye ihtiyacı vardı. Seni seviyorum ama bir daha sorma."

Siyah bir minibüs arabamızın giriş yoluna girdi. Onu oturma odasının penceresinden izledim.
Şöyle diyor:

CHAPS GÜVENLIĞI: CHAPS'I GÜVENDE TUTUN

Ön kapıya doğru koşuyorum. Babam arkamdan bağırıyor,

Bela, az önce ne dedim ben?

Daha fazla insan endişeyle minibüsten iniyor. Köpek yok. Komşular evimizi gözetliyor. Pencerelerinde ve kapılarında bekliyorlar. Bazı büyük çocuklar aralarındaki çimdeki topa vurmuyorlar.
Daddo yanıma geliyor. Hala tıraş olmamış.

"Şehrin en çok konuşulan konusu biziz," diyor.

Araçtan gelen alarm görevlileri daha fazla malzemeyi ön kapıya taşıyıp ön verandaya yerleştiriyorlar. Evin dışına da alarm cihazları yerleştiriyorlar.
Dışarıda ve içeride.
Alarmlar.
Ve köpekler.
Annem koridordan geliyor.

Tamam, diyor. Sadece Bela'nın seninle olduğundan emin olmak istiyordum.

İnsanlar anne ve babaları böyle şeyler söylediğinde onlara garip garip bakıyorlar.

Daddo, "Onu gözümden hiç ayırmadım," diyor.

Annemle babam da kendilerinin her yerine alarm sistemleri yerleştirmiş gibi hissediyorum. Sanki içlerinde alarmlar ve köpekler var.
Annemle babamın boşanmasını istemiyorum.
Evin güvenliğini artırdıkları için mutlu olmalı mıyım? Bu, zaten sahip olduklarını korumaya çalıştıkları anlamına mı geliyor?
Annem onu görmeden önce, yatak odamda diz çökmüş olan diğer annemi düşünüyorum. Her zaman yaptığı gibi reenkarnasyondan bahsediyordu ve ben de ona kalbime ne kadar süre daha ihtiyacı olduğunu sormuştum.

"Ah, uzun süre kalmazdım," dedi. *"Bir ömür."*

Ona ne demek istediğini sordum. Sadece kalbimi istediğini sanıyordum.
Sonra şöyle dedi:

Arkadaş gibi cevap verene kadar sormaya devam edeceğim, Bela. Ve sen gerçekten arkadaş olmalısın. Çünkü eğer arkadaş değilsen, neden iyi davranıyorsun?

Sonra tekrar dolaba girdi ve dolap kapıları kapandı.
Artık tüm dolaplarda alarm ve hareket sensörleri var.
Bir dahaki sefere dışarı çıktığında neler olacak?
Peki ya tüm evin "hayır" dediğini fark ettiğinde yüz ifadesi nasıl olacak?

34

Köpekler çok büyük!
Siyah renkteler ve göğüslerinde beyaz lekeler var. Onları getiren eğitmenler kadın ve köpeklerin isimlerinin Kami ve Kamael olduğunu söylüyorlar. Köpeklerin ikisi de erkek ve evimizi korumak için eğitilmişler.
Eğitmenlerden biri şöyle diyor:

Yatak takımlarını biz sağlıyoruz. Onlar da kısa süre içinde getirecekler. İlk üç gün için yemek de sağlıyoruz, ancak hizmetlerinden daha uzun süre yararlanmak isterseniz, masraf size ait. Onları üçünüzü de kabul etmeleri için zaten eğittik.

"Kabul mü?" diyor Daddo.

Evet. Onları içeri getirdiğimizde yaptığımız ilk şey buydu. Her şey kokuyla yapıldı. Eşiniz bize sizin kıyafetlerinizden birini verdi. Kızınızınkini de. Bu yüzden ikisinin de size saldırmasının kesinlikle imkanı yok. Aynı zamanda… eğer başka biri gelirse, hatta yakın bir arkadaşınız bile olsa, Kami ve Kamael'in onlara güvenmek için hiçbir nedeni olmadığını bilmeniz gerekiyor. Ve tam olarak onlardan istediğiniz şey de bu. Eğer biri gelirse diye onları kokuyla nasıl eğiteceğinizi size göstereceğiz.

"Nerede kalacaklar?" diye soruyor Daddo. "Onlarla oynamamız mı gerekiyor?"

Oyun yok. Öyle değil. Ama telefonda konuştuğumuz gibi: çitlerle çevrili bir arka bahçeniz var; onları günde birkaç kez dışarı çıkarın. Gece yatmadan önce de dışarı çıkarmayı unutmayın ki birinci katta yalnız başlarına dolaşabilsinler.

"Bütün evi korumalarını istiyoruz," diyor anne.

Eğitmenler şaşırmış görünüyor.

İçlerinden biri, "Onların görevi içeri girmenin her yolunu korumak," diyor. "Bu ikisi etraftayken kimsenin içeri girdiğini düşünmek için bir sebep olmazdı."

Peki ya hayaletler? diye soruyor annem.

Kızım bunu söylediğinde babamın bir şey söylemesini beklerdim ama o da tıpkı annem gibi sadece onların cevabını bekliyor.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye soruyor eğitmenlerden biri.

"Ya evde zaten olan bir şey ne olacak?" diyor annem.

Onlardan hiçbir şey kaçamaz.

Kami veya Kamael bana bakıyor, ben de el sallıyorum ve o da kendisini getiren kadınlara bakıyor.
Oynama yok.

Eğitmenlerden biri, "Köpekleri götürdüğümüz evlerde üst kata çıkmak üzere eğitilmemişler" diyor.

Ancak diğer eğitmen, evin herhangi bir yerinde, herhangi bir yerde bir boğuşma sesi duyarlarsa geleceklerini söylüyor. Kami ve Kamael, hiç şüphesiz sahip olduğumuz en iyi köpeklerden ikisi.

"Pekala," diyor Daddo. "Burada olduklarına sevindim."

Ben de öyle düşünüyorum.

Eğitmenler bana sanki başka bir şey olup olmadığını, alışık olmadıkları bir durum olup olmadığını merak edercesine bakıyorlar.

"Güzel, Bela," diyor Daddo. "Ama onlara alan tanı. Eğitim aldıkları işi yapmalarına izin ver."

Eğitmenlerden biri, "Hiçbir ödül maması yok," diyor. "Ve kesinlikle insan yemeği yok. Kami ve Kamael çalışıyorlar. Bunu biliyorlar. Tamam mı?"

Tamam, diyorum.

Annem derin bir nefes alıp yukarıdaki tavanda bulunan kameralara baktı.

"Umarım elimizden gelen her şeyi yapmışızdır," diyor.

"Eminim görmüşsünüzdür," diyor eğitmenlerden biri. "Hatta, sizin evinize yaptığınız kadar sağlamlaştırılmış bir ev daha önce hiç görmediğimizi düşünüyorum."

Diğeri, "Senin yerinde olsam hiçbir şeyden korkmazdım," diyor.

35

Annem büyükannemle telefonda konuşuyor. Ona alarmlardan ve köpeklerden bahsediyor. Babam masasında ama masayı oturma odasına taşıdı, böylece hepimiz bir aradayız ve hiç ayrı kalmıyoruz.
Eve döndük.
Bir bakıma öyle. Evet, burası bizim evimiz ama şimdi farklı hissettiriyor.
Kami ve Kamael ön kapının yanında oturuyorlar. Geçen sefer yanlarından geçerken, kapının her an açılacakmış gibi kapıya bakıyorlardı. Eğitmenlerin köpeklerin iş başında olduğunu söylemelerini hatırlıyorum.
Şimdi ne demek istediklerini anladım.

"Orada her şey yolunda mı?" diye soruyor anneanne. "En ufak bir rahatsızlık verici durum olursa hemen buraya gel. Ama unutma, en azından önümüzdeki birkaç gün boyunca bu bekçi köpeklerimiz olacak. Onların seni kabul etmelerini nasıl sağlayacağımızı öğrendik. Evet. Kabul etmelerini."

Daddo bilgisayarının başında. Hala tıraş olmamış ve komik görünüyor. Tam olarak Daddo'ya benzemiyor.

Ve anneciğim diyor ki, burada yaptığın her şey için teşekkür ederim.

Anne telefonu kapatıyor.

"Aç mısın Bela?" diye soruyor.
Evet.

Babamız yazı yazarken biz mutfağa gidiyoruz. Televizyon kapalı. Anne ve baba televizyonu açmıyorlar. Müzik de yok. Köpekleri şaşırtmak istemediklerini söylüyorlar ama bence bu köpekleri şaşırtmaz. Bence anne ve baba sadece evin tamamını duyabilmek istiyorlar.

Makarna ve peynir mi? diye soruyor annem.
Evet.

Masaya oturuyorum. Sandalyeme yaslanırsam, koridorun sonunda, ön kapının önünde Kami ve Kamael'i görebiliyorum. İkisi de yüzleri kapıya dönük oturuyorlar.
Çalışırken ne düşündüklerini merak ediyorum.

Onları yanımızda tutabilir miyiz? diye soruyorum.
Hayır, diyor annem. Unutma ne demişlerdi: bunlar evcil hayvan değil.
"Onlarınkine benzer bir tane alsak nasıl olur?" diyorum. "Böylece sonsuza dek kendimizi daha güvende hissedebiliriz."
"Bu üzerinde düşünülmesi gereken bir şey," diyor anne.

Tencereyi ocağa koyuyor.

Belki iki tane alsak, Kami ve Kamael gibi arkadaş olabilirler.
Bela?
Ne?
Onun sana hediye vermesiyle ilgili söylediklerin gerçekten doğru muydu?

Köpeklerden biri ön kapının yanında hırlıyor.
Daddo ayağa kalkıyor.
Annem onları da görebilmek için koridora çıkıyor.

Ursula mı? diyor Daddo.

Ama annem çoktan köpeklere doğru yürümeye başladı bile.
Ben ve Daddo takip ediyoruz.
Köpeklerden hiçbiri bize bakmak için dönmedi.

Daddo, "Muhtemelen sadece bir komşudur" diyor.
Belki de, diyor annem.

Suyun cızırtısını duyunca üçümüz de biraz irkildik ve tencere taşmaya başlayınca annem mutfağa geri döndü.
Kapıda kimse yok. Pencereden kaldırımda bir komşunun yürüdüğünü görüyoruz.
Geçerken sürekli evimize bakıyor.

Daddo, "İyi köpekler," diyor.

Başlarını okşamıyor. Sadece kapıyı izlemelerini izliyor. Ta ki annem makarnanın hazır olduğunu söyleyene ve babam da biraz istediğini söyleyene kadar; sonra üçümüz de babamın oturma odasındaki masasında, kameralar, alarmlar, ziller ve evimizin dışında sıradan bir insana hırlayan o iki muhteşem köpekle çevrili bir şekilde yemek yiyoruz.
Düşündüklerimi söylemiyorum. Ama belki de söylemeliyim.
Annemle babamın bu kadar endişelenmesinin benim suçum olduğunu düşünüyorum. Evde bu kadar çok alarm olmasının benim suçum olduğunu düşünüyorum. Köpeklerle oynanamamasının benim suçum olduğunu düşünüyorum. Büyükannemin Evelyn'in evinde diğer annemi görmesinin benim suçum olduğunu düşünüyorum.
Eğer "evet" demiş olsaydım, bunların hiçbiri yaşanmazdı.
Bence.
Ama o zaman... şu an ben kim olurdum ki?
Gerçekten öyle mi?
Peki ben nereye giderdim? Onun geldiği yer buradan daha mı kötü?

Annem ve babam şimdi farklı görünüyorlar. Eminim ben de öyleyim.
Elimle boynuma dokunup nabzımı kontrol ediyorum. Kalbim eskisine göre daha hızlı mı atıyor?
Ben ve diğer annem eskiden gülerdik. En azından bir keresinde onun güldüğünü duydum. Annem ve babam Mark'la dışarıdayken Kelvin evde bana bakıyordu. Ben banyodaydım ve Kelvin yatak odamda telefonda konuşuyordu, sonra reenkarnasyondan ve bir insanın yapabileceği en iyi şeyin arkadaşının yaşamasına yardım etmek olduğundan bahsetmeye başladı. *"Hayata gel" dedi. "* İyi bir arkadaş, arkadaşının *hayata gelmesine yardım eder" dedi.*
Banyodan çıktığımda o benim yatak odamda değildi. Ama diğer annem oradaydı.
Pencerenin yanında, sırtı bana dönük duruyordu. Dışarıda, bahçede, Kelvin'in telefonla konuştuğunu duydum. Diğer anne de Kelvin gibi güldü. Sonra fark ettim ki pencereye değil, bana dönüktü.
Bana şöyle dedi:

> *Duyuyor musun Bela? Tanıdığın herkes gibi konuşabiliyorum.*

Ve sonra gerçek sesiyle güldü.
Onun gerçek sesini düşünmek istemiyorum.

> "İyi misin Bela?" diye soruyor Daddo.
> "Neden ona bunu soruyorsun?" diye soruyor anne. "Ne var Bela?"
> Daddo, "Sadece boşluğa bakıyor," diyor.
> Bela mı? Annem öyle diyor.

Annemle babamın da artık kendilerine alarm takmış olmalarının benim suçum olmasından endişeleniyorum. Yukarıdaki yatak odalarında dans eden bir kadının çerçeveli bir resmi var. Bir keresinde annem bana kadının "özgür" olduğunu söylemişti. Diğer annem annemmiş gibi davranırken, onun özgürlüğüne engel olduğum hakkında birçok şey söyledi. Diğer annem birçok konuda haklı çıktı, değil mi? Ölen adamı biliyordu. Ve beni

mutlu eden ve üzen şeyleri biliyor. Beni nasıl güvende hissettireceğini ve nasıl korkutacağını biliyor.
Annem gerçekten benim onu özgür bırakmadığımı mı düşünüyor?

Bela mı? Annem öyle diyor.

Elini başıma götürüyor, sanki ateşim olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi.

Sadece düşünüyordum, diyorum.
"Ne hakkında?" diye soruyor Daddo.

Sanırım evin her odasını duyabiliyorum. Belki de bunun sebebi evde artık köpek kulakları olmasıdır.

Kelvin, diyorum.
"Ya o?" diye soruyor anne.
Onu özlüyorum, diyorum.
"Üzgünüm ama," diyor Daddo, "Kelvin'i bir süreliğine göremeyeceksiniz. Biz de kimseyi göremeyeceğiz."
Bunun nedenini anlıyor musun? diye soruyor anne.

Evet, öyleyim. Kimse bize yaklaşamıyor çünkü sürekli hayır diyorum. Ve ne kadar çok hayır dersem, diğer anne de yatak odamın kapısının önünde Pester gibi miyavlamaya başlıyor, ta ki huysuzlaşana kadar.

Evet, öyle diyorum.
Ama gerçekten öyle mi? diye soruyor anne. Ciddi misin? Söyle bana, gerçekten.
Evet.

Bir dakika sessiz kalıyorlar. Sonra Daddo şöyle diyor:

En azından bir filmi sessize alalım. Burada öylece oturup evin geri kalanına bakamam.

Televizyonu açıyor ve sesini sonuna kadar kısıyor. Bir dakika sonra telefonuna bakıyor. Kameraların gördüklerini gösteren ekran olduğunu görüyorum.
Bu yüzden, film açık olsa bile, Daddo evin geri kalanına bakmaya devam ediyor.

Özür dilerim, diyorum.

Ama ikisi de hiçbir şey söylemiyor. Babam hâlâ telefonuna bakıyor, annem de ekrana dalmış durumda ve ikisi de sanki başka yerlerdeymiş gibi görünüyorlar ve evde yalnız kalmak istemesem de kendimi yalnız hissediyorum.
Bütün bunların cevabını bildiğimi hissediyorum. Hepsini ortadan kaldırabileceğimi hissediyorum.
Peki ben nereye giderdim?

Daddo, "Sence normal hayata dönebilmemiz için ne kadar süre olay yaşanmadan geçirmemiz gerekir?" diye soruyor.

Sonra da bunu sesli söylemek istemediği anlaşılıyor.
Ve annesi ona cevap vermiyor.
Ve sanki burada sıkışıp kalmışız gibi hissediyoruz. Aynen böyle. Bunun cevabını bilmeden.
Sonsuza kadar.

36

"Tuvalete gitmem gerekiyor," dedim babama.

Annem, oturma odasına getirdikleri yatakta uyuyor. Ben de uyuyordum ama sonra uyandım ve babamın kanepede oturmuş, koridora doğru baktığını gördüm.

Neye bakıyorsun? diye sordum ona.
Hiçbir şey, diyor.
Tuvalete gitmem gerekiyor, diye tekrarlıyorum.
Tamam, diyor Daddo.
Beni yanına alır mısın?
Evet. Tabii ki. Sadece... bir saniye verin bana.

Ama o kıpırdamıyor. Sadece koridorun sonundaki köpeklerin oturduğu yere bakıyor.
Köpekler tavana bakıyorlar.

Daddo mu? diye soruyorum.
"Bilmiyorum," diyor Daddo. "Dışarısı oldukça rüzgarlı. Belki de rüzgar seni uyandırmıştır."
Hayır, tuvalete gitmem gerekiyor.
Pekala, tamam. Ama ev gıcırdıyor.

Bunu söylemesini istemiyorum. Artık tuvalete gitmek istemiyorum. Tam olduğum yerde çişimi yapmak istiyorum.

Hayır, hayır, diyor Daddo. Tamamen normal bir şekilde. Ciddiyim. Ve bu köpekler... inanılmazlar. Hepsi bu. Söz veriyorum.

Onları biraz daha izledikten sonra şöyle diyor:

Hazır mısın? Seni götüreceğim.

İkimiz de kalkıyoruz ve babam başka bir lamba yakıyor, annemi uyandırmadığından emin olmak için arkasına bakıyor. Onu biraz izliyor ve sanırım onu yalnız bırakmak istemiyor.

Tamam, diyor. Hadi acele edelim.

Koridordan geçip banyoya giriyoruz, babam ışığı açıyor, lazımlığın üst kapağını kaldırıyor ve dışarıda bekleyeceğini söylüyor.

Hayır, diyorum ona. Sadece burada bekle.
Tamam aşkım.

Oturuyorum, sadece bir lazımlık var ve babam açık kapıya doğru dönüyor, kafasını dışarı uzatıp sağa sola bakıyor. Koridorda bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı.
İdrar yaparken çıkardığım ses fısıltı gibi.
Altımda biri fısıldıyor gibi geliyor.
Kenara kayıyorum, aşağı bakıyorum, işimin bittiğinden emin oluyorum, etrafı temizliyorum ve kalkıyorum, babam ise hâlâ koridorda aşağı yukarı etrafa bakıyor.

"İyi misin?" diye sordu, bana dönmeden.

Aynaya bakıyorum.
Şimdi daha çok büyük bir kıza benziyorum. Gerçekten öyle düşünüyorum.

Evet.
Tamam. Ellerinizi yıkayın. Acele edin.

Ellerimi yıkıyorum ve suyun sesi fısıltı gibi geliyor, sanki biri benimle ya da benim hakkımda fısıltıyla konuşuyor gibi.
Sonra babam elimi tuttu ve birlikte koridordan geçerek oturma odasına gittik.
Annem yatağın üzerinde oturuyor.

"Siz miydiniz?" diye soruyor.
"Ne duydun?" diye soruyor Daddo.

Annem bunu düşünüyor.

İkinizin mutfakta güldüğünü duydum.

Mutfağa bakıyoruz.
Burada ocak, lavabo, buzdolabı ve bulaşıkları kurutmak için koyduğumuz raf var.

Daddo, "Evlerin ses çıkardığını hatırlamamız gerekiyor," diyor. "Normal bir dünyada evler ses çıkarır."
"Sırayla gitmemiz gerek," diyor annem. "Önce ben gideyim."
Tamam, diyor Daddo. Ama tuvalete gitmen gerekirse beni uyandır.
Tamam aşkım.
Film açmak ister misin?
HAYIR.
HAYIR?
Tek bir yere uzun süre bakmak istemiyorum. Tek bir yere uzun süre bakınca göz köşelerinde kıvrıklık oluşuyor.

Annemin ne demek istediğinden emin değilim ama babam anladığını gösteren bir şekilde başını sallıyor.

"Hadi uyuyalım Bela," diyor baba. "Böylece annemiz de bizden sonra uyuyabilir."

Tamam aşkım.

Tekrar yatağa, çarşafın ve battaniyenin altına giriyoruz.
Köpeklerden biri oturma odasının girişinde duruyor.
Bence o Kamael.

"Aman Tanrım," diyor annem. "Köpek beni çok korkuttu."

Kamael bir an mutfağa baktı. Sonra tekrar bize baktı.

Merhaba, diyorum.

Ama Kamael kuyruğunu sallamıyor ya da gülümsemiyor.
Arkasını dönüp koridordan geçerek ön kapıya doğru geri gidiyor.
Onun tekrar oturduğunu duyuyoruz.
Bir süre sonra, Daddo şöyle diyor:

Belki ikimiz de bir dakika daha uyanık kalırız.
Tamam, diyor anne.
Ama sen uyumaya çalış, diyor babam.
Tamam aşkım.
İyi geceler, Bela, diyor Daddo.
İyi geceler.

37

Daddo, "Bize yardım edebilecek birileri olmalı," diyor. "Arkadaşlar, aile, polis, rahipler... Hiçbirini kastetmiyorum. Sadece... sıkışıp kalamayız. Bu kelimenin tam anlamıyla imkansız. Kimse asla tamamen sıkışıp kalmaz. Kendinizi yaralarsınız, doktora gidersiniz. Paraya, arabaya ihtiyacınız olur, kredi çekersiniz. Bilmiyorum. Sıkışıp kalamayız."

Annem, "Her şey çok kızıştı. Başka bir şeyden konuşmamız gerek," diyor.

Ama Daddo uzun zamandır böyle konuşuyor.
Salondaki masasında oturuyor. Bize yardımcı olabileceğini düşündüğü kişileri araştırıyor. Ve sürekli telefonundaki kameralara bakıyor.
Onlara bakmaktan hoşlanmıyorum. Yatak odamın kamerada ne kadar küçük ve boş göründüğünden hoşlanmıyorum.
Annem telefonda, büyükannemle mesajlaşıyor. Büyükannem yakında geleceğini söyledi. Ama bunu epey önce söylemişti. Evelyn'in evinde değiştirilmiş olmasından endişeleniyorum. Büyükannemin değiştirilmiş olmasından çok endişeleniyorum.

Daddo, "Mesela şu çifte ne dersin?" diyor. "Samhattan'danlar. Uzmanlık alanları..."

Söylemek istediğini söylemek istemiyormuş gibi bana bakıyor.

…bu tür şeylerde, diyor.
Annem onlara inanmıyorum diyor.
Ne? Sadece fotoğrafa bakarak mı?
Onlara inanmıyorum.
Eh, *birilerine inanmamız gerek.*

Daddo, diğer anneyi de gördü.
Bence hepsi değişti.

"Yorgun musun Bela?" diye soruyor anne. "Russ, belki yürüyüşe çıkmalıyız."

Daddo, sanki tavandan gökyüzünü görebiliyormuş gibi yukarı bakıyor.

Hatta Samhattan'dan aynı konuda uzmanlaştıklarını söyleyen başka bir çift daha olduğunu söylüyor. Ve açıklamalarında... ilk çiftin sahte olduğunu belirtiyorlar.

Üzgün görünüyor.
Yorgunum. Babam internette yardım ararken ben de kanepede bir battaniyeye sarılmış oturuyorum. Aklıma büyükannem evinde yapayalnız uyurken, yatak odasındaki dolabın açık olduğu sahne geliyor.

Daddo, "Bulabildiğim tek kişi araştırma yapan insanlar," diyor. "Ama bu onların aynı zamanda haşereleri yok ettikleri anlamına mı geliyor?"

Sanki kelime odanın içinde duruyor gibi.
Tıpkı Daddo'nun havaya siyah bir top atması gibi.
Bütün ışıklar açık. Çoğu bütün gece açık kalacak.

"Tanrım," diyor. "Her biri bir öncekinden daha kötü."
"Sorun değil," diyor annem. "O zaman onları evimizde istemiyorum."
Pekala, ama birinin gelmesi gerekiyor, diyor Daddo. Bize gereken—

"Neye ihtiyacımız olduğunu biliyorum, teşekkür ederim," diyor anne.

Boynuma dokunuyorum. Nabzımı hissedebiliyorum. Kalbimi.
"Evet" dersem nasıl bir his olurdu?
Bir keresinde diğer anneme ne olacağından korktuğumu söyledim ve o gülümsemedi ya da kötü bir yüz ifadesi yapmadı, sadece açmış gibi uzun süre bana baktı.

"Yani, şu güney eyaletinden gelen adam *deli,"* diyor Daddo. "Şuna bak, Urs. Buraya gel."

Russ, şu an bunu düşünmek istemiyorum.

Tamam ama—

Lütfen. Durun.

Tamam ama… bir bakın. Şeytanist gibi görünüyor. Ciddi görünüyor.

Bela, annen diyor ki: İhtiyacın varsa uyu. Şu anda dinlenmek her zamankinden daha önemli.

Gözlerimi kapatıyorum. Ama uyumuyorum. Henüz değil.

Daddo, "Doğru şeyi mi arıyorum, ondan bile emin değilim," diyor. "Aralarında farklılıklar var mı?"

"Artık bu konuda konuşmayı bırakmanı istiyorum," diyor anne. "Mantıklı düşünmem gerekiyor ve söylediğin her şey beni daha da delirtiyor."

"Hâlâ uyanık mı?" diye soruyor Daddo.

Ben öyleyim.

Bilmiyorum. Annem öyle diyor. Sanırım öyle.

Ben öyleyim.

Daddo, "Mesele para bile değil," diyor. "Ama o da çok saçma. Şöyle düşünüyorum, Chaps Security alarm sistemlerini kurarken olduğu gibi burada bir sürü insan olsaydı..."

Annem, bunun partide kendini gösterdiğini söylüyor.

Ama en azından böyle bir şey olduğunda yalnız değildik.

"Russ, hayallerim var," diyor annem. "Kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Yaşanacak koca bir hayatım varken, bunun yerine bu evde sıkışıp kaldım. Bütün evler arasında bu evde, çünkü nereye gidersek gidelim, bu ev bizi takip ediyor. Bu delilik ve bunun bitmesini istiyorum."

Üzerinde çalışıyorum. Sen ne yapıyorsun?

Bu duruma verilecek *doğru* bir tepki şekli olduğunu mu ciddi ciddi ima ediyorsunuz?

Mutlaka yanlış bir yol vardır.

Russ.

İstersen gidebilirsin. Yürüyüşe çıkabilirsin. Arabayla gezebilirsin.

Bela'yı bırakamam. Bu da demek oluyor ki, her neyse bu lanet şeyden de ayrılamam. Sanki annelik kılavuzunun ince yazısını okumamışım gibi, *"Hayaletler yüzünden evde kalmanız gerekebilir."* Kendimi bağlı hissediyorum, Russ.

Evet, bu, bağlı olduğunuz kişiye söylenebilecek en hoş şey değil.

Annem, "Bu gece dışarı çıksam bile, ne *yapacağım* ? Ne diyeceğim? Biri bana nasıl olduğumu, nasıl olduğumuzu sorduğunda ne diyeceğim? Ah, Marsha! İyiyiz. Her şey harika. Bela yakında okula başlayacak, Russ canını dişine takarak çalışıyor ve ben de tüm hayallerime giderek yaklaşıyorum." diyor.

Belki de tüm bunları söylersen, gerçekleşir. Bilmiyorum.

Annem, "Yaşamak istediğim bir hayat var," diyor. "Kendi evimizin oturma odasında sıkışıp kalmak yerine yaşamak istediğim bir hayat *var* ." Tanrı aşkına, Russ, tüm bunlar *olmadan önce* zaten aklımı kaybetmiştim. Şimdi ne olacak?

Daddo, "Şu adam şimdi iyi görünmeye başladı," diyor.

Ne? Annem diyor. Kim?

Daddo, "Siyah kamuflajlı ya da her neyse o adam," diyor. "Diğerlerine kıyasla iyi görünmeye başladı."

Ev gıcırdıyor. Ama ben annemle babamın sesleriyle uykuya dalıyorum. Sesleri bir film gibi. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri gidiyorlar ve gıcırdama sesi, üzerime kapanan, beni karanlığa gömen bir kutunun kapağı gibi geliyor.
Uyuyorum.
Ve uyanıyorum.
Yatak odamda.
Yatağımda.
Karanlıkta.

Anneciğim?

Doğrulup onu aramaya başladım.
Artık üst katta uyumayacağız. Kural bu.
Neredeler?

Baba? Anne?

Aşağıda hâlâ konuşuyorlar mı acaba? Dikkatlice dinliyorum ama anlamak zor.

Baba? Anne?
Merhaba, Bela.

O sesi duyunca neredeyse çığlık atıyordum. Dolap o kadar karanlık ki, açık mı kapalı mı anlayamıyorum.

Kelvin mi? Diyorum.

Çünkü bu onun sesiydi.

Evet, merhaba Bela. Nasılsın?

Onu duyuyorum ama göremiyorum.

Neredesin?
Tam burada.

Gözlerini görüyorum. Eğer beyaz-mavi bir renk olsaydı, gözleri beyaz-mavi olurdu.

Kelvin, "Annenle baban sana bir arkadaşa ihtiyacın olduğunu söylediler," diyor.
Öyle mi?

Ama bunu yaptıklarını biliyorum. Bunu konuşuyorlardı.

Evet, diyor Kelvin. Aşağıda parti veriyorlar. Partinin sesini duyabiliyor musun, Bela?

Sanırım yapabilirim. Evet. Sesler. Evet. Ve müzik de. Ama annemin ya da babamın daha önce hiç böyle müzik çaldığını duymamıştım.

"Beni aradılar," diyor Kelvin. "Gelip seni izlememi söylediler. Gerçekten bir arkadaşın olmasını istiyorlar."
Buraya nasıl çıktım? Burada olmamamız gerekiyordu.
"Seni ben taşıdım," diyor Kelvin. "Ve burası senin yatak odan. Elbette yatak odanda olmana izin var. Eğer sana izin verilmiyorsa, kimseye de izin verilmez."

Alt katta parti varmış gibi geliyor. Ama çok uzaktan. Sanki alt katta iki kişi varmış gibi.
Kelvin'in gözleri dolabın yanındaki karanlıkta beyaz-mavi renkte.

Yanınıza oturabilir miyim? diye soruyor.
Hayır, diyorum.

Yatakta oturuyorum. Üzerimde battaniye yok. Koridora bakıyorum ve hiç ışık yok. Gece lambası yok. Sadece yatak odamın penceresinden içeri giren ay ışığı var.

"Teşekkürler," diyor Kelvin.

Gözleri bir an için kocaman açılıyor, sanki bana doğru çok hızlı geliyormuş gibi. Sonra onu görüyorum, Kelvin, karanlıktan çıkıyor. Yatağımın kenarına oturuyor.

"Bir süredir yollardasınız," diyor.
Evet.
Ama sen eve geri döndün.
Evet.
Güzel. Tam da olman gereken yer orası. Sence annenle baban iyi mi, Bela?

Aşağı kattaki seslerin ve müziğin üzerinden bir dalga geçiyormuş gibi geliyor.

Bilmiyorum.
Ama öyle yapıyorsun, diyor Kelvin.

Daddo, evdeki diğer insanların onu nasıl daha iyi hissettirdiğinden bahsediyordu. Mesela Chaps Security çalışanları gibi. Partiyi bu yüzden mi veriyorlar acaba?
Kelvin elini uzatıp benimkinin üzerine koyacakmış gibi yapıyor ama sadece yatağa dokunuyor.

Durumlarının pek de iyi olmadığını kabul etmekte bir sakınca yok, diyor.

Hayır, durumları pek iyi değil.

Hayır. Ama bunun için nasıl yardımcı olabileceğimi biliyorum sanırım.

Siz yapıyorsunuz?

Hım hım.

Bir başka dalga, tıpkı tüm sesleri ve müzik gibi, yavaşlıyor ve sonra tekrar hızlanıyor.

Kelvin, "Anne babanızın yardım için aradığı kişi benim," diyor. "Bu yüzden size nasıl yapacağınızı anlatırken beni dikkatlice dinleyin."

Tamam aşkım.

Tamam aşkım.

Kalkıp çekmecemin olduğu karanlığa doğru adım atıyor.

"Senin yerinde olsam bunu düzeltebilirdim," diyor.

Ne demek istiyorsun?

Yani, Bela, bu konularda senden daha çok şey biliyorum.

Evet.

Evet. Yani senin yerinde olsam, bir günlüğüne bile olsa, yer değiştirsek, annenle babanın birbirlerini tekrar sevmelerini sağlayacak her türlü şeyi söyleyebilirdim.

Birbirlerini çok seviyorlar.

Aşağı kattan gelen sesler giderek yükseliyor. Bu sesler kime ait?

Hayır, şu an öyle değiller. Ama *öyle olabilirler.* Eğer bunu sağlamak için doğru şeyleri söyler ve yaparsanız.

Ne demeliyim?

Gözleri, şifonyerin yanında beyaz-mavi renkte kırpışıyor.

"Sana öğretmek çok fazla olur," diyor. "Ama senin yerine yapabilirim."

Mısın?

Evet. Ama bir günlüğüne de olsa kendin olmama izin vermen gerekecek.

Aşağıdan bir kadının ağladığını duyuyorum. Bu annemin ağlaması mı?

"Ben kim olurdum?" diye soruyorum.

Gözleri parlıyor ve yüz hatları endişeli görünüyor.

"Sen sen olurdun Bela," diyor Kelvin. "Ben de senin olurdum, sadece bir günlüğüne. Denemeye ne dersin?"

Sanırım aşağı inmeliyim.

Bana senin bunu yapmadığından emin olmamı söylediler.

Neden?

Dinlenmenizi istiyorlar. Ve bir arkadaşınızla vakit geçirmeniz gerektiğini düşünüyorlar.

Tamam aşkım.

Köpekleri düşünüyorum. Annemle babamın, alt kattaki tüm o sesleri köpeklere nasıl "kabul ettirmek" zorunda kaldıklarını hayal ediyorum.

Köpekler dışarıda mı?

Kendiniz bakın.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum ve halı soğuk. Pencereye doğru yürüyorum ama çoğunlukla evin yan tarafını görüyorum. Arka bahçemizin çitini zar zor görebiliyorum.

Kelvin, "Tam oradalar," diyor.

Sesini duyduğumda geri çekildim çünkü tam yanımdaydı, çenesi omzuma yakındı. Bardağı işaret etti ve parmağı koyu renkli kıllarla kaplıydı.

Onları görüyor musun?

Başım cama değene kadar öne eğildim ve birden camdan düşüp kırılacağımdan korktum.
Ona bakmak için döndüğümde, yüzünün ay ışığında hareket ettiğini ve tekrar Kelvin'e benzediğini görüyorum.

Evet, öyle diyorum.
Onları gerçekten gördünüz mü?
Bence de.
Peki sen ne düşünüyorsun, Bela?

Yanımda duruyor. Sırtım cama dönük.

Parti hakkında mı?
Hayır. Bana kendin olmama izin vermekle ilgili. Beni içeri alacak mısın?

Bir hırıltı duyuyorum ve ilk başta Kelvin olduğunu düşünüyorum. Bana saldıracağını sanıyorum.
Ama köpekler. Biliyorum. Giriş kapısının yanındaki merdivenlerin dibinde.

Önce partiye inmek istiyorum, dedim.

Kelvin bana öylece bakıyor. Hiç kıpırdamıyor. Vücudumun hangi kısmına baktığını anlayamıyorum. Sanki tüm vücuduma bakıyor.
Onu geçmek için yana doğru adım attım ama o hâlâ baktığım yere dik dik bakıyordu. Sanki hâlâ oradaymışım gibi.

Hemen geri döneceğim, diyorum.
Bela, diyor.

Sesi şimdi daha alçak.

Bela, ben senin anne babanı bir arada tutabilirim.
Teşekkür ederim, diyorum.

Ondan uzaklaşıyorum. O hâlâ pencerenin yanında duruyor.
Bence kıyafetleri sadece ön kısmını örtüyor. Sanırım arkası karanlıkta çömelmiş durumda.
Bana doğru döndü.
Bana doğru yaklaşıyor.
Ve aceleyle yatak odamdan çıkıp koridora gittim. Merdivenlerin tepesinden aşağıda köpekleri gördüm. Sesler ve müzik çok yükseldi, sonra tekrar sessizleşti.
Kelvin yatak odamdan çıkıyor. Arkamdan geldiğini duyuyorum.
Merdivenlerden hızla iniyorum. İnerken tırabzana tutunuyorum.
Kami ve Kamael hırıldayarak merdivenlerin tepesine bakıyorlar.
Onları geçip en alt kata iniyorum ve koridorda hızla ilerliyorum.
Müzik yok.
Hiç ses yok.
Ve hiç ışık da yok.

"Anne," diyorum. *"Baba."*

Karanlık banyoyu geçip oturma odasına koştum.
Arkamdan köpekler havlıyor.
Karanlık oturma odasında biri hareket ediyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor Daddo.

Sonra yüzündeki aydınlanma telefonundan kaynaklanıyor.

El fenerini açıp üzerime doğru tuttu.

Bela? Neler oluyor?
Hadi acele edelim, diyorum. Hadi dışarı çıkalım.

Merdivenler gıcırdıyor.
Köpekler havlıyor.

Russ?

Annem de artık uyandı.

Neler oluyor? diye soruyor annem.

Kalktı ve ışığı açtı.
Daddo telefonuna bakıyor ve gözleri daha da büyüyor.

Kelvin yukarıdaydı, diyorum. Beni yukarı taşıdı.
Ne? diyor Daddo.
"Aman Tanrım," diyor annem.

Bileğimi kavradı. Beni arka kapıya doğru götürdü.

"Russ," diyor. *"Russ,* şimdi."

Köpekler havlıyor.
Üçümüz de arka verandaya giden kapıya doğru acele ettik.
Daddo hâlâ telefonuna bakıyor.

Görüntülerden bahsediyor.

Ama daha fazla bir şey söylemiyor.

"Neden ışıkları kapattın?" diye sordu annesi ona.

Hayır, uyuyakaldım. Neden uyuyakaldın?

Cevap vermiyor. Beni dışarı çekiyor, sonra üçümüz de dışarıdayız ve babam kapıyı kapatıyor, biz de çimenlere doğru geri geri gidiyoruz.
Daddo telefonunu kulağına götürmüş.

"Hey, Kelvin," diyor.

Daddo, Kelvin'i aradı.

"Hey, evet," diyor Daddo telefona. "Aslında bilmiyorum. Şu anda bizim evde misin?"

Annem beni bacaklarının arkasına alıyor. Kendini benimle ev arasına koyuyor.
Hepimiz aynı anda tüm pencerelere bakıyoruz.

"Garip bir soru," diyor Daddo. "Anlıyorum. Ve öyle olduğunu düşünmemiştim. Teşekkürler, Kelvin."

Telefonu kapatıyor.

Ne yapıyorsun? diye soruyor annesi ona.

Bilmiyorum. Sanırım umut ediyordum.

"Russ," diyor anne. "Haklısın. Özür dilerim. Birini buraya getirmen gerek. Hemen şimdi. Herhangi biri olabilir. Fark etmez."

"Biliyorum," diyor Daddo. "Biliyorum."

Telefonuna bakıyor.

"Ön bahçe," diyor anne. "Hadi gel."

Beni arka bahçe çitine kadar götürüyor ve birlikte dışarı çıkıyoruz. Babam da peşimizden geliyor, hâlâ telefonuna bakıyor.
Evin yanından yürüyoruz ve ben yatak odamın penceresine bakıyorum.
Kelvin'i göremiyorum. Ama başımın cama değdiği yeri gördüğümü sanıyorum.
Bana çok yakındı.
Şimdi Daddo birini arıyor.

"Birini getireceğiz," diyor annem bana. "Birisi gelecek."

Şu an ön bahçedeyiz.
Kelvin'in "Anneme ve babama yardım edebilirim" dediğini düşünüyorum.

Merhaba? diyor Daddo.

Şaşırmış gibi görünüyor.

"Bu kadar geç aradığım için özür dilerim," diyor. "Öyle mi? Gece kuşu musunuz?" "Evet, sanırım son zamanlarda biz de garip saatlerde çalışıyoruz." "Bakın, evet. Hayır, dindar değiliz. Ama şu anda neye inandığımızdan emin değiliz ve zaten bunun bir önemi yok. Tek önemsediğimiz şey bundan kurtulmak." "Evet. Kesin kanıt. Size her şeyi anlatacağım. Yardım edebilir misiniz?" "Gerçekten mi? Şu anda bu konuşmayı yapmaya hazır mısınız?" "Şey…"

Baba, anneme ve bana bakıyor.

Hadi bakalım, diyor anne. Neden bir dakika daha kaybedelim ki?

Arabayla tamamen boş sokağa kadar geri geri gidiyoruz. Annem beni hâlâ bacaklarının arasında tutuyor. Kendini benimle ev arasına koyuyor.

"Pekala," diyor Daddo telefonda. "Pekala. Şimdiye kadar olanlar şöyle..."

38

Adı Brian ve iri yarı. Daddo'dan bile daha iri.
Tepesinde hiç saçı yok ve baştan aşağı siyah giyiyor, hatta siyah eldivenleri bile var. Annesi ona "çok ciddi görünüyor" dedi. Bunu ona söyledi. O da hiçbir şey söylemedi. Sadece koridora ve merdivenlere baktı ve şöyle dedi:

Bir tur yapmam gerekecek.

Ve böylece ona bir tane verdik. Hepimiz birlikte, çünkü şu anda yalnız kalamayız. Güneş doğmuş ve dışarıda çimenlerin üzerinde olsak bile. Ona yatak odamı, dolabımı ve banyoyu gösterdik. Ona annemle babamın odasını gösterdik. Duvarlarındaki dans eden kadının fotoğrafına bir süre baktı. Hatta ona, eskiden saklanması için çok küçük olduğunu düşündüğüm çarşaf dolaplarını bile gösterdik.
Kami ve Kamael onu "kabul ettiler" çünkü anne ve baba eğitmenlerin söylediklerini yaptılar. Sanırım onun eldivenlerini kullandılar.
Şimdi arka bahçedeyiz. Güneş çıktı. Bu da Brian'ın siyah kıyafetlerinin daha da siyah görünmesine neden oluyor.
Konuşurken evin duvarlarına bakıyor.

Dindar olup olmadığınızı sordum çünkü dindar insanlarla çalışmak istemiyorum. Etkinliğin yarısını müşteriyle aynı fikirde olmamakla ve

dünyanın onları ikna edemediği bir şeye ikna etmeye çalışmakla geçiriyorsunuz, bu yüzden denemenin bir anlamı yok.

"Olay," diyor annem.

Brian, "Öyle olacak," diyor.

Kemerinde bir el feneri var. Bir kamera. Başka şeyler de.

"Sence bu nedir?" diye soruyor Daddo.

Brian, "Ne olduğu umurumda değil," diyor. "Sadece gitmesi gerekiyor. Ona hayalet ya da şeytan demeyeceğim. Onlara isim vermem. O bir haşere, hepsi bu. Çok büyük bir haşere."

Bana yukarıdan bakıyor ve o kadar büyük ki, sanki arka bahçemizdeki bir bina gibi.

"Planın ne?" diye soruyor anne.

Henüz bilmiyorum, diyor.

Annem, "Bunun hemen ortadan kalkması gerekiyor," diyor.

Öyle değil. Hikayesini dün gece duydum. Evinizi ilk kez şu anda görüyorum. Sizlerle yeni tanışıyorum. Yani... henüz bilmiyorum.

Anne, babana üzgün bir şekilde bakıyor ve baba da şöyle diyor:

Eh, ne kadar erken o kadar iyi. Biz... aklımızı kaybediyoruz burada.

Brian kemerinden el fenerini çıkarıp şöyle dedi:

Evi tek başıma gezmemde sakınca var mı?

"Bunu yapmanız gerekiyor mu?" diye soruyor Daddo.

Bunu yapmak isterim.

Pekala, o zaman.

Peki ya köpekler? diye soruyor Brian. Köpekleri dışarı çıkarabilir misiniz?

Neden? diye soruyor annem.

Dediğim gibi, evi tek başıma gezmek istiyorum.

Annem bir şeyler söylemeye başlıyor, babam da şöyle diyor:

Tamam. Köpekleri ben alırım.

Daddo arka verandaya giden kapıya doğru gider ve Brian şöyle der:

Kamera kayıtlarının benim için hiçbir anlamı yok.

"Yani size yalan söylediğimizi mi ima ediyorsunuz?" diyor anne.

Bunu ben mi söyledim? Bunun gerçek olup olmadığını ancak yüz yüze görüştüğümde anlayacağım.

Bu gerçek şey. Bunu tartışıyor olmanız beni çok endişelendiriyor.

Hanımefendi, dediğim gibi, daha yeni geldim.

Annem ona sessizce bakıyor. Sonra babam köpekleri dışarı çıkarırken elimi tutuyor.
Brian başka hiçbir şey söylemiyor. Sadece tek başına eve giriyor.

"Bir şey çalacak," diyor annesi.

Belki de, diyor Daddo.

Kelimenin tam anlamıyla bir yabancının evimize tek başına girmesine izin veriyoruz.

Evet, bir şeyler çalabilir, diyor Daddo.

Sonra ikisi de sustu ve Daddo eğilip başımı okşadı.
Evi gözetliyoruz.
Işıkların kapalı olduğu odalarda Brian'ın ışığının yayıldığını görebiliyoruz.

"Çok umutsuz hissediyorum," diyor annem.

"Öyle deme," diyor Daddo. "Lütfen."

Ama sesi yorgun geliyor.

"Acaba ne yapabilir ki?" diyor annesi.

Daddo, "Biz deniyoruz," diyor. "Çabalıyoruz."

Annem çite daha da yaklaşıyor ve tıpkı insanların derin düşüncelere dalmışken yaptığı gibi sokağa doğru bakıyor.
Daddo onu takip etmeye gider.
Evin içinde hareket eden ışığı izliyorum.
Şu an benim yatak odamda.
Işık hareket etmeyi bırakıyor. Sanki artık sadece tek bir şeye bakıyor gibi.
Dün gece yukarıda Kelvin'i düşündüm.
Onun "Annemi ve babamı mutlu edebilirim" dediğini düşünüyorum.

"İşte biz deniyoruz," diye tekrarladı Daddo kendi kendine.

Annesine sarılmaya çalışıyor ama annesi ondan uzaklaşıyor.
Yatak odamda ışık tekrar hareket etmeye başladı.
O zaman sanırım koridorda olur.
Köpekler çimenlerin üzerinde birlikte oturmuş, evi izliyorlar. Hâlâ çalışıyorlar.
Brian veranda kapısından dışarı çıkıyor.

"Pekala," diyor Brian annesine ve babasına. "Ve bunu kesinlikle gördünüz, değil mi?"

"İsa," diyor annem.

Evet, diyor Daddo. Ve sadece biz değil. Ursula'nın annesi, arkadaşları. Birçok kişi gördü şimdiye kadar.

"Pekala," diyor Brian. "Sanırım ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Ne? diye soruyorum.

Brian evimize doğru dönerek ellerini kemerine koydu ve şöyle dedi:

Onu kandıracağım.

39

Brian yemek odasında. Masanın üzerinde bir sürü "malzeme" var. Babam onlara öyle diyor.
Annesi onun silahı olduğundan endişeleniyor. Onun bir "dolandırıcı" olduğundan korkuyor.
Daddo ona kameraların gördüklerini görmek isteyip istemediğini sordu, ama Brian "hiçbir şeyin videosuna güvenmediğini" söyledi. Annesi ise "elindeki her araca sahip olmak" istediği için görmek istemesi gerektiğini söyledi. Onu sevmiyor. Ama Daddo bir şeyler yapabileceğini umuyor.
Oturma odasında fısıltıyla tartışıyorlar. Ama bazen seslerini yükseltiyorlar.
Yukarıda Kelvin'in bunu düzeltebileceğini söylediğini düşünüyorum.

"Öylece oturmuş yemek yiyor," diye fısıldıyor annesi. "Hiçbir şey *yapmıyor*."

"Bunu bilmiyoruz," diyor Daddo. *"Ona bir şans verin."*

Bu zaman kaybı.

Evet, birini aradık, değil mi?

Başka birini arayın.

Merhaba Ursula. Şu an itibariyle, bize herhangi bir şekilde yardım eden tek insan o.

Ama bu doğru değil. Annenin telefonu çalıyor. Büyükanneden bir mesaj.

"Burada," diyor.

Hepimiz kalkıp koridordan ön kapıya doğru ilerledik. Yemek odasının önünden geçerken Brian'ı masada otururken gördüm. Bir paket cips yiyordu.
Dışarı çıkıyoruz. Köpekler, kimin geldiğini görmek için bize doğru bakıyorlar.
Her zaman çalışıyor.
Büyükanne Ruth arabasından iniyor. Kırmızı pazen gömleğini giymiş ve onu son gördüğümden daha iyi görünüyor. Yine de, eve sanki periliymiş gibi bakıyor.

"Bu adama güveniyor musun?" diye soruyor Daddo'ya.
Hayır, diyor Daddo.
Kesinlikle hayır, diyor annem.
Ama ne diyebiliriz ki Ruth? diyor Daddo. Çaresiziz.

Büyükannem elimi tutuyor. O da Evelyn'in evinde diğer anneyi görmüş.

"Ya sen?" diye soruyor. "Nasılsın Bela?"
Umarım Brian ne yapması gerektiğini biliyordur, diyorum.
Evet, diyor büyükannem. Hepimizin istediği bu.

Sonra annesine ve babasına şöyle diyor:

Bir dakika yalnız konuşabilir miyiz?
"Ne hakkında?" diye soruyor Daddo.
Ne hakkında, anne? diye soruyor anne.
Yalnız mı? diye soruyor Büyükanne Ruth.
"Bela'yı yalnız bırakmayacağız," diyor annesi.
"Sadece kaldırımdan yukarı doğru demek istiyorum," diyor büyükanne.

Onlar onunla birlikte kaldırımda yürüyorlar, ben ise ön bahçede kalıyorum.
Evin yan tarafına geçtim ve pencereden Brian'ı görebildim. Hâlâ annesinin dediği gibi yemek yiyordu.
Sonra duraksıyor ve tavana bakıyor.
Anne babayla tartışıyor, büyükanne de onları sakinleştirmeye çalışıyor.
Kami ve Kamael ön kapıdalar.
Brian hâlâ yukarı bakıyor.
Ben de yukarı bakıyorum. Yatak odamın penceresine.
Brian ayağa kalktı, kemerinden el fenerini çıkardı ve yemek salonundan çıktı.
Verandanın basamaklarını tırmanıyorum ve tuğla pencerelerden onun yukarı çıktığını görüyorum.
Camın üzerine gözlerimi dayadım. Merdivenleri görebiliyorum. Koridoru görebiliyorum. Oturma odasında babamın çalışma masasını görebiliyorum.
Sokağın yukarısına doğru bakıyorum.
Şimdi konuşmanın büyük kısmını büyükanne yapıyor. İkisinin de omuzlarına birer elini koymuş.
Gözlerimi tekrar cama dayadım ve Brian'ın yüzü bana bakıyordu.
O kadar çok korkuttu ki neredeyse bağıracaktım.
Ama bana bakmıyor. Sadece köpeklerin yanında duruyor, koridora ve merdivenlere bakıyor.
Elinde bir şey var. Sanırım bir teyp kaydedici.
Kulaklığını kulağına yaklaştırıyor, bir ayağını ilk basamağa koyuyor ve sanki tekrar yukarı çıkacakmış gibi merdivenlere bakıyor.
Ama o bunun yerine yemek odasına gidiyor ve tekrar masaya oturuyor.
Annem kolumdan sertçe kavradı.

Ah!

Ne demiştik? Annem diyor ki: Bizsiz bu eve *yaklaşmayın* . Bizsiz hiçbir yere gitmeyin!

Komşu hanım bunu kaldırımdan görüyor. Bizim için endişeli görünüyor.
Büyükanne verandaya geliyor.

"Benden hiçbir sempati bekleme," diyor. "Annen haklı."

Daddo, büyükannesine "Getirmeni söylediğim kıyafetleri getirdin mi?" diye soruyor.

Evet.

Flanel gömleğini çıkarıyor. Altında üzerinde şu yazan sarı bir tişört giyiyor:

DÜNYANIN EN GÜÇLÜ BÜYÜKANNESI

Kadın, babasına pazen bezi uzatır.

Önce sizi köpeklerle tanıştıracağım. Sonra da adamla tanışacaksınız. Onu aradığım için ne kadar aptal olduğumu bana söyleyebilirsiniz.

Daddo, köpeklerin büyükannenin pazenini koklamasına izin veriyor ve sürekli " *arkadaşım" diyor.* Yukarıdaki Kelvin'i düşünüyorum ve arkadaşların birbirleri için her şeyi yapabileceğini düşünüyorum.
Hepimiz içeri girdikten sonra, Daddo büyükanneyi Brian'la tanıştırmaya başlar, ancak Brian elini kaldırarak "şimdi olmaz" der.
Teyp kaydediciyi kulağına dayamış, duyduklarına başıyla onay veriyor.

Daddo, "Bir şey kaydettiniz mi?" diye soruyor.

Ne önemi var ki? diyor annem. İhtiyacımız olan son şey kanıt.

Bence normalde bunu söyledikten sonra çekip giderdi. Bence normalde öfkeli bir şekilde koridordan mutfağa doğru giderdi.
Ama o yanımızda kalıyor. Çünkü Brian dışında hiçbirimiz bu evde yalnız kalmak istemiyoruz.

40

Annem babamın bilgisayarında. Sanırım başka birinden yardım arıyor.
Güneş batınca büyükannem eve gitti.
Şimdi dışarısı karanlık.
Ama evin ışıkları yanıyor.
Brian ışıkları kapatmak istedi ama annesiyle bu konuda tartıştı. Brian, "işini yapmasına" izin verilmesi gerektiğini, aksi takdirde ona ödeme yapmamak için "bir bahaneleri" olacağını söyleyip durdu. Annesi ise işini yaparsa ona dünyadaki tüm parayı vereceğini ama ışıkları kapatmaya "asla" izin vermeyeceğini söyledi.
Yemek masasında uyuyor. Bunu biliyorum çünkü babamla birlikte dışarıda köpeklerin bir şeye hırladığını duyunca ön kapıya gittik. Komşu bir çift oradan geçiyordu ve ben yemek odasına göz attım ve Brian'ı uyurken gördüm.
Şimdi koltukta sessizce oturuyorum çünkü babam da uyuyor.

"Bela," diyor anne. "Gel yanıma otur."

Evet.

Yorulduğumuzda babanı uyandırırız, diyor.

Bana zaten bu adam evimizdeyken hepimizin aynı anda uyuyamayacağını söyledi. Zaten yeterince endişeli olduğunu da ekledi.

"Onun suçu değil," diyor anne. "Babanın kötü kararlar vermesinin onun suçu değil. Yorgunuz. Korkuyoruz. Kimsenin böyle bir şey yaşamaması gerekir. Seninle gurur duyuyorum, Bela."

Ben?

Ah, adamım. Evet. Ne kadar güçlü olduğunun farkında mısın? Senin yaşındaki yüz çocuktan doksan dokuzu şimdiye kadar paramparça olurdu. Ama sen... sen hala bizimlesin. Bizim kadar ayakta kalıyorsun. Ve belki bu çok şey ifade etmiyor. Bilmiyorum.

Yardım edecek başka birini buldunuz mu? diye soruyorum.

Bilgisayara bakıyor.

HAYIR.

Koridorun ilerisinde, köpekler kapıya doğru dönük oturuyorlar.

"Baban hep horlardı," diyor anne. "İlk tanıştığımız zaman bile. İlk defa onun yurdunda kaldığımda çok gürültülüydü ve ben de 'Hayır, baygınken bile bu kadar gürültü yapan bir adamla çıkmam' diye düşündüm."

Gülümsüyorum. Annemin, kendisi ve babamın ilk tanışmalarını anlattığı zamanları seviyorum.

"Onu durdurmaya çalıştım," diyor annem. "Burnunu tıkadım. Ama uyandı ve bana deliymişim gibi baktı. Aramıza yastık koyup duvar gibi siper etmeye çalıştım. Hatta yastığı kulaklarımın üzerine bile koymaya çalıştım. Ama... kaçış yoktu."

Bilgisayara bakıyorum ve şu kelimeyi görüyorum: ŞEYTAN ÇIKARMA

Annem, üniversitedeyken bir sürü öğrencinin hayaletlerle falan ilgilendiğini söylüyor. Üniversitede böyle şeylere, ne kadar aptalca olursa olsun, merak ediyorsunuz işte. Bir gece babanla birlikte Madison Hall'da bir konferansa gittik. Kendini uzman sanan bir adamdı. Bir sürü şeyden bahsetti ve baban onu sevdi, ama ben gözlerimi devirerek oradan çıktım. Şimdi nedense bunun doğru olduğunu hissediyorum. Nedenini bilmiyorum.

Daddo horluyor.

Annen anlatıyor: "Sen doğmadan önce kampa gittik. O kadar gürültü yapıyordu ki, başka bir çadırdaki insanların dışarıda hayvan olup olmadığını birbirlerine sorduklarını duydum."

Gülüyorum.

Annem, "Gidip kontrol edin!" dedi. Çadırın fermuarını açıp gerçekten kontrol ettiler. Kendimi çok güvende hissettiğimi hatırlıyorum. Çünkü bu gürültücü adam artık benim olmuştu. Bunu açıklamak zor olabilir, ama o zamanlar buna çok sevinmiştim.

Ekranda, diğer kelimenin altında: ŞEYTAN

Baban hep böyleydi. Hep iyimserdi. Bir şey olur, "Tamam, hallederiz" der. Çok kötü bir şey olur, "Tamam, atlatırız" der. Bu beni çıldırtmaya başlamıştı. Yıkıldıktan sonra hemen ayağa kalkması... Bu sürekli oluyordu. Ev taksitini düşünmek gibi büyük şeylerden, birinin park yerinizi çalması gibi küçük şeylere kadar. Russ, "Daha uzağa park edersek güzel bir yürüyüş olur" derdi. Ama mesele şu ki... ve bunu asla anlayamadı... mesele şu ki, bazen sadece *içini dökmek iyidir.* Bazen şikayet ettiğinizde, nasıl düzelteceğinizi duymak istemezsiniz. Sadece berbat olduğunu söylemek istersiniz. Çünkü bazen gerçekten berbattır.

Annem benimle konuşuyor, evet, ama aynı zamanda kendi kendine de konuşuyormuş gibi geliyor.
Kadın koridordaki köpeklere doğru bakıyor. Sonra da Daddo'ya bakıyor. Daddo'nun artık gür bir sakalı var.

Annem, "Sanırım aramızdaki en büyük fark bu," diyor. "Şu şey. Bazı insanlar şikayet etmekten güç buluyor. Ve bunu bütün gün yapmaktan bahsetmiyorum. Ama çoğu yaşlının da ne kadar kusur bulabildiğinin farkında mısınız? Büyükanneniz o kadar yaşlı değil. *Gerçekten* yaşlı insanlardan bahsediyorum. Yüz yaşına kadar gelip verandalarında oturup dünyanın tüm yanlışlarını sıralayanlardan. Birçoğu bu kadar uzun süre inatla yaşadı. Babanızda ise hiç yok."

Diğer Anne'den Kelvin'in onları düzeltebileceğini söylediğini düşünüyorum.

"Kenar yok," diyor annem. Ve bazen partnerlerimizle kendimizi kesmek istiyoruz. Bazen o acıyı birlikte hissetmek istiyoruz. Bunu açıklamak zor. Ama bu dünyada toplumun karanlık yüzüne düşen birçok insan var; başarısız oldukları için değil, orada bulunacak bir gerçek olduğu için. Sadece karanlığın gerçek olduğunu söylemiyorum. Ve tüm gerçeklerin karanlık olduğunu da söylemiyorum. Ama baban... vücudunda tek bir ışık bile sönmemiş. İçinde tek bir karanlık koridor yok. Saklanacak bir köşe yok. Dolap yok.

Ekranlardan birini kapatıp diğerine geçiyor ve orada sisli bir bodrumda durup kameraya bakan bir grup insanın resmi var. Anne farklı bir siteye giriyor.

"Ama benim dolaplarım var," diyor. "Evet, var. Babanı tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyorum, ama bazen acaba benzer bir yerleşim planına sahip biriyle evlenmen mi gerekiyor diye düşünüyorum."

Uyuduğumu sandığı zamanlardaki gibi konuşuyor. Ama ben tam yanında oturuyorum.
Bence hepimiz Diğer Anne yüzünden değiştik.

Belki de doğru ifade edemiyorum, diyor annem. Ama bir yıl sonra, beş yıl sonra, otuz yıl sonra bununla ilgili ne hatırlayacaksın ki?

Elimi tutuyor.

Baban harika bir adam.
Daddo'yu çok seviyorum.
Biliyorum, öyle düşünüyorsun.

Bilgisayar ekranında bir isim listesi var. Bunları anlamıyorum. Sanırım binlerce yıl önce kelimelerin yazıldığı gibi yazılmışlar.

Bela, anne diyor ki, köpekler neden yemek odasına bakıyorlar?

Koridora doğru bakıyorum.
İki köpek de yemek odasına bakıyor.
Annem ayağa kalktı. Onu takip ederek oturma odasından koridora çıktım. Bilerek sessizce yürüdü.

"Brian mı?" diye sordu sessizce.

Ama yemek salonunun girişine vardığımızda, sandalyesinin yanında ayakta durduğunu ve henüz göremediğimiz bir yere baktığını görüyoruz.
Parmak ucunu dudaklarına götürerek şöyle dedi:

Şşşş.

Göremediğimiz bir yeri işaret ediyor.
Anne odaya girer ve onun baktığı yere bakar.

"Aman Tanrım," diyor. "Bela, yapma—"

Ama ben de zaten odadayım.
Ben de onu görüyorum.
Diğer anne yemek odasında dizlerinin üzerinde duruyor.
Brian ona doğru bir adım atar.

"Kimse kıpırdamasın," diyor.

Diğer anne ona öylece bakıyor. Gözleri başının tepesinde.
Babamın bilgisayarındaki isim listesini düşünüyorum.

"Russ," diyor anne.

Ama Daddo'nun diğer odada uyanmasına yetecek kadar yüksek değildi.

Brian, "Kimse konuşmasın," diyor.

Diğer Anne'ye daha da yaklaşıyor.
Nefes alışını duyabiliyorum. Dizlerinin yere değmediğini görüyorum.

Ursula, diyor Daddo.

Onu duydu. Şimdi bizimle birlikte. Yemek odasında.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Brian. "Aman *Tanrım."*

Diğer annenin ağzı yere doğru sarkmaya başlıyor.
Brian çok yakın.

Ondan uzak dur! Diyorum.
"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Daddo ona.

Ama Brian onu duymuyor gibi görünüyor.
Elini uzatıyor. Ona dokunmak istiyor.
Diğer annenin ağzı halıya kadar uzanıyor.

Bela, diyor anne. Geri dön. Doğruca geri dön.

Diğer anne bağırıyor.
Ve sesi deprem kadar güçlü.
Ve yemek odasını rüzgar dolduruyor.
Ve ben halının üzerine savruluyorum, annemin saçları dağılmış ve Brian diğer annenin rüzgarında uçuşuyor.
Rüzgar durmuyor.
Köpekler havlıyor, çok gürültülüler.

"Bela!" diye bağırıyor Daddo.

Bana doğru uzandı ama rüzgar onu geri itti.
Diğer annenin ağzı çok büyük. Kapı kadar büyük.
Sürekli bağırıyor.
Artık bir sese benzemiyor.
Sanki her ses aynı anda geliyor, sanki onun çığlığı bu evde hep varmış gibi.

Bela!

Babam hâlâ bana uzanıyor. Ama ben tıpkı annemin arkamdaki duvara yapışmış olduğu gibi halıya yapışmış durumdayım.
Brian öne doğru uzanarak hâlâ Diğer Anne'ye dokunmaya çalışıyor.
Gülümsüyor. Çok mutlu görünüyor.
Uzanıyor.
Parmak ucuyla kadının yüzüne dokunuyor.

"Elimi tut!" diye bağırdı Daddo ona.

Brian'ı yemek odasından çıkarmak istiyor.
Anne, babaya diğer anneden uzak durması için bağırıyor.

"Elimi tut!" diye tekrar bağırdı Daddo.

Ama Brian bunu kabul etmiyor. Ve Daddo daha da ileri gidiyor…
Daha uzakta…
Daha uzakta…

"Baba!" diye bağırdım.

Diğer annenin ağzı gittikçe daha da açılıyor…

"Bela, dikkat et!" diye bağırıyor anne.

Ama sonra Brian duvara doğru savruldu ve yere düştü.
Oturabiliyorum. Oturuyorum.
Rüzgar dindi.
Diğer annenin sesi gitti.
Aynı şey Diğer Anne için de geçerli.

"Aman Tanrım, Bela," diyor annen.

Yanıma geliyor. Ayağa kalkmama yardım ediyor. Beni yemek odasından dışarı çekiyor.
Köpekler merdivenlerin dibinde, yukarı bakıyorlar.

"İyi misin?" diye soruyor Daddo, Brian'a.

Ama Brian çoktan yemek masasından eşyalarını toplamaya başlamıştı bile.

"Sizi uyardık," diyor Daddo. "Durun, ne yapıyorsunuz? Hadi ama, gidemezsiniz."

Brian çok hızlı hareket ediyor. Çok mutlu görünüyor.

"Bir tanesini gördüm," diyor.
Evet, diyor Daddo. Size söylemiştik—
Nereye gidiyorsun? diye soruyor anne Brian'a.
"Bir tane gördüm," diyor Brian tekrar.

Şimdi ön kapıya doğru yöneliyor.

"Hey," diyor Daddo. "Vay canına. Bir planın olduğunu söylemiştin."
"Bir tane gördüm!" diyor Brian tekrar.

Kapıda Daddo'ya dönüp baktı ve şöyle dedi:

Hayatım boyunca tek istediğim buydu. Bir tane *görmek* .
"Seni şerefsiz herif," diyor annen.

Brian kapıyı açıp aceleyle dışarı çıktı ve annesi de peşinden koştu.
O zaman ben ve babam da öyle yapıyoruz.
Brian arabasına doğru hızlı adımlarla yürüyor.

"Seni *şerefsiz!"* diye bağırıyor anne.

Brian hâlâ gülümsüyor.

"Anlamıyorsunuz," diyor eşyalarını arabasına yerleştirirken. "Bu sizin için çok daha büyük bir şey. Kendi gözlerimle gördüm. Videoda değil. Dokundum!"
"Neler oluyor?" diyor Daddo. "Ciddi olamazsın."
"Bizi *kullandı* ," diyor annem. Sonra da ona dönerek: "Bizi *kullandın* , pislik herif."
"Gerçekten böyle mi oldu?" diye soruyor Daddo, Brian'a. "Bizi gerçekten terk mi ediyorsun?"

Ama Brian beklemiyor. Sürücü kapısını açıyor.

"Hey," diyor. "Ne düşündüğün umurumda değil. Bunu uzun zamandır yapıyorum ve bu gece... birini gördüm."

Daddo ona yumruk savurdu ama ıskaladı ve Brian karşılık vererek Daddo'nun yüzüne vurdu.
Anne Brian'a doğru koşar ama Brian arabasına saklanır.
Kapısını sertçe kapattı.
Anne kapıyı tekmeliyor, Brian arabayı çalıştırıyor, anne tekrar kapıyı tekmeliyor ve Brian arabayı sürerek uzaklaşıyor ve giderken gülümsüyor.
Daddo yüzünü tutarak sokakta yatıyor.
Brian'ın arabası giderken annesi ona bağırıyor.

SİKTİR GİT!

Elleri yumruk şeklinde.

SEN KAHROLASI PİÇSİN!

Bazı evlerde ışıklar yanıyor.
Bazı komşular pencerelerinden dışarı bakıyorlar.
Brian gitti.

"Neden gitti?" diye soruyorum.

Ama annem babasının yanına gidip yüzüne dokunuyor ve babası yüzünü buruşturuyor.

Daddo, "Bunu kendimiz yapmalıyız," diyor.
"Biliyorum," diyor annem.
Daddo, "Bundan kendimiz kurtulmalıyız," diyor.
"Biliyorum," diyor annem.

İkisi de titriyor. Baba kalkıp kaldırıma oturuyor, anne de eğilip yüzünün ne kadar kötü yaralandığını kontrol ediyor.

"Neden bize yardım etmedi?" diye soruyorum.
Annem, "Bize asla yardım etmeyecekti," diyor.

Çok kızgın. *Çok* kızgın.
Eve doğru bakıyorum.
Diğer annenin ağzının halıya doğru uzandığını düşünüyorum.
Soğuk rüzgarı düşünüyorum.

Nasıl? diye soruyorum. Bunu kendimiz nasıl yapacağız?

Şu an ağlıyorum.

"Önemli değil," diyor Daddo. "Mesele bu kadar. Mecburuz."

Komşumuz evinden çıkıp karşıya geçerek bize doğru geldi.

"Hepiniz iyi misiniz?" diye soruyor.
Hayır, diyor annem.
Polisi aramamı ister misiniz?
Hayır, diyor Daddo. Polis yok. Bunu kendimiz yapmalıyız.

Köpekler ön kapıda duruyorlar. Bize bakıyorlar.

Komşu, "Emin misin?" diye soruyor.
Evet, anne ve baba aynı anda söylüyorlar.

Sonra alınlarını birbirine değdirip gözlerini kısarak başlarını birlikte sallıyorlar, sanki kaldırımda tek bir kişiymiş gibi, tek bir kişi büyük bir karar veriyormuş gibi.
Daddo'nun burnundan kan damlıyor.

Ve annenin yüzünden gözyaşları süzüldü.
Ama doğru kararı verdiklerine inanıyor gibi görünüyorlar.
Komşu yavaşça uzaklaştı.
Ve annemle babam öylece başlarını sallıyorlar, sanki konuşmadan konuşuyorlarmış gibi, alınları birbirine değiyor, büyük bir karar alıyorlar, komşunun gittiğinden habersizler, belki de onun orada hiç bulunmadığının bile farkında değiller.

41

Uyuduğumu düşünüyorlar. Ama bunun onlar için artık bir önemi olup olmadığını bilmiyorum. Sanırım artık ne olursa olsun böyle konuşurlardı.

Güçlü olmalıyız Russ, diyor annem. İçimizde daha önce hiç aramadığımız bir şeyi bulmalıyız. Hatırlıyor musun, üniversitedeyken odamda bütün gece otururduk? Dünyayı alt üst etmekten, bizi hiçbir şeyin durduramayacağından bahsederdik? O zamanlar *çok* cesurduk. Çok cesur. Tanrım, Russ, keşke bunu şişeye doldurabilseydik. Ama mesele şu ki, bence bir kere yaşamak, bir kere inanmak, onu şişeye doldurmak *demek* . Bence biz onu şişeye doldurduk ve bunca zamandır içimizdeydi. Sadece, onu gerçekten kullanmaya ihtiyaç duymadık. Daha önce zor sandığımız şeyler... zor değildi. Bu zor. *Bu*.

"Biliyorum," diyor Daddo. "Katılıyorum. Yüzde yüz yanınızdayım. Ve bunu yapmaya hazırım. Gerekirse bu gece bile. Böyle devam edemeyiz. Dayanılmaz. Bak, bunun değiştirilebileceğini biliyoruz."

Evet.

Ona dokundu.

Sağ.

Ve bu yüzden…

Daddo şimdi fısıldıyor:

… bir dahaki sefer karşılaştığımızda, onunla mücadele etmeliyiz.

Evet.

Kanepenin yanındaki iki sandalyede karşılıklı oturuyorlar. Ben kanepede oturuyorum. Gözlerim biraz açık. Yüzleri birbirine yakın ve sesi yüksek bir film açık. Sanırım diğer annelerinin duymasını istemiyorlar.

Daddo, "Bunu tekrar göreceğimizden nasıl emin olabiliriz?" diye soruyor.

Şaka mı yapıyorsunuz? Şu anda güvenebileceğimiz tek şey bu.

Ama... şöyle mi yapmalıyız...

İkisi de aynı anda bana bakıyor ve ben de gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Hayır, diyor annem. Bu çılgınlık. Bunu yapamayız.

"Doğru," diyor Daddo. "Bunu yapamayız."

"Silahlar ne olacak?" diyor annem.

"Bıçaklar," diye fısıldadı Daddo. "Bir sürü bıçağımız var. Silaha ihtiyacımız var mı?"

Ama bu başkalarına da benzeyebilir. Başka birine zarar vermediğimizden emin olmalıyız.

Aman Tanrım…

Evet, annem öyle diyor.

Yaklaşmamız gerek.

Korkusuz olmalıyız.

"Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum," diyor Daddo.

Bela'ya her zaman ne söylediğini düşün. Ona, korktuğu her şeyin üstesinden geldiğini söylüyorsun.

Ama bu…

Şu anda tam olarak bundan korkuyor.

"Tamam, bunu beğendim," diyor Daddo. Sonra ekliyor: "Sizin yurdunuzda bütün gece uyanık kaldığımız zamanlarda, bir aile kurmak hakkında şakalaşırdık. Şimdi bakın halimize."

Biliyorum.

Sadece söylüyorum. Eğer o işe yaradıysa, belki bu da işe yarar.

Yüzleri birbirine çok yakın. Diğer annelerinin duymasını istemiyorlar.
Ama her şeyi duyduğundan endişeleniyorum. Ne kadar sessiz söylersen söyle.

"Çok korkuyorum," diyor annem.

Evet, ben de aynı fikirdeyim.

Bu durum Frank'in ölümüne neden olmuş olabilir.

Biliyorum. Aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor.

Ama bu bizi öldürmedi.

Bir an sessiz kalıyorlar.

Peki ya bize bir şey olursa? diyor annem.

İkisi de bana döndüğünde gözlerimi kapatıyorum.

Daddo, bunun böyle olmayacağını söylüyor.

"Olabilir," diyor anne. "Russ, seni seviyorum. Dünyaya bakış açını seviyorum. Ama bu çok tehlikeli. Bunun farkında olmalıyız. Daha önce hiç olmadığı kadar farkında olmalıyız. Bu, alışveriş merkezinde onu gözümüzün önünde tutmak gibi değil. Bu ebeveynlik değil."

Daddo, "Bu hayatta kalma mücadelesi," diyor.

Evet.

Daddo'ya göre bu yüzden işler yoluna girecek.

Bu yüzden olabilir, diyor annem.

Alınları şimdi tıpkı dışarıdaki gibi birbirine değiyor.

"Biz bir takımız," diyor annem. "Böyle olmasını istemiş olsak da olmasak da, biz bir takımız."

Evet, diyor Daddo. Her zaman.

Bunu isteyip istemediğimizden bağımsız olarak.

Evet.

"Bunu başarabiliriz," diyor annem.

Evet.

"Kahretsin," diyor annem.

Ne?

Aklımdan çıkaramıyorum. Nasıl göründüğünü, nasıl hareket ettiğini.

Biliyorum. Bunu öyle düşünme. Büyük bir hayvan gibi düşün. İzlediğimiz doğa belgesellerini düşün. Daha güçlü olanlar her zaman kazanmaz.

Evet. Güzel. Haklısın.

Biz bir takımız, Ursula.

Evet.

Her zaman.

Daddo biraz ağlıyor.

"Sorun yok," diyor anne.

"Öyle değil," diyor Daddo. Ama belki...

Alınları birbirine değiyor, ağlıyorlar ve sonra ikisinin de ağlamasının komik olduğunu düşünüyorlar, gülümsüyorlar, birbirlerinin gözyaşlarını siliyorlar ve hafifçe gülüyorlar.

Daddo, "Bir dahaki sefere ne zaman göreceğiz?" diye soruyor.

Bir dahaki sefere gördüğümüzde, diyor annem.

Nerede olursa olsun mu?

Nerede olursa olsun.

Daddo, bunun her an olabileceğini söylüyor.

"Bu tam şu an olabilir," diyor annem.

Koridora doğru bakıyorlar.

Kami ve Kamael ön kapıya doğru bakıyorlar.

Daddo, bıçaklardan bahsediyor.
Bıçaklar.

Öpüşüyorlar. Ayrıldıklarında tekrar bana bakıyorlar ve ben de gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Bela, uyanık olduğunu biliyoruz," diyor annen.

Gözlerimi açıyorum.
İkisi de ellerini omuzlarıma koydu.

"Biz bir takımız," diyor annem.

Daddo şöyle diyor:

Her zaman.

42

Daddo'nun tıraşı.
Ben ve annem de banyodayız.

Annem, bundan sonra giyinip süsleneceğimizi söylüyor. Hem de temiz kıyafetler.

Daddo'nun yüzünün yarısı tamamlandı bile.

Önce duş alacağız, diyor anne. Tamam.
Daddo, "Kendimize iyi bakmak güzel bir duygu," diyor.

Biraz çılgınca geliyorlar.
Neredeyse işi bitti. Ben ve annem yüzünün temizlenmesini izliyoruz.
Gündüz vakti. Ev güneş ışığıyla aydınlanıyor.

Annem, "Uzun zamandır kendimizle ilgilenmiyorduk," diyor.
Evet, Daddo aynen öyle diyor.

Sonra işi bitiyor, musluğu açıp yüzünü yıkıyor ve aynaya baktığında yine Daddo'ya benziyor.

Bir yere mi gidiyoruz? diye soruyorum.

Onlar da bizim gibi davranıyorlar.

Hayır, diyor Daddo.

Hayır, diyor annem. Biz sadece kendimizle ilgileniyoruz. Hepsi bu.

Aynen öyle, diyor Daddo.

Ama sanki dışarı çıkmaya hazırlanıyorlar gibi.

Daddo'ya göre, bazen bazı şeyleri yapabilmek için kendinizi iyi hissetmeniz gerekir.

Her zaman kendini iyi hissetmiyor musun? diye soruyorum.

Hayır, diyor annem.

Daddo'ya göre durum bundan daha karmaşık.

Elini arkaya uzatıp annesinin elini tutuyor.

"Hadi yukarı çıkalım," diyor Daddo. "Duş alalım. Güzel kıyafetler giyelim."

"Hey, Bela," diyor anne. "Şimdi yukarı çıkıyoruz. Tamam mı? Kesinlikle yukarıda dolaşmak yok. Sıfır. *Hiç yok.* Duş alacağız. Önce baban, sonra sen ve ben. Hepimiz banyoda olacağız ve birbirimizin gözünden ayrılmayacağız. Anlaşıldı mı?"

Evet.

Köpekler bizi geçerken izliyorlar. Yukarı çıkışımızı izliyorlar.

"Çok dar şeyler giyme," diyor anne babaya. "Gömlek de giyme."

Daddo, "Bunu zaten düşünmüştüm," diyor.

Onların yatak odasına giriyoruz ve anneleri bütün ışıkları açıyor.
O dolaba gidip birkaç kıyafet kenara çekiyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum.
Ama içeride kimse yok.

İşte, diyor annem.

Daddo için yatağın üzerine bir gömlek koyuyor.
Hepimiz banyoya giriyoruz ve babam suyu açıyor.
Annem elimi tutuyor ve lavabonun yanında duruyoruz, diyor ki,

Giyiniş tarzınız, nasıl hissettiğinizi gerçekten değiştirebilir. Örneğin, partiye giderken o belirli kıyafetleri giymek istediğinizde olduğu gibi.

Çekmeceyi açıp küçük bir makas çıkarıyor ve saçlarının uçlarını kesmeye başlıyor.
Duşta olan babasına bakarak iyi olup olmadığından emin olmaya çalıştı.

Burada, diyor.

Saçımı da biraz kesiyor.

"Beni dinle Bela," diyor. "Önümüzdeki günlerde, hatta bugün ne olursa olsun, ondan uzak durmalısın."

Ne demek istiyorsun?

Bu, anne ve babanın harekete geçmesi gerekebileceği anlamına geliyor. Ve eğer biz harekete geçersek, sizin geçmenize gerek yok.

Sanırım anladım.

Ne zaman?

"Bilmiyorum," diyor annem.

"İyiyim," diyor Daddo.

Duştan çıktı, havluyla kurulanıyor ve annem de saçımı biraz daha kesiyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor babacığım anneme.

Önce kendi kıyafetlerini çıkarıyor, sonra benimkileri de çıkarıyor ve ikimiz de duşa giriyoruz.
Su ılık.

"Ben iyi temizlenirim," diye sesleniyor Daddo bize.

Daddo'ya yeniden benziyor.

İnanılmaz, diyor. Tüm bunlara rağmen... hâlâ biz biziz.

Biz duş alırken babam lavabonun başında saçını kesiyor.
İşimiz bittiğinde, annem suyu kapatıyor.
Daddo bize havlu uzatıyor.

Pekala. Giyinelim. Bela?
Evet.
Ne giymek istersin?
Parti kıyafetlerimi giymek istiyorum.

Anne ve baba birbirlerine bakıyorlar.

"Bu kıyafetler senin yatak odanda mı?" diyor Daddo.
Evet.
Pekala, diyor Daddo. O zaman onları bir araya getiririz.

Yatakta bıçaklar görüyorum.

Annem aynaya bakarken, "Yeniden kendim olmaya çok yaklaştım," diyor. "Onu neredeyse görebiliyorum."

Banyodan çıkıyoruz ve babam somon rengi gömleğini ve güzel pantolonunu giyiyor, annem de yeşil bluzunu ve kahverengi pantolonunu giyiyor, sonra da dolap kapağındaki aynada saçını tekrar kontrol ediyor.

"Harika görünüyorsun," diyor Daddo.
Sen de öyle.
Hazır?

Koridordan geçerken el ele tutuşuyoruz ve yatak odama gidiyoruz.
Dolap ardına kadar açık ve boş. Kıyafetlerim hâlâ yığınlar halinde duruyor.
Annem parti kıyafetlerimi bulup bana veriyor.
Giyiniyorum.

Şimdi ne yapacağız? diye soruyorum.

Annemle babamın ikisinin de bıçak tuttuğunu fark ettim.

"Hadi ama," diyor Daddo. "Bela, sen ortadan yürü. Aramızdan."
Tamam aşkım.

Yatak odamdan çıkıyoruz. Köpekler merdivenlerin dibinde bize bakıyorlar.
Önce annem, sonra ben, sonra da babam gidiyor ve babam tüm yol boyunca arkamıza bakıyor.
En dibe indiğimizde, annem diyor ki,

Burası bizim evimiz.
Evet, öyle, diyor Daddo.
Bu bizim çocuğumuz.
Evet, öyle, diyor Daddo.
Bu bizim mücadelemiz.

43

Yine gece oldu.
Hepimiz uyanığız, giyinmiş ve temizlenmiş bir şekilde kanepede oturuyoruz.
Köpekler oturmuş, ön kapıya doğru dönmüşler. Çalışıyorlar.
Annem ve babamın hâlâ bıçakları var.

"Aç mısın?" diye sordu babam.
Hayır, diyorum.

Koltuğa yaslandım. Gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda, annem mutfak tezgahının başındaydı, ben ve babam ise masadaydık.
Hemen doğruldum.

"Uyuyakaldın," diyor Daddo.
Tamam. Vay canına.
Şimdi dinlenmiş hissediyor musun?
Bilmiyorum.
Anneciğim, "Yirmi yıl boyunca dinlenmiş hissetmeyebilirsin," diyor. Muhtemelen hepimizin önünde uzanan bir süreç bu.

Televizyon açık değil ve ev sessiz.

Önümde ne bir kase ne de yemek var, bu yüzden başımı tekrar yastığa koyuyorum. Sadece bir saniyeliğine. Ama uyandığımda…

Anneciğim?

Ben hâlâ mutfak masasındayım, ama annemle babam oturma odasının ortasında durmuş tavana bakıyorlar.
İkisinin de elinde bıçak var.
Sandalyemden kalkıyorum.

Bela, diyor anne.

Bana bakmıyor.

"Şu anda bu odadan çıkmayın," diyor.

Koridora doğru baktığımda Kami ve Kamael'in merdivenlere doğru baktığını görüyorum.

Ev gıcırdıyor mu? diye soruyorum.

Anne ve baba cevap vermiyor.
Ya Kami ya da Kamael hırlıyor.
Anne oturma odasının girişine doğru yaklaşıyor. Babaya da aynısını yapması için el sallıyor.
Birlikte koridora bakıyorlar.

Tamam, diyor anne.

Derin bir nefes alıyor.

"Üst katta," diyor. "Biliyoruz."

"Bununla ilgili hiçbir şüphe yok sanırım," diyor Daddo sessizce. Sonra ekliyor: "Peki ya Bela?"

"Onu burada yalnız bırakmayız elbette," diyor annesi.

Onu da yanımızda büyütüyoruz…

Evet, annen öyle diyor. Bela?

Ne?

Şu an korkutucu olabilir. Bunların hepsini sindirmek zor olabilir. Ama bizimle gelmenize ihtiyacımız var. Gözümüzün önünde kalın. Ama çok da yaklaşmayın. Anladınız mı?

HAYIR.

Biraz ağlamaya başlıyorum.

Bela, diyor anne.

Daddo hâlâ koridora doğru bakıyor. Bıçağı sanki kullanacakmış gibi havada.

"Şu anda anne ve baba olarak davranamayız," diyor anne. "Daha önce hiç olmadığımız bir şey olmalıyız. Doğamızın dışında bir şey."

Daddo, "Doğamızın dışında," diye tekrarlıyor.

Sanki kendilerini geliştiriyorlar. Sanki bunu yapmak zorundalar.
Diğer Annenin yüzüne bıçakların saplandığını hayal ediyorum.

Yukarı çıkmak istemiyorum, diyorum.

Arkadaşım mı? Bir zamanlar öyle değil miydi?

"Sorun değil," diyor annem. "Hepimiz şimdi yapmak istemediğimiz bir şey yapacağız."

Daddo salona giriyor.

Köpekler sessizce hırlayarak merdivenlere doğru bakıyorlar.

Şimdi sıra sende, diyor anne bana.

Babamın arkasından koridora giriyorum, annem de arkamdan geliyor.
Yavaş yürüyoruz. Tuvaletin yanından geçiyoruz.
Merdivenlerin dibinde duruyoruz.
Sonra babam hiç konuşmadan tırmanmaya başladı. Ben de peşinden gitmeye çalıştım ama annem beni geri tuttu. O önden gitti. Elimi arkasından tuttu. Beni kendine yakın tuttu. Başımın üzerinden geriye baktı, sonra tekrar ileriye baktı.
Merdivenlerin tepesine bu şekilde çıkıyoruz.

"Depo dolabı," diyor annem.

Koridorun sonundaki dolapta elektrik süpürgesi saklıyoruz. Babam bir keresinde ona "ikinci kiler" demişti ama içinde hiç yiyecek yok.
Oraya bir kişi sığabilir.
Daddo bir keresinde saklambaç oynarken oraya saklanmıştı.

Anneciğim, diyorum.

Ama annem elimi ağzıma kapatıyor.
Yürümeye devam ediyoruz.
Hepsi şık giyinmiş, tertemiz. Bıçaklarını tutuyorlar.

"Burada dur Bela," diyor anne.

İnce kapı biraz aralık ve babam ilk önce içeri giriyor. Karanlığa uzanıp ışık düğmesini bulmaya çalışmadan önce annesine bakıyor.
Düğmeyi çevirdiğini duyuyorum ama ışık yanmıyor.
Daddo elini odadan çekiyor.
Annesine doğru bakıyor.

Kapıya doğru adım atıyor. Ağzını karanlığa yaklaştırıyor. Diyor ki,

Çocuğumuzu rahat bırakın.

Daddo'nun eli titriyor. Bıçak da titriyor.

"Çocuğumuzu rahat bırakmanız için bu son şansınız," diyor anne.

Kapıyı iterek açıyor.
Koku ikinci kilerden geliyor.
Diğer Anne ikinci kilerde.
Daddo daha önce hiç duymadığım bir ses çıkarmaya başladı. Sanki cesaret gerektiren bir şey yapmaya hazırlanıyordu.

"Şimdi ne olursa olsun, Bela," diyor annen. *"Sakın* kaçma."

Baba cesur ol diye bağırıyor, anne de cesur ol diye bağırmaya başlıyor ve biliyorum ki ikinci kiler odasına koşacaklar, biliyorum ki diğer anneyi öldürmeye çalışacaklar.
Bıçaklarını kaldırdılar.
Diğer Anne diyor ki,

Merhaba, siz kimsiniz?

Ve alt kattaki köpekler çılgın gibi havlamaya başladılar.
Annem "Yapın!" diye bağırıyor, babam da "Yapın!" diye bağırıyor, köpekler havlıyor ve annem ikinci kiler odasının karanlığına doğru ilerlemeye başlıyor.

"Burada daha çok mu hoşuma gidiyor?" diyor diğer anne.

Onu göremiyorum. Ama kokusunu alabiliyorum. Ve konuşurken yüz ifadesini hayal edebiliyorum.

Anne ve baba ikinci kiler dolabına doğru yaklaşıyorlar.

Bela mı? Diğer anne diyor. Neden bana bunu yaptılar ki?

Ve anne ve baba yolun geri kalanını koşarak, karanlığa doğru bıçak saplayarak, bağırarak, terleyerek, bıçak saplayarak ve—

"Bu ne?" diyor annem.

Kapı zili çaldı.
Tekrar çalıyor.

Bela mı? Diğer anne öyle diyor. Neden?

Kapı zili tekrar çaldı.
Anne ve baba ikinci kilerden geri çekiliyorlar. Hepsi şık giyinmiş, koridorun sonunda titriyorlar. Bıçakları çok küçük görünüyor.

"Nerede o?" diye soruyor Daddo.
Annem, "Cesaretimizi kaybetmemeliyiz," diyor.

Kapı zili tekrar çalıyor ve köpekler çılgın gibi havlıyor.
Yatak odamızın kapısı arkamızdan gürültüyle kapandı ve hepimiz o sesle çığlık attık.
Daddo tekrar ikinci kilerdeki lambayı bulup düğmeye basıyor ve—

"Burada değil," diyor.

Kulağa deli gibi geliyor. Deli gibi görünüyorlar. Onlara bakamıyorum.
Koridora doğru bakıyorum.
Yatak odamın kapısı kapalı.
Diğer annem benim yatak odamda.
Kapı zili tekrar çaldı.

"Hadi ama," diyor anne. "Bunu şimdi *yapmalıyız* . Cesaretimizi kaybetmemeliyiz."

Ama bence öyle yaptılar.
Artık bağırmıyorlar. Artık bıçaklamıyorlar.
Hepimiz yavaşça merdivenlerin başına doğru yürüdük, yatak odamın kapısının önünden geçtik.

"Burada kim var lan?" diyor Daddo.

Bütün zaman boyunca yatak odasında mıydı? diye soruyor anne. Bela? Biliyor musun?

Merdivenlere ilk o ulaşıyor, elleri titriyor ve merdivenlerden geriye doğru iniyor, ben ikinciyim ve babam düşmemem için dikkat ediyor.

"Böylece odadan odaya geçebilir mi?" diye soruyor anne. *"Bela?"*

Kapı zili tekrar çaldı ve biz merdivenlerin yarısına kadar inmiştik, annem kim diye bağırıyordu ve ikisi de titriyordu. Merdivenlerin sonuna indiğimizde annem bıçağını merdivenlere dayadı, babam kapıyı açtı ve köpekler hırlıyordu. Onu ön verandada gördüm.

Lois mi? diye soruyor Daddo.

Lois Anthony burada.
Anne kapıya gidiyor.

Neler oluyor? diye soruyor annem.

Çok korkmuş görünüyorlar. Anne ve baba da çok korkmuş görünüyorlar.

"Aman Tanrım," diyor Lois. "Neyi böldüm ben?"

Babam bileğimi tuttu, annem de köpekleri uzak tuttu ve hepimiz kapıdan çıkıp ön verandaya gittik; Lois gece vakti yalnız başına orada duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor anne.

Annem çok çılgın görünüyor. Ona bakamıyorum.
Lois konuşmaya başlar ama annesi sözünü keser.

Bunu kastetmedim—
"Söyle artık Lois!" diye bağırıyor annesi. "Burada ne *işin* var?"

Lois bıçaklara bakıyor. Eve bakıyor.

"Haber vermeden geldiğim için özür dilerim," diyor. "Ama aynı zamanda... aynı zamanda özür dilemiyorum. Hiç de özür dilemiyorum."
"Neler oluyor?" diye soruyor Daddo.
"Lütfen beni dinleyin," diyor. "Aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor. Evimden ayrıldığınızdan beri. Aklımdan geçen tek şey... sizi hayal kırıklığına uğrattığım. Ne yaptığımı bilmediğim ve sizi hayal kırıklığına uğrattığım."
Lois? Annem diyor ki. Burada ne işin var lan?
"Beni dinleyin," diyor Lois. "Lütfen."

Çimenin üzerine daha da ilerliyoruz. Annem ve babam hâlâ bıçaklarını tutuyorlar.

Lois, "Öğrendim," diyor.
"Ne öğrendin?" diye soruyor Daddo.
Evinizdeki o şeyden nasıl kurtulacağınızı öğrendim.
"Ah, kahretsin," diyor annem. "Şaka mı *yapıyorsun* ?"

Lois, annesinin ve babasının ellerindeki bıçaklara bakıyor.

"Ona böyle zarar veremezsin," diyor. "Ve onunla konuşamazsın. Gitmesini söyleyemezsin. Sahip olduğun şey, benim ve çevremdekilerin hayal edebileceğinden çok daha ciddi."

Köpekler içeride hâlâ hırlıyor.

"Nasıl?" diyor Daddo. *"Nasıl,* Lois? Öyleyse nasıl yapacağız?" Belki de görebileceğin gibi, bizi *tam da* hassas bir anda yakaladın.

Sonra, tıpkı şu anda farkına vardığı gibi,

"Aman Tanrım," diyor. "Bıçaklamaya çalıştık. Aman *Tanrım."*

Komşu şu anda verandasında oturmuş, izliyor.

Lois, "Onun istediklerinden kurtulmalısın," diyor.
"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor annem.
İstediğini alana kadar gitmeyecek.
Peki, bu ne *anlama geliyor* ? Artık hippi jargonuna son! Bunların hepsini geride bıraktık!

Lois bana bakıyor.
Ve sanki bütün dünya onunla birlikte bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

"Bela'yı istiyor," diyor.
Tamam, annen diyor ki, şimdi gidebilirsin. *Hemen şimdi.*
Ve onu ele geçirene kadar da gitmeyecek.

Gözlerinde yaşlar var.
Ama güçlü görünüyor.

"Git," diyor anne.

Ama sesi yorgun geliyor. Sanki yukarıda bütün cesaretini kullanmış gibi. Sanki annesiyle babası da bütün cesaretlerini kullanmış ve şimdi ellerinde küçük bıçaklar olan sıradan insanlar gibiler.

Lois, "Bela'yı daha az çekici hale getirmelisin," diyor. *"Onun için daha az çekici hale getirmelisin."*

Anne ve baba bıçaklarını indiriyorlar.

Bela'yı evinizdeki her şey için daha az iştah açıcı hale getirmelisiniz.

"Ben... diye söze başladı Daddo.

"Gel benimle," diyor Lois. "Bir yere gidelim ve konuşalım. Kafamızı dağıtabileceğimiz bir yere. Kendimizi daha yalnız hissedebileceğimiz bir yere."

Evin bizi duyabileceğini düşünerek eve bakıyor.
Annem gülüyor ama bu komik bir gülüş değil, iğneleyici bir gülüş.

Lois, bilmiyorsan diye söylüyorum. Nereye gidersek gidelim, bizi takip ediyor.

Daddo, "Sonumuza geldik," diyor.

Ama sanki bunun son olduğunu hissetmiyor gibi görünüyor.

"Anlıyorum," diyor Lois. "Yemin ederim anlıyorum. Ama ondan kurtulamıyorsan, bu onun her zaman var olduğu anlamına gelir. Ve eğer her zaman buradaysa, neden bana bir saat vermiyorsun? Beni dinlemek için bir saat."

Tekrar bana bakıyor.

"Özür dilerim Bela," diyor. "Bu evde yaşadıklarını hafife aldığım için özür dilerim."

Anne ve baba nefes nefese kalmış durumda.
Terliyorlar.
Köpekler artık daha sakin.
Lois şöyle diyor:

Çaresiz kaldığınızı biliyorum. Seçeneklerinizin tükendiğini hissettiğinizi de biliyorum. Ama ben size her zamankinden daha berrak bir zihinle geliyorum.

Daddo annesine bakıyor ve annesi Lois Anthony'ye tekrar gitmesini söyleyecekmiş gibi bir ses tonuyla konuşuyor. Sanki bağırmak üzere olan biri gibi derin bir nefes alıyor.
Ama o bunu yapmıyor.

"Pekala," diyor anne. *"Pekala,* Lois. Bize neler öğrendiğini anlat."

Lois, annesini bir an izledikten sonra bir adım geri çekiliyor. Sanki annesinin söyleyeceklerini söylediğinde ne yapacağından endişeleniyor gibi.

Lois, "Yanıt vermeden önce bunu iyice düşünmeni istiyorum," diyor.
Daddo, "Lois, hadi gel," diyor.

Lois derin ve yavaş nefesler alıyor.

Evinizdeki şey Bela'nın masumiyetine ilgi duyuyor. Bu masumiyeti ondan almalıyız.

44

Daddo, Büyük Göl'ün evimizden yüz milden fazla uzakta olduğunu ve yolculuğun benim için gerçekten uzun süreceğini söylüyor.
Haklı.
Ama Lois arabada çok konuşuyor ve bu da yardımcı oluyor. Benimle birlikte arka koltukta oturuyor. Babam eğitmenleri aradı ve gelip köpekleri aldılar. Gece geç saatte bunu yapmak zorunda kaldıkları için üzgün görünüyorlardı ama annem ve babam acil bir durum olduğunu söylediler ve konu kapandı.
Gitmeden önce Lois,

Belki de bizi duyamayacağı bir yere gitmeliyiz. Henüz çok uzağa gitmeyi denemedin. Nedenini anlıyorum. Bir evin var. Bu her şey yeni. Nereye gidersen git seni takip etti. Ama bu şeyin de bir sınırı olmalı. Yüz mil ötedeki Michigan Gölü'ne gidebilir mi? Gidecek mi? Ve eğer kumsalda olursak, musallat olabileceği bir ev yoksa nereye saklanacak?

"Kumda saklanabilir," dedi annem. *"Havada da saklanabilir."*

Ama Lois benim için bir umut gibiydi.

"Haklısın, daha önce böyle bir şey denemedik," dedi Daddo. *"Goblin çok uzakta değil."*

Lois, planını söylemeden önce annesinden bir adım geri çekilmekte haklıydı. Annesi hırlayarak ona doğru yaklaştı ve babası onu yakalayıp sonunda sakinleştirdi. Evimizin önünde uzun süre konuştular. Komşular izledi. Bazıları izlerken telefonlarıyla meşguldü. Sanki her şeyi arkadaşlarına anlatıyorlarmış gibi.
Ama anne ve babanın başka bir planı yok. Ve Lois umutla konuşuyor.
Bence tam da doğru zamanda geldi.
Eğer o bunu yapmasaydı, yukarıda neler olabilirdi?

Daddo, masumiyetle ilgili olarak, *"Bize bundan daha fazlasını vermelisiniz,"* dedi. *"Çok daha fazlasını."*

Sonra Lois, annesinin ve babasının dikkatini çeken bir şey söyledi. Şöyle dedi:

Russ, dördümüz motelde olduğumuz sırada Ruth benimle balkonda konuşmak istedi.

"Evet, hatırlıyorum," dedi Daddo.

"Sana ne söyledi?" diye sordu annem.

Lois, " *Bana her şeyi anlattı,"* dedi. *"Her şeyi bilmeden yardımcı olamayacağımı düşündü."*

O anda anne ve baba sessizleştiler.
Sonra Lois, dünyanın ve dünyadaki hayatımın gerçeklerini öğrenmem gerektiğinden, bunun da "masumiyeti geri almak" olduğundan uzun uzun bahsetti ve annem kızdı, babam da anneme kızdı ve ben evimizdeki pencerelere bakmadım çünkü diğer annemin odalardan birinden bizi izleyip izlemediğini bilmek istemiyordum.
Onun kokusunu alabiliyordum. Dışarıda olduğumuzda bile evde diğer annenin kokusunu alıyordum.
Acaba bir gün onun yanımda olduğunu hissetmeyi bırakacak mıyım?

Lois arabada, "Glen Arbor yakınlarında," diyor. "Sleeping Bear Dunes boyunca sahilde kalabileceğimiz birkaç yer biliyorum."

"Bu delilik," diyor annem.

Ama bunu yapıyoruz.

Lois, "Evet, hepsi öyle," diyor.

"Tanrım," diyor Daddo birden. "Bıçaklamaya çalıştık..."

Arabada giderken tüm yol boyunca bunu düşünmüş gibi konuşuyor.
Ben de bunu düşünüyordum.
Karanlık ikinci kilerdeki diğer anne.

Lois, "Mesafe," diyor. "Öncelik bu. Ve zaten biraz mesafe kat ettik. Umarım."

Peki, ne istediğini nereden *bileceğiz* ? diyor Daddo. Masumiyetle bir ilgisi olduğunu bilmiyoruz.

Lois'in dediğine göre, bu her neyse, ya bir şeyi, herhangi bir şeyi yozlaştırmak istediği için ya da Bela'nın kandırıldığını anlayacak kadar güçlü veya olgun olmadığını düşündüğü için Bela'ya ilgi duyuyor. Onu kandırmak istiyor. Onu kandırmaya çalışıyor. Burada gördüğümüz şey, varlığın ele geçirme girişiminin üzerinde tutulan bir büyüteç. Bütün bunlar, varlığın içeri girme girişimiydi.

Bir süre hepimiz sessiz kaldık, sanki Lois'in söyledikleri hâlâ söyleniyormuş gibi.

Lois'e, "Gölde ayı var mı?" diye sordum.

Hayır, diyor. Kum tepeleri uzanmış uyuyan bir ayıya benzediği için bu adı almış.

Yine de, diğer anneden kaçarken onun yerine ayılarla karşılaştığımızı düşünüyorum. Annemle babamın mutfak bıçaklarıyla kavga etmeye

çalıştıklarını düşünüyorum.

Daddo, "Her şey yoluna girecek," diyor. "Ama bu böyle devam edemez."

Sonra annem bana dönüp sanki bir şey üzerinde derin derin düşünüyor gibi baktı.

"Ona söylemek zorundayız," diyor annesi. "Eğer böyle yapacaksak, yapmalıyız."

Daddo sessizce başını salladı.

Ne söyleyeceksin? diye soruyorum.

Ama kimse cevap vermiyor. Lois'e bakıp bir şey bilip bilmediğini anlamaya çalıştığımda ise, sadece pencereden dışarı bakıyor, gözleri kocaman ve endişeli.

Önce mesafe, diyor. Sonra konuşma.

45

Baba ve anne, Lois'in evimize getirdiği şemsiyenin altında uyuyorlar. Lois battaniye ve yastık gibi şeyler de getirmişti.
Planını uygulamaya koymuştu.
Güneş tepede ama rüzgarlı ve Lois gölün "büyük bir klima" gibi olduğunu söyledi. Bütün eyaleti serinlettiğini belirtti.
Sahilin yukarısında büyük kum kayalıkları görebiliyorum.
Daddo, buranın Kaliforniya gibi olduğunu söyledi, Mommy ise ondan daha iyi olduğunu söyledi. Sonra Daddo, belki de Lois'in haklı olduğunu, hepimizin uzaklaşması gerektiğini söyledi ve ardından hepsi bana diğer Mommy'nin yakınlarda olup olmadığını düşündüğümü sordu.
Onlara bilmediğimi söyledim.
Lois ile suyun ayakkabılarımızın ucuna değdiği yerde duruyoruz. Göl gürültülü. Ve büyük. Ve her şey o kadar güzel ki, karanlık ikinci kilerdeki diğer annenin tam tersi gibi geliyor.

Lois, "Bu gece dünyanın nasıl bir şey olduğunu anlamanı değiştirecek bazı şeyler duyacaksın," diyor. "Ve bu adil ya da doğal olmasa da, muhtemelen gerekli. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Sizler Other Mommy'nin gitmesini istiyorsunuz.

Evet. Aynen öyle. Diğer Anne'nin gitmesini istiyoruz. Ama sadece kısa bir süreliğine değil. Sonsuza dek gitmesini istiyoruz. Tamam mı?

Tamam aşkım.

Sizce bu mümkün mü? Bence mümkün olduğunu düşünmeniz muhtemelen faydalı olur.

Bilmiyorum.

Anlıyorum, diyor. Haksızlık şu ki, insanların hayatın sırlarını yavaş yavaş öğrenmesi gerekiyor. Onlara bir anda yüzlerce gerçek söylenmemeli. Ama bunu bir ritüel gibi düşünürsek, bence yardımcı olur. Anne baban uyandığında, ateş yakacağım. Gördün mü, bu sahilde kimse yok, yalnızız. Ve bence gelme amacımızı hemen gerçekleştirmeliyiz. Bence tüm bunlar, diğer annenin sana olan ilgisini azaltacak.

Tamam aşkım.

Bu konuda üzgün görünüyorsun. Gerçekten üzgün müsün?

Diğer Anne'nin arkadaşım olduğunu sanıyordum.

Anlıyorum.

Su biraz daha ilerleyip ayakkabımın ucunun etrafında kıvrılıyor.

Lois, "Anne babanız çok şey yaşadı," diyor. "Ve onların yaşadıkları da sizin yaşadıklarınız ve yaşayacaklarınız kadar doğal olmayan şeyler. Sizin ve eviniz için çok endişelendiler. Başa çıktıkları şey gerçekten çok büyük bir şey. Bir gün siz de yetişkin olacaksınız ve bu günlere dönüp bakacaksınız, anne babanızın sizin için neler yaptığını ve gerektiğinde nasıl davrandıklarını göreceksiniz ve eminim ki onları bunun için derinden seveceksiniz."

Arkama baktığımda annemle babamın beyaz şemsiyenin altında uyuduğunu görüyorum. Dünyanın tüm gürültüsünün onları uyandıramayacağı kadar yorgun insanlar gibi uyuyorlar.

Lois, "Birkaç soru sorabilir miyim?" diye soruyor.

Evet.

Tamam. Diğer Anne ilk kez sana geldiğinde korktun mu?

HAYIR.

Diğer Anne'ye kendinle ilgili kişisel bir şey anlattın mı? Sevdiğin şeyler? Bir şeylere dair duyguların?

Evet.

Ben daha çok kumdan bahsetmeyi tercih ederim. Kum çok güzel. Çok harika.

Peki, diğer anne sana diğer anne hakkında bir şey anlattı mı?

Ne demek istiyorsun?

Tam olarak bilmiyorum. Sen onun hakkında onun senin hakkında bildiği kadar çok şey biliyor musun?

Öyle düşünmüyorum.

Onun hakkında ne *biliyorsunuz* ?

Onun dolaptan başka bir yerden geldiğini. Ve yüzünün değiştiğini. Ve kalbime girmek istediğini.

Lois'in yüzündeki ifade, söylediklerimin onu hasta hissettirdiğini gösteriyor.

Lois soruyor: "Eğer buna 'evet' dersen ne yapacağını sana hiç anlattı mı?"

Evet.

Peki, tam olarak neydi?

Hayata geri döneceğini söyledi. Karanfil.

Reenkarnasyon?

Evet. Sürekli unutuyorum. İşte bu. Bir keresinde de bana, "Evet" dediğimde, onun için elbise giymek kadar kolay olacağını söylemişti.

Bunu mu söyledi? Tam olarak bu kelimeleri mi?

Evet.

Peki bu sana nasıl hissettirdi, Bela?

Diğer annenin bunu söylediğinde hoşuma gittiğini ona söylemek istemiyorum.

Bilmiyorum. Bence kulağa hoş geliyordu.

Tamam, diyor Lois. Şimdilik, uzakta olmanın tadını çıkaralım. Ve anne baban uyandığında, daha ciddi konuşmalar yaparız. Tamam mı?

Evet.

Elbette.

Birlikte suya bakıyoruz ve ikimiz de uzaktaki kumsala doğru bakıyoruz, çünkü ikimiz de köpek sesine benzer bir ses duyduk ve kumların üzerinde dört ayak üzerinde bir şey var ve bize doğru sürünüyor gibi görünüyor, sanırım bir köpek. Sonra rüzgar şiddetleniyor ve bulutlar güneşin önünden geçiyor ve bir an için köpeğin rengini görebildiğimi düşünüyorum, bir an için köpeğin koyu renkli tüyleri varmış gibi görünüyor.
Lois ile birlikte köpeği bir süre izledik ve o iri, zayıf köpek sürekli kumda bize doğru sürünüyormuş gibi görünüyordu ama hiç yaklaşmıyordu ve ne kadar uzun süre izlersek izleyelim, sürünmeye devam ediyor ama bir türlü yaklaşmıyordu.
Sonra anne uyanıyor.
Ve beni çağırıyor.
Şemsiyenin altında onun ve Daddo'nun yanına gittim ve Lois'in hala sahile doğru baktığını gördüm.

Ne oldu? diye soruyor anne. Bir şey mi oldu?

Hiçbir şey olmadı, diyorum.

Suya bakıyor.

"Aman Tanrım," dedi annem. "Uzun zamandır ilk defa korkunç bir şeyin ortasında *uyanmadım* ."

Gömleğinin kollarındaki kumları siliyor.
Bana bakıyor ve çok derin, yoğun duygularla dolu bir şey düşündüğünü anlayabiliyorum.

Ama sanırım hâlâ sürecin ortasındayız, diyor.

46

Annem ve Lois, arkamızdaki geniş çimenlikte buldukları odunlarla ateş yakıyorlar.
Daddo kuma oturmuş, suya bakıyor.
Gün boyunca çoğunlukla bunu yaptı. Yanına oturdum ve güneşin batışını izledim.
Ama henüz tamamen aşağıya inmedi. Ve gökyüzü mor, pembe ve turuncu.
Ve işte ay, renklerin arasında beyaz. Ve yansıması suda. Yani, iki ay. İki ay ışığı.
Ve bir yangın.
Annem ve Lois odun toplarken hiç konuşmadılar, babam da sadece göle bakıp durdu. Bu yüzden, "..." dediğinde şaşırdım.

> Merhaba, Bela.
> Merhaba, Baba.
> Hiçbir şey hissetmiyor musun?

Sonra gülümsüyor, ama gülümsemesi hüzünlü görünüyor.

"Sana az önce ne kadar da saçma bir soru sordum," diyor. "Michigan Gölü kıyısında oturuyorum ve sana evimizden bir varlık hissedip hissetmediğini sordum. Yani... bu delilik değil mi?"

Daddo gergin görünüyor.

"Sanırım iyiyiz," diyorum.

Ama bilmiyorum. Sadece babamın daha fazla gergin olmasını istemiyorum.

"Güzel," diyor Daddo. "Bu gerçekten çok iyi. Ve böyle bir zamanda güzel bir şeye sahip olmak da güzel."

Derin bir nefes alıyor ve gökyüzü karardıkça ateş büyüyor, vücudunun daha büyük bir kısmı turuncu ışıkla aydınlanıyor.
Anne ve Lois daha fazla odun topluyorlar. El fenerleri şimdi büyük çimenlerin üzerinde sekip duruyor ve anlıyorum ki yalnız başlarına korkutucu bir şeyle karşılaşmak istemedikleri için birbirlerine yakın duruyorlar.

Daddo, "Bu gerçekten ilginç bir an," diyor. "Düşünün: yeterince insan var, şu anda uğraştığımız şeye benzer şeylere karşı büyük bir ilgi var, bu tür konular etrafında dönen tüm hikayeleri ve TV programlarını düşünün, ama yine de, böyle bir şey başınıza geldiğinde arayabileceğiniz kimse yok. İşte hepimizin ilgisini çeken bir konu, okültizm ya da kullanmak istediğiniz herhangi bir kelime, ama iş ciddiye bindiğinde, kimse yardım eli uzatmıyor veya nasıl yapılacağını bilen birini tanımıyor bile."

Lois Anthony yardım etmek için elini kaldırdı, diyorum.

"Haklısın," diyor Daddo. "Ve bunu söylemeden önce düşünmeliydim." Düşündü, değil mi? O burada. Bizi buraya o getirdi. Ve bunu yapmak zorunda değildi.

Anne ve Lois daha fazla odun getirip ateşin yanına koydular.
Kumsalda battaniyelerimiz var ve biraz rüzgarlı olduğu için altına yatabileceğimiz daha fazla battaniyemiz de var ama çok soğuk değil. Lois, güneşin üzerimize çok sıcak vurduğunu fark ederek uyanabileceğimizi

söyledi ama aynı zamanda göl kenarında uyuduğunuzda, suya çok uzak olsanız bile biraz ıslak uyandığınızı da duyduğunu ekledi.

Lois, "Belki de hepimiz ateşe daha yakın oturmalıyız," diyor.

Anne babaya bakıyor ama baba sadece suya bakıyor.
Kalkıp ateşe daha yakın bir yere oturdum, Lois de sağ tarafıma oturdu ve ateş kumu kırmızı gösterdi, sanki gerçek kırmızı kumda oturuyormuşuz gibi.
Annem ayakta duruyor ve ateşe bakıyor.

Ursula mı? diye soruyor Lois. Russ mu?

Lois, annen diyor ki, bize biraz anlayış göster.

"Anlıyorum," diyor Lois. "Ama biz buraya bunu yapmak için geldik. Yapılması gerekiyor."

Evet, annem der ki, bazı şeyler söylemesi kolay, yapması zordur; bazı şeyleri söylemek ise daha zordur. Tamam mı?

Evet, diyor Lois. Tamam.

"Ateş yakmayı ne zaman öğrendin?" diye sordum Lois'e. "Sen de benim gibi küçük müydün?"

Gülümsüyor, ama tıpkı babasınınki gibi, bu da hüzünlü bir gülümseme.

Hayır, diyor. Şimdi ilgilendiğim türden şeylerle ilgilenmeye başlayana kadar böyle değildi. O zaman ateş yakmayı ve kendi başıma her türlü şeyi yapmayı öğrendim. Sanırım ritüeller yüzünden.

Ritüeller, diyorum.

Bu kelimeyi seviyorum. Babam bir keresinde bazı kelimelerin anlamlarıyla birebir aynı şekilde duyulduğunu söylemişti. Sanırım "ritüel" kelimesi de böyle bir kelime olabilir.

Bu harika, diyorum.

Evet, diyor Lois. Ve bunu aklınızda tutmalısınız. Büyüdüğünüzde, aynı anda birçok amaca hizmet eden bir ilgi alanı bulmalısınız. Yaptığınız şey size birden fazla şekilde fayda sağlıyorsa, doğru şeyi yapıyorsunuz demektir.

Anne yaklaşıp şöyle dedi:

Bir çocuk bir gecede büyüyüp olgunlaşamaz ki.

Ateş çıtırdıyor.
Daddo yana kayarak ateşin diğer tarafında, tam karşımda oturuyor.

Belki de başlamalıyım, diyor Lois.

Anne ve babası ona hayır demiyor.
Annem oturuyor. Şimdi dördümüz ateşin etrafında bir kare oluşturuyoruz.

Bela, masumiyetin ne olduğunu biliyor musun? diye soruyor Lois.

HAYIR.

Tamam, diyor Lois. Masum olmanın bir saflığı var. Dünyadaki kötü şeylerden habersiz olmak. İnsanların yapabileceği kötü şeylerden habersiz olmak. Hatta size yakın olan insanlar bile. Sevdiğiniz insanlar. Hayvanlar masumdur çünkü hayatta kalmaktan başka bir şeyle motive olmazlar. Çoğu hayvan yemek yemek, barınak bulmak, yuva yapmak, üremek ve oynamak ister. Bu yüzden bir hayvanın bir insan tarafından incitildiğini duyduğunuzda bu çok korkunç oluyor. Neredeyse her hayvan masumdur, tıpkı hepimiz gibi, ta ki büyüyüp bir şeyler öğrenene, bir şeyler görene ve bir şeyler deneyimleyene kadar; sonra artık masum değiliz.

"Bu delilik," diyor annem.

Daddo ateşe bakıyor.

Lois, "Konuşmayı bırakabilirim," diyor.

"Bunu çok korkutucu anlatıyorsun," diyor anne.

Ne?

Masumiyet.

Lois, " *Bu* çok korkutucu," diyor. "Çünkü önce masumlar hedef alınıyor."

Tamam, diyor annem. Yeter artık. Buraya gelme amacımızı gerçekleştireceğiz.

Yüzünü elleriyle silerek, gördüğümüz her şeyi silmeye çalışıyormuş gibi bir hareket yapıyor.

Russ mı? Annem diyor. Kim önce gitsin?

Daddo cevap vermeden önce biraz zaman geçiriyor.

"Artık ne düşündüğümü bilmiyorum," diyor. "Şu anda gerçekten çok kötü bir şeyle uğraştığımızı biliyorum. Ve burada, bu yangın ve bu göl varken, bunun geride kaldığını düşünmek kolay. Sadece evde, Chaps'te olduğunu düşünmek kolay. Ama Evelyn'in yatak odasına giren o şeyi düşünmeye devam ediyorum. Ağzının yere doğru uzandığını görmeye devam ediyorum."

Herkes sessiz ve çok kısa bir an için ateşin içinde Diğer Annenin yüzünü görüyorum.
Tersine çevrilmiş.
Bana bakıyor.

Pekala, diyor annem. O zaman ben.

Boğazını temizledi.

Bela, diyor.

Evet?

Şimdi size bir hikaye anlatacağım.

Tamam aşkım.

Ve bu iyi bir hikaye değil.

Annemin söylediklerini beğenmiyorum.

Ve bu, dünyaya farklı bir gözle bakmanı sağlayacak ve sanırım Lois'in amacı da bu. Anlıyor musun?

Hayır, diyorum.

Tabii ki hayır, diyor anne.

Ursula, diyor Daddo.

Ne, Russ?

Ama baba cevap vermiyor. Anne de konuşmadan önce birkaç saniye bekliyor.
Sonra şöyle diyor:

47

Babanla tanıştığımda, Douglas Cain adında bir adamla evliydim. Bu sözleri ağzımdan duyduğunuza inanamıyorum. Babanla bunu sana ne sıklıkla anlatacağımız hakkında konuştuğumuzu bir bilsen. Bazen, çok içtiğimde, asla evlenmememiz gerektiğini savunurdum. Ve babanla evlenmeden önce biriyle evli olmam, bu gece duyacaklarının en kötüsü bile değil. Üzgünüm Bela. Ama olaylar böyle gelişti ve olaylar böyle gelişti. Douglas'la genç yaşta evlendim. Kısa bir süre için adım Ursula Cain'di. İsmi çok seviyordum. O zamanlar, evlenmeyi benim için neredeyse değerli kılıyordu. İşte o kadar gençtim. İyi bir ismin sonsuza dek sürecek bir anlaşmaya değer olduğunu düşünecek kadar genç ve aptaldım. Douglas'la aramızda pek bir şey yoktu. Beni çekici buluyordu. Benden yaklaşık on yaş büyüktü. İkimiz de aynı barlara gitmemiz ve onları kapatmayı sevmemiz dışında neredeyse hiçbir ortak noktamız yoktu. Bu, ayrılmamız istenene kadar olabildiğince çok içtiğimiz anlamına geliyor. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmenizi beklemiyorum. Sadece o zamanlar gerçekte nasıl bir şey olduğunu resmetmeye çalışıyorum. Hiçbir hedefim yoktu. Hiçbir hırsım yoktu. Hiçbir motivasyonum yoktu. Douglas'ın da yoktu ve belki de birbirimizde gördüğümüz şey buydu. Belki de birbirimizde dibi gördük ve dibe yalnız başına düşmek istemedik. Bu yüzden tanıştık, çıktık, evlendik ve nedimeler, sağdıçlar, bizi evlendiren adam, çiçekler ve pastayla tam bir düğün oldu. İnsanların sevmedikleri bir işi sevdiklerini kendilerine söylemeleri gibi, Douglas'ın benim için doğru adam olduğuna kendimi

kandırdım. Sanırım Douglas'ın yapmam gereken bir şey olduğunu hissettim. O ilişkide hiçbir ateş yoktu. Hiçbir elektrik yoktu. Sadece dibe vurmuş bir arkadaşlık vardı. Ve ben hayatımı en dipte, en alt seviyede, bazı insanların dediği gibi *kaya gibi sert bir yerde* yaşamaya razı olmak için çok gençtim. İnanın bana, kaya gibi sert. Ve verdiğiniz her aptalca kararın yankılarını, o kayadan yankılanan yankıları duyabiliyorsunuz. Ve bu yüzden... sanırım, Douglas ile aramdaki sevgi eksikliği göz önüne alındığında, onu aldatmaya başlamam sadece zaman meselesiydi. Bunu bilinçli bir kararla yapmadım, anlıyor musunuz? Bir plan yapmadım ya da kocamın arkasından kimlerle yatmak istediğime dair bir liste yazmadım. Ama tam olarak bunu yaptım. Ve bu sadece az bir şey değildi, Bela. Onun arkadaşlarıyla oldu. Onun işi ve o zamanlar benim de yaptığım bazı aptal işler aracılığıyla tanıdığımız insanlarla. Tek gecelik ilişkiler, on gecelik ilişkiler ve daha uzunları oldu. Ve tüm bunlardan Douglas hiçbir şey bilmiyordu. Sanırım evliliğimle ilgili olarak bu son cümlenin tam olarak neyi aydınlattığını anlayacak yaşta değilsiniz. Ama çok şey aydınlatıyor. Şöyle diyor: Douglas ve ben o kadar uzaktaydık ki, doğal olarak, karısının en yakın arkadaşlarıyla yattığının farkına bile varmadı. Bazılarıyla bizim evimizde. Ve bunu size şimdi anlatırken kendimi tamamen deli gibi hissediyorum, ama sanırım bu aynı zamanda Lois'in az önce bahsettiği dünyaya bir bakış açısı. İnsanların yaptığı kötü şeyler ve bunları yapan kötü insanlar ve hatta anneniz bile çoğu çocuğun annelerini hayal ettiği gibi altın gibi saf bir varlık değil. Ama tekrar ediyorum, bu en kötüsü değil ve size en kötüsünü anlatacağım çünkü bunun için buradayız ve sizi evimizde size takıntılı hale gelen şeyden korumak için her şeyi denemeye yetecek kadar çaresiziz. İşte en kötüsü: Bu amaçsız hayatın sisinde, Chaps'in merkezindeki bir fırında babanla tanıştım; artık o yer yok. Baban benim arkamda sıradaydı ve ne sipariş edeceğimi sordu, ben de söyledim ve o da aynı şeyi alacağını söyledi çünkü kulağa hoş geliyordu. Sonra güldük ve işte orada, Mart Street Fırını'nda, Douglas'tan memnun olmadığımı ve Ursula Cain'in telaffuzunun da beni buna ikna edemeyeceğini anladım. İlk defa içki içmeden veya komik bir şey bulmuş gibi yapmadan gülmüştüm ve dahası, o kadar saf ve evet, masum bir kahkahaydı ki, sesinden neredeyse irkildim. Ben sipariş verdim, baban da

sipariş verdi ve dışarıda konuşmaya başladık ve sanırım masumiyet orada sona erdi diyebiliriz, çünkü bunun bir başka ilişkinin başlangıcı olacağını hemen anladım. Ve öyle de oldu. Babanla ben, Douglas'la evli olduğum dönemde aylarca gizlice görüştük ve hatta baban ilk dairesini aldığında beni planlarına dahil etti. Üniversitede tanıştığımızı söylediğimizde sana yalan söyledik. Tanışmadık. İkimiz de aynı okula gittik ama orada tanışmadık. Bu yüzden babanla üniversitede birlikte vakit geçirmekten bahsettiğimizde, sana *söylemediğimiz* şey, bu buluşmaların Chaps şehir merkezindeki bir dairede gerçekleştiğiydi; o zamanlar kocamın arkasından düzenli olarak ziyaret ettiğim bir yerdi orası. Yani, görüyorsun değil mi Bela? Bu gece öğrenilecek çok şey var. Ama elbette bu en kötüsü değil, çünkü o gece yatağında oturan şeyi gördüğümden beri, kendimi gönüllü olarak kurtaramayacağım bir şeyin parçası olduğumu anladım. Hemen anladım ki hesaplaşma zamanı gelmişti, bu karanlık öylece geçip gitmeyecekti ve eğer diğer tarafa geçmemizi istiyorsam, şu anda yaptığım şeye benzer bir şey yapmam gerekecekti. Bela, babanla yatarken hamile kaldım. Evet, kocamı aldatırken, Chaps'taki küçük dairesinde babanla yatarken hamile kaldım ve adetim gecikmeden veya herhangi bir belirti göstermeden önce bile hamile olduğumu biliyordum. Hemen hissettim. Artık tek bir kişi olmadığımı, iki kişi olduğumu biliyordum ve sanırım bu, kendini tamamen yalnız hisseden biri olmanın avantajlarından biri, artık yalnız *olmadığınızı* hissedebilme yeteneği, bunu herhangi bir sosyal kelebekten daha iyi hissedebilme yeteneği. Babana hemen söyledim. Ve o da benimle sık sık gittiğimiz eczaneye gitti ve bir test aldık ve babanın dairesinin banyosunda pozitif çıktım ve o teste uzun süre baktım, hesaplamalar yaptım, sayıları topladım, çocuğun kimin olduğunu bildiğimden emin olmak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Çünkü, Bela, bir kişinin başka biriyle yatması, yemin ettiği kişiyle yatmadığı anlamına gelmez ve aslında, eşiyle yatma olasılığı çok daha yüksektir *çünkü* her şeyin yolunda gitmesi için, sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi görünmeye çalışırlar. Ve sonunda, o test elimde, banyodan çıktım ve babana gösterdim ve o da saklamak istediğini söyledi ve ben de "Neyi saklamak istiyorsun?" dedim. O da "Çocuğumu" dedi. Ben de "Onun senin çocuğun olduğunu nereden biliyorsun?" dedim. Ve böylece baban ve

ben o gün kendi masumiyetimizi kaybettik, eğer bu hikayede böyle bir kelime herhangi birine uygulanabilirse, ki bunu sana anlattığıma inanamıyorum. Şimdi ağladığım için özür dilerim ve umarım gözyaşlarımın arasından kelimeleri duyabiliyorsunuzdur ve umarım size anlattıklarımın en az yarısını anlıyorsunuzdur, ama bir yandan da diğer yarısını anlamamanızı diliyorum. Çünkü kocamdan bir ilişkiyi saklayabilirdim belki, ama hamileliği saklayamazsınız ve bu yüzden tüm dünya benim için tıkır tıkır işleyen bir saate dönüştü. Bunu bulutlarda, geçen arabalarda, evde duyabiliyordum. Sanki ev gıcırdıyor, bana doğru eğiliyor, Douglas'la konuşmam gerektiğini söylüyordu ve daha önce çok yaptığım gibi bunun olmadığını artık görmezden gelemezdim. Ve evin içindeki tüm o gıcırdama sesine daha fazla dayanamayacak gibi hissettiğim anda, Douglas'a bebekten bahsettim. Ve o çok heyecanlandı. Bu bebek konusunda *çok* heyecanlıydı ve ben de testi başka bir adamın dairesinde yaptırdığım gerçeğini saklamak için elimden gelen her şeyi yaptım ve o isimler uydurmaya başladığında, hiçbir soru sormadığında, bebeğin onun olmayabileceği ihtimalinden bile *haberi olmadığında* bin parçaya ayrılmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama başardım. Bu anlaşılmaz cepheyi korudum. *Rol yaptım*, Bela. Tıpkı seninle birçok şeyde rol yaptığım gibi. Ve ağladığım için özür dilerim. Ama bir daha asla duracağımı sanmıyorum. Babalık testi yaptırabileceğim en erken zamanın hamileliğin dokuzuncu haftası olduğunu öğrenmek için yeterince araştırma yaptım. Bu, Bela, bebeğin babasının kim olduğundan emin olmak için bir test yaptırabileceğim anlamına geliyor. Ama bunu yapmak için adamlardan birinin kanına ihtiyacım olacak. Baban bir gece Chaps'taki o küçük dairede kendi kanını teklif etti. Dün gece evimizin üst katındaki koridor dolabının önünde manyaklar gibi dururken taşıdığı bıçaktan çok da farklı olmayan bir bıçak çıkardı. Avucunu kesti ve banyoda bulunan küçük plastik bir bardağa kan akıttı. O gece uyuyamadık çünkü aklımızda bizi rahatsız eden tüm olası gelecekler dönüp duruyordu. Sanki apartmanda dolaşan *olası* halimizi, gelecekteki bir evde yürüyen *diğer* benliğimizi, *diğer* babamızı ve bu çocuğun babasının kim olduğunu öğrendikten sonra kim olabileceğimizi görebiliyorduk. Sabah doktora gittim, kanımdan biraz aldılar ve onlara babanın kanını verdim ve

Douglas'la birlikte yaşadığım eve döndüm, onun karısı olarak haber bekledim. Ve bekledim. Ve çok korkmuştum Bela, bu son olaylar bana her zaman korkulacak daha çok şey olduğunu göstermeden önce, olabileceğine inandığım en büyük korkuydu. O gün telefon çalmadı ve Douglas yanımda gülümseyerek uyurken ben de neredeyse hiç uyuyamadım; bir bebek büyütme fikriyle, tıpkı babanla benim günün erken saatlerinde hayal ettiğimiz gibi, kendi hayalleri ve vizyonlarıyla doluydu. Douglas uyurken onu uyandırmayı düşündüm. Ona bebeğin onun olmadığını *söylediğimi* hayal ettim. Kullanacağım kelimeleri tam olarak biliyordum, hatta banyoda prova bile yapmıştım ve bebeğin *onun olmadığını söylerkenki yüz ifademi, yapacağım hareketi çalışmıştım.* Ve tam da doğru an geldiğinde, yatak odamıza geri döndüğümde güneşin doğduğunu gördüğüm ve bu adamı, karısının ilişkilerinden habersiz olan bu adamı uyandırma cesaretini bulduğum anda telefon çaldı. Ve doktor arıyordu. Babalık testinin sonuçlarını getirmişti. Tekrar nefes alabiliyordum çünkü bu, çocuğun babanın çocuğu olduğunu duyacağım an olacaktı ve bu bilgiyle güçlenerek Douglas'ı uyandırıp ona çok üzgün olduğumu, hayatımın onsuz bambaşka bir yöne gittiğini söyleyecektim. Ama... Bela. Doktor öyle demedi. Doktor bana çocuğun babanın çocuğu olduğunu söylemedi. Doktor bana getirdiğim kanın, taşıdığım bebeğin babasının kanı olmadığını söyledi. Ve böylece, kocam bebeğin kendisinin olduğuna haklı olarak inanarak gururla uyurken, ben de elimde telefonla orada duruyordum.

Anne konuşmayı kesiyor, gözleri ağlamaktan şişmiş, baba ise ateşe dik dik bakıyor.

"Dadın senin baban değil," diyor anne. "Öz baban değil. Senin baban Douglas Cain adında bir adam. Benim gerçekten de dadınla görüştüğümü öğrendiğinde, bir gece beni Chaps'teki o küçük daireye kadar takip ettiğinde, o dairenin kapısını çaldığında, birdenbire benimle, evliliğimizle ve karnımdaki çocukla hiçbir ilgisi kalmasını istemedi. Ve Douglas gittikten sonra, o gece dadın seni büyüteceğini söyledi, Bela. Douglas'ın artık olmak istemediği baban olacağını söyledi. Senin dadın olmayı seçtiği gece."

Ayağa kalktım ve bunu hiç istememiştim. Ayağa kalkmaya nasıl karar verdiğimi hatırlamıyorum.

Ve bunu sana şimdi söylediğim için çok üzgünüm, diyor anne. Ve bunu sana şimdi söylediğim için de çok mutluyum. Belki de dünya gıcırdamayı bırakır ve bu saatin sesi sonunda kaybolur, ve bunu sana şimdi, duyamayacak kadar küçükken söylememin tek nedeni, babanla bana bunun bir canavardan kurtulmaya yardımcı olabileceği söylendiği için, onu başka bir canavarla değiştirerek, ki o canavardan kurtulmanın kesinlikle hiçbir yolu yok, ve işte ben, o canavarın seni daha az sevmesini sağlamaya çalıştığım için kendimi en kötü hissediyorum, çünkü şu anda bile, *şu anda bile*, bu dünyada hiçbir şeyin seni Bela'dan daha az sevmesini istemiyorum, bir canavarın bile, evimizde bulduğumuz şeyin bile seni daha az sevmesini istemiyorum çünkü bu dünyadaki ve herhangi bir dünyadaki her şeyin seni sevmesini istiyorum.

Kumların üzerinde yürüyorum. Yürümeye nasıl karar verdiğimi hatırlamıyorum.
Lois bana yanında kalmamı söylüyor, iyi olup olmadığımı soruyor ve ağlamamın sorun olmadığını, ağlamamın normal olduğunu söylüyor ama ağlamaya karar verdiğimi hatırlamıyorum.

"Bu masumiyet iptal mi edildi?" diye soruyor Daddo arkamdan.

Lois ile konuşuyor.
Ona bakmak için döndüm ama bakamadım çünkü birdenbire bana kılık değiştirmiş gibi göründü. Ateş yüzüyle oynadı ve yüzünün ters dönmüş gibi görünmesine neden oldu ve annemin bana az önce ne söylediğini ve neden söylediğini hiç anlamadım.

Evet, diyor Lois. Bence öyle.
"O zaman işimiz bitti," diyor Daddo. "Artık konuşmak yok. Lütfen."

Annem ağlıyor, ben de ağlıyorum ve Lois bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor, şimdi yanımda ve ellerini omuzlarıma koymuş, ama onu itip uzaklaştırıyorum ve köpeği çok uzakta gördüğümüz yere doğru sahilde koşmaya başlıyorum ve annemin hayvanların masum olduğunu söylediğini düşünüyorum ve hayvanların zeki olanlar olduğunu anlamadığını düşünüyorum. Hayvanlar her şeyi bilenlerdir ve annemle babam hiçbir şey bilmiyorlar.

"Bela!" diye bağırdı Lois.

Ve arkamda annemle babamın da sesini duyuyorum. Hepsi bana doğru koşuyor çünkü artık yalnız kalamayız çünkü diğer annem beni yakalayabilir ve kalbime girebilir mi diye sorabilir ve beni daha az sevmesini sağlamaya çalışıyorlar ama yaptıkları tek şey benim her şeyi daha az sevmemi sağlamak oldu ve bu yüzden koşuyorum ve o köpeği bulmayı umuyorum ki ona annemle babamın *hiçbir şey* bilmediğini söyleyebileyim ama şimdi eller üzerimde, karanlıkta eller ve diyorum ki,

Diğer Anne!

Ama o değil. Annem. Babam ve Lois Anthony de. Hepsi benimle birlikte karanlıkta ve ateş çok uzakta! Çok uzağa koştum. Rüzgar çok gürültülü ve su çok gürültülü ve hepsi kumda diz çökmüş, benimle konuşuyorlar ve ağlıyorlar ve hepimiz ağlıyoruz ve ya Annemin ya Babamın ya da Lois'in ya da hepsinin birden şöyle dediğini duyabiliyorum:

Evet, bu kaybedilen masumiyettir.

Ve bundan hoşlanmıyorum! Hiç hoşlanmıyorum! Neden bunu benden alıyorlar? Neden kendimi bu kadar kötü hissetmeme neden oluyorlar? Neden mutlu olmama izin vermiyorlar?

Bela, diyor anne.

Bela, diyor Daddo.
"Çok güzel," diyor Lois.

Ve ben de diyorum ki,

Hayır! *Hayır!* Bu doğru değil! Hepiniz yalan söylüyorsunuz!

Ama bana tekrar doğru *olduğunu* söylüyorlar. Hepsi bana sarılıyor ve rüzgarı engellemeye çalışıyorlar ama ben onların arasından rüzgarı duyabiliyorum.
Köpeğin sesini duyabiliyorum.
Sahilde sürünerek ilerliyor.
Çok uzakta ama sesini duyabiliyorum.
Evet.
Göl ve sahilin birleştiği yerde köpeğin emeklediğini ve nefes aldığını duyabiliyorum ve artık anneme ve babama *hiçbir şey* anlatmak istemiyorum çünkü bunu yalana çevirecekler.

Bela, diyor Daddo.
Bela, diyor anne.
"Çok güzel," diyor Lois.

Ve ben de diyorum ki,

Diğer anne burada değil.

Ama bunun doğru olduğunu düşünmüyorum ve tıpkı onların bana yalan söyledikleri gibi ben de onlara yalan söylemek istiyorum.
Evet.
Onlara yalan söylemek ve doğru olmayan şeylere inanmalarını sağlamak istiyorum çünkü onlar bana hep yalan söylediler.

"Diğer annem artık beni istemiyor," diyorum. "Diğer annem gitti."

Yalanlar. Ben de yalan söyleyebilirim!

Diğer anne artık beni istemiyor. Diğer anne buraya bizimle gelmedi. Diğer anne sahilde emeklemiyor.

Bela, diyor anne.

Bela, diyor Daddo.

"Çok güzel," diyor Lois.

Ve hepsi çok üzgün!

"Sorun yok," diyorum. "İyiyiz!"

Çünkü ben de yalan söyleyebilirim. Çünkü onlara onu görebildiğimi söylemeyeceğim, evet. Onu sahilde dört ayak üzerinde görebildiğimi. Onlara onu annemle babamın arasında görebildiğimi, ay ışığında koyu saçlarını görebildiğimi, nefes alışını duyabildiğimi ve göl kadar büyükmüş gibi kokusunu alabildiğimi söylemeyeceğim.

"Sorun yok," diyorum onlara. "İyiyiz! Diğer annem artık beni sevmiyor."

Ve ağlıyorlar.
Ve birbirlerine sarılıyorlar.
Ve ben yalan söylüyorum.

Diğer Anne gitti, diyorum. Sonsuza dek. İşe yaradı. O *gitti.*

Ve bunu onlara söylemeye devam edeceğim. Söylemeye devam edeceğim. Onlara söylemeye devam edeceğim.
YALANLAR!

48

Daddo sahilde arkamdan yürüyor.
Güneş doğdu.
Uyudum ama uyuduğumu hatırlamıyorum.
Lois bana birinin bütün gece uyanık kaldığını ve "burada bizimle birlikte hiçbir şey olmadığını" söyledi ama ben hiçbir şey demedim.
Uyandım ve yürüyüşe çıktım, şimdi geriye baktığımda babamın da kumsalda yürüdüğünü görüyorum.
Annem şemsiyeyle çok geride kaldı ve sanırım bütün gece uyumadı çünkü yüz ifadesi uyumadığını gösteriyordu.

"Sadece yalnız yürümek istiyorum!" diye bağırdım babama.

Ama hava rüzgarlı ve suyun sesi çok yüksek, beni duyup duymadığından emin değilim.

"Beni rahat bırakın!" diye bağırıyorum.

Önümüzde yüksek, kumlu bir uçurum var. Su çok mavi, bazı yerlerde yeşil ve dün babam bana sığ suyun derin sudan farklı bir renkte olduğunu söyledi ve hangisinin hangisi olduğunu hatırlayamıyorum. Ama o artık ne bilir ki?
Geriye bakıyorum.
Daddo şimdi biraz daha yakın.

Bu adil değil çünkü onun bacakları daha uzun.

"Sen benim babam değilsin!" diye bağırdım.

Sonra göle ve rüzgara dönüp olabildiğince yüksek sesle çığlık atıyorum, tüm vücudum bağırıyor ve rüzgar çığlığımı alıyor ve umarım onu Anneme, Babama ve Lois Anthony'ye de iletir.

Bela, diyor Daddo.

Şimdi tam arkamda. Çünkü bağırmak için durdum.

"Seninle yürüyebilir miyim?" diye soruyor.
Yalnız yürümek istiyorum.
Tamam, anlıyorum, diyor Daddo. Ama ben de çok üzülüyorum. Ve biz en iyi arkadaşız, sen ve ben. Ve bunu seninle konuşmaya ihtiyacım var.

Üzgün görünüyor ve babamın üzgün görünmesinden hoşlanmıyorum.
Ama artık bu insanların kim olduğunu bilmiyorum.
Yürümeye başladım ve babam hemen arkamdan yürüyerek şöyle dedi:

Bir gün senin de kendi sırların olacak, Bela. Biliyorum, şu an senin için pek bir anlam ifade etmiyor ama doğru. Hayatta istemeden biriktirdiğin şeylerden biri bu. Kimse sır saklamayı amaçlamaz. Ben de değil, sen de değil. Ve yine de… işte… annenle ben, büyük bir sır sakladık. Birçok sırrımız var. Dün gece ateş başında öğrendiğin kadar çılgınca değil. Hayır. Bu, sahip olduğumuz en büyük sırdı. Ve bu seni ne kadar kötü hissettiriyorsa, beni de o kadar kötü hissettiriyor. Yine de… aynı zamanda… şimdi bildiğine sevindim. Yine de, böyle bir sırrın nasıl ortaya çıktığını açıklamak istiyorum. Doğru olanı yapmaya çalışırken nasıl yanlış olanı yaptığınızı. Bu, dünyanın her şehrindeki her evde olur. Annenin dün gece sana bahsettiği adam öfkeli bir adamdı. Hem de kötü. Ve anneni seninle yalnız bırakmaya hazırdı ve bu benim için çok fazlaydı, çünkü,

çünkü anneni çok seviyorum. Bunu biliyorsun. Anlayabiliyorsun. Ben de dedim ki, "Hey, yardım edebilirim." Ve ettim. Ve etmeye devam ediyorum. Annenin şimdi stresli ve ciddi olduğunu mu düşünüyorsun? Seni doğurduğu zaman onu görmeliydin. Ve ben oradaydım. Onun için. Senin için. Bir dakika önce hamileydi, bir dakika sonra sen doğdun ve ikimiz de senin doğduğun için mutluluktan ağlıyorduk. Ve ikimiz de yaptığımız şeyin doğru mu yanlış mı olduğunu düşünmüyorduk. Sadece... seni gördüğümüz için çok mutluyduk. Ama sonra, hastanede, sen doğduktan saniyeler sonra, aklıma geldi ki, şimdi... *şimdi* annenle benim bir sırrımız vardı. Çünkü artık iki değil, üçtük. Ama sen bebekken sana bu sırrı söyleyemezdik. Değil mi? Çünkü bebekler böyle şeyleri anlayamazlar. Ve böylece soru şu oldu... ne zaman? Bela'ya bu sırrı ne zaman söyleyeceğiz? Bir yaşındayken, hala çok küçüktün. Sonra iki. Sonra üç. Gördün mü? Doğru zaman ne zamandı? Yani, iyi niyetlerle başlayan bu fikir sonra kötü bir şeye dönüştü. Ve dürüst olmak gerekirse, Bela, eğer düşünürsen, bence kızgın olduğun kişi ben ya da annen değil. Bence kızgın olduğun şey haber. Sır. Tıpkı benim de sırra kızgın olduğum gibi. Ve bu sırrı bunca yıldır, özellikle de son bir yıldır taşımak zorunda kalmam, sen de "belki de gerçeği bilmelisin" yaşına yaklaşıyordun. Annemle bu konuda çok konuştuk. Ve çok tartıştık. Ve karar verdik... henüz değil. Tekrar tekrar "henüz değil" diye kararlaştırdık. Ama aynı zamanda *bir gün* yakında olacağı konusunda da anlaştık. Gördün mü? Sonra... tüm bunlar olmaya başladı. Ve annemle benim gördüklerimiz. Ve *senin* gördüklerin. Ve tüm bunların ne kadar çılgınca olduğuna inanamıyorum ve sonra Lois geliyor ve, bilmiyorum. Sanırım bize bu sırrı şimdi söylememiz için bir dürtü verdi. Ve belki de söylememeliydik. Belki de buraya gelmeyi kabul etmek, bir dizi kötü kararın bir yenisiydi. Ama işte buradayız. Ve fark ettiyseniz, dün gece hiçbir olay yaşanmadı.Çektiğimiz acılara benzemeyen bir acı.

Eve gitmek istiyorum, diyorum.

"Ev mi?" diyor Daddo. "Gerçekten mi? Ama ev, her şeyin en zor yeri oldu."

Eve gitmek istiyorum.

Yürümeyi bırakıyoruz ve Daddo sessizleşiyor.

Bundan sonra sana nasıl hitap edeyim? diye soruyorum.

Bana deliymişim gibi bakıyor ve diyor ki,

Ah, bilmiyorum... Bilmiyorum. Bana istediğin gibi seslenebilirsin, Bela.

Ona yalancı demek istediğimi söylemiyorum.
Anneme, Lois'e ve şemsiyeye doğru geri yürüyorum.

Eve gitmek istiyorum, diyorum.
Daddo, "Buna hazır olup olmadığımızdan emin değilim," diyor.
Ben öyleyim.

İleride, Annem ve Lois şemsiyenin ve battaniyelerin yanında durmuş konuşuyorlar, bulutlar güneşin üzerini örtüyor, gölden sesler geliyor ve dışarıda rüzgar esiyor, Babam ise arkamdan hâlâ sırlar anlatıyor.
Diğer insanlar büyük çimenlikten çıkıp sahile doğru yürüyorlar. Sanırım bir çift. Annem ve babamdan daha gençler diye düşünüyorum.

"Burada olmak istemiyorum," diyorum.
"Sorun değil," diyor Daddo. "Ama akıllı olmalıyız. Olmalıyız..."

Ama artık onu duymak istemiyorum, bu yüzden tekrar göle dönüp çığlık atıyorum ve sanki sadece ağzım değil, bütün vücudum bağırıyor gibi geliyor, gözlerimi açıyorum ve bulutlar sanki Diğer Anne havada, rüzgarda uçuyor gibi görünüyor ve yüzü kocaman bir ağız ve o da bana bağırıyor, ya da belki de çığlığımı yutuyor, evet, çığlığımı yutuyor. Babam koluma dokundu, ben de onu ittim ve sonra kendimi suda buldum, koşuyordum, üzerimde mayo bile yoktu, sadece dalgaların arasına doğru gidiyordum ve Annem, Babam ve Lois hep birlikte bağırıyorlardı ve su ve rüzgar çok

soğuktu ve ben de suyun altına girdim ve orada da bağırdım, ta ki ağzım kocaman olana kadar bağırdım ve gözlerimi açtım ve onun bacaklarını gördüm, evet, diğer Annemin kıllı bacaklarını ve kayalık dipte üç parmaklı ayaklarını gördüm ve bağırmaya devam ettim ve yukarı çıkmak istemiyordum, bana yalan söyleyen bu insanlarla burada olmak istemiyordum.
Diğer annemle evde olmak istiyorum.

Bela!

Bu annem. Hepsi beni sudan çıkarıyor ve tekrar batmayayım diye tutuyorlar, hepsi benim için çok korkuyor ve birbirlerine bağırıyorlar, su *çok* soğuk ve beni kumsala geri taşıdıklarında, diğer annemin başının tepesini suyun içinde çok uzakta gördüğümü sanıyorum.

"Doktora ihtiyacımız var mı?" diye soruyor Lois.
Hayır, diye aynı anda söylüyorlar anne ve baba.

Ardından Daddo şöyle diyor:

Bize gereken şey bir aile.
Annem, "Bir tane var bizde," diyor. "Ona iyi davranmış olsak da olmasak da, bir tane var bizde."

Şemsiyenin altında üşüyorum, annemle babam beni havlularla kuruluyorlar, Lois ise kumda duruyor. Hâlâ kazağını, pantolonunu ve büyük gözlüklerini takmış ve sanki daha önce hiç plaja gitmemiş gibi görünüyor.

"Seni seviyoruz Bela," diyor annen. "Neden kızgın olduğunu anlıyorum. Ama biz hâlâ senin anne babanız ve bizi bırakıp denize açılmayacaksın."

Lois suda bir şey görmüş gibi görünüyor.

Bana doğru bakıyor.

"Seni çok seviyoruz Bela," diyor Daddo. "Seni çok seviyoruz."
Annesi, "Boğulabilirdi," diyor.

Lois yanımıza gelip şöyle dedi:

Aranızdan herhangi biri denizde bir şey gördü mü?
Ne? diye soruyor Daddo.
Ben sadece... düşündüm ki—

Anne ayağa kalkıp Lois Anthony'nin yüzüne bir tokat attı ve gözlükleri kuma düştü.

Hayır, diyor Daddo. Ursula.

Lois yüzünü kapatır, annesi geri çekilir ve babası gidip gözlükleri alır ve Lois'e verir.
Şemsiyenin altında üşüyorum ve ıslanıyorum.

Lois, Daddo'ya fısıldar gibi bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "Sanırım en iyisi şimdi bir araba kiralayıp eve gitmek."
Evet, annem öyle diyor. Bu iyi bir fikir.
Lois, diyor Daddo.

Ama sonra başka hiçbir şey söylemiyor.
Lois gözlüklerini tekrar takıyor.
Yüzü kıpkırmızı.
Titriyor.
Hepsi çok korkmuş, utanmış ve yalanlarla dolu.

"Umarım burada iyi işler başarmışızdır," diyor. "Umarım üçünüz de normal bir hayat yaşarsınız."

Anne Lois'e sırtını döner, ama baba şöyle der:

Teşekkür ederim, Lois. Ve özür dilerim.
Hayır, hayır, diyor Lois. Sadece... lütfen. Dikkatli ol.

Sonra bir havlu alıp yanımızdan uzaklaştı.
Onun kumsalda ilerleyişini izliyorum.
Suya bakıyorum.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diyor annem. Aman Tanrım. Bir dakikaya ihtiyacım var.

O, babamla beni bırakıp uzaklaştı ve babamın ona dikkatli olmasını söyleyeceğini düşündüm.
Ona diğer annenin kokusunu alabildiğimi söylemiyorum.

Daddo, "Her yer darmadağınık," diyor. "Kelimenin tam anlamıyla... her yer. Ve sanki birkaç dakika önce her şey düzenliydi. Sanki biri eve değerli bir şey düşürmüş gibi. Değer verdiğimiz bir şey yere düşmüş gibi."

Cevap vermiyorum.

"Sanki duyabiliyorum," diyor Daddo. "Kırılma sesinin yankısı. Camdan yapılmış bir şey. Ve şimdi sanki en başından beri masanın kenarına çok yakın olduğunu biliyormuşum gibi hissediyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Bela mı? diye soruyor Daddo.

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Doğru olanı yapmaya çalıştık," diyor Daddo. "Ve bir gün bunu anlayacaksın. Ben ve Anne... seni seviyoruz."

Dalgalara bakıyorum. Bir tanesinin hareket etmediğini düşünüyorum.
Annem kumsalda yukarı doğru yürüyor.

Daddo, tek bir olayın nasıl da daha birçok olaya yol açabileceğine şaşırdığını söylüyor. Kırık bir eşyanın, cama basmaya, yere kan bulaştırmaya, lekeyi çıkaramamaya ve sonunda evinize adım atan herkese lekeyi açıklamak zorunda kalmaya nasıl yol açabileceğini anlatıyor.

Eve gitmek istiyorum, diyorum.

"Biliyorum," diyor Daddo. "Ve biz de oraya gidiyoruz. Nedenini biliyor musun?"

Cevap vermiyorum.

Daddo, "Çünkü bence bir zaman geliyor ve tüm dünyanın ve tüm hayatın senin evin olduğunu fark ediyorsun," diyor. "Ve bu yüzden evde kötü bir şeyler olduğunu düşünebilirsin, ama hayır. Kötü şeyler senin içinde oluyor. Ve bence Lois'in bahsettiği masumiyet de bu, Bela. Gerçekten öyle düşünüyorum. Sanırım burada gözleri açılan tek kişi sen değilsin."

Şimdi sessizleşti ve ben de annemin geri döndüğünü izliyorum.
Onun Lois'e vurduğunu düşünüyorum.

Bela mı? diye soruyor Daddo.

Cevap vermiyorum.

Sizce işe yaradı mı?

Cevap vermiyorum.

Lois'in haklı olduğunu düşünüyor musun? Ondan kurtulduğumuzu düşünüyor musun?

Cevap vermiyorum.
Annemin eve doğru yürümesini izliyorum ve evimizde kırılan şeyleri düşünüyorum, bu yüzden cevap vermiyorum.

"Umarım öyledir," diyor Daddo. "Çünkü bir korku daha kaldırabileceğimizden emin değilim. Bir tane daha değil. Bir tane bile değil."

49

Annem, "Bütün bunlar benim suçum," diyor.

O araba kullanıyor. Ben arkada yalnız başımayım.

"Bunu daha önce nasıl fark etmedim?" diyor annem.

"Ursula," diyor Daddo. "Şu anda bunun için enerjim olduğundan emin değilim."

Russ, bir şey fark ediyorum. Bunu şu anda *fark* ediyorum. *Düşün.* Diğer Anne. Diğer Baba. Görmüyor musun? Bunu bir şekilde ben yarattım. Sanki... görünmez bir cep var ve yaptığın her şey oraya giriyor, sonra da diğer şeyleri dışarı itiyor.

Neden bahsediyorsun?

Bahsettiğim şey hak ettiği ceza, Russ. Hak ettiği bedeli ödemekten bahsediyorum.

Daddo, "Sen de bunu hak etmiyorsun, biz de hak etmiyoruz," diyor. "Bu senin suçun değil. Deli misin sen?"

Evet, olabilirim, diyor annem. Belki de olabilirim.

Uzun zamandır otoyolda gidiyoruz. Başka pek fazla araba yok.
Güneş neredeyse batıyor. Hava neredeyse kararıyor.

Ama ciddiyim, diyor anne. Her zaman ilişkileri anlamsızmış gibi gördüm. Bunu sana söylememe gerek yok.

Babam bana sanki bunu duymamı istemiyormuş gibi bakıyor. Ama artık işler farklı diye düşünüyorum. Bu yüzden kulaklarımı kapatmam konusunda bana hiçbir şey söylemiyor.

"Biliyorsun," diyor anne. "Sen de biliyorsun, Russ. Yani... Çok kötü davrandım. Ve bu yüzden şimdi bununla uğraşmak zorundayız. Bütün bunlarla. Bu lanet olası canavardan bu lanet olası sırra kadar."

Biz hiçbir yanlış yapmadık.

Bunu nasıl söyleyebilirsiniz? Elbette söyledik. Her şeyi doğal karşıladım ve siz de buna olanak sağladınız.

"Hadi ama," diyor Daddo. "Bir zamanlar ben de diğer adamdım, hatırlıyor musun?"

"İşte mesele tam da bu," diyor annem. "Aynen öyle. İkimiz de, 'Bir zamanlar ben de diğer adamdım, hatırlıyor musun?' gibi küçük cümleler kullanarak berbat davranmaya devam etmenin yollarını bulduk. Sonra da başımızı sallayıp 'Evet, öyleydin, o yüzden sanırım sen de diğer adam rolünü oynamayı hak ediyorsun' diyoruz."

"Hadi ama," diyor Daddo.

Hayır. *Düşün* Russ. Yıllardır değerini bilmediğim nelerimiz var? Ciddi söylüyorum. Ailemiz vardı. Yiyeceğimiz vardı. Evimiz vardı. Ve şimdi her şey paramparça ve perili çünkü sahip olduğumuz şeyler için kimseye en son ne zaman teşekkür ettiğimi hatırlamıyorum. Bunun yerine... başka şeyler arıyordum. Başka insanlar. Başka evler. Başka yataklar. Bütün bunlar benim suçum.

Annenize bize yardım ettiği için teşekkür ettiniz.

Öyle mi?

Evet.

Otoyoldan uzakta, ağaçların arasında yürüyen bir kadın görüyorum.
Omuzlarında koyu renk saçlar görüyorum.

"Ben berbat bir anneyim," diyor annem. "Ve berbat bir eşim. Bana öyle olmadığımı söylemeye *kalkışma* . Sahip olduklarımızın *değerini* en son ne zaman anladım? Şu an sanki eskiden *sahip olduklarımız gibi hissediyorum*, Russ, ve bu beni gerçekten korkutuyor. Şu an gerçekten, gerçekten çok korkutuyor."

Tamam, diyor Daddo. Ama bizi eve de sen götürüyorsun. Belki de oraya vardığımızda bu konuyu konuşuruz.

Ah! Annem diyor ki: Oraya vardığımızda her şey daha iyi olacak. Evimize döndüğümüzde her şey düzelecek.

Sanırım arkamdaki bagajda bir şeyin hareket ettiğini duyuyorum.
Anneme ve babama bakıyorum ama onlar bana bakmıyorlar. Çok yüksek sesle konuşuyorlar. Göl gibi gürültülü.

Daddo, "İnsanlar zorluklardan geçer," diyor. "Hayat böyle. İşler böyle yürüyor."

"Sanmıyorum," diyor annem. "Yaşadıklarımızın hayat olduğunu sanmıyorum. Hayır. Asla. Bu hak ettiklerimiz, dostum. Bu bir ceza. Kötü şeyler gönderdim ve kötü şeyler geri döndü."

Tamam, diyor Daddo. Ama Bela? Sence bu Bela'nın intikamı mı?

Hayır, diyor annem. Bela bu olayda masum. Lois Anthony'nin ne kadar saçma bir planı olursa olsun, Bela masum. Ve biz de ona kulak verecek kadar aptalız.

"Çaresiziz," diyor Daddo. "Çaresiz durumdayız. Arada büyük bir fark var."

Yine duyuyorum. Koltuğumun arkasındaki bagajdan bir ses.
Sırtıma baskı yaptığı için öne doğru eğiliyorum.
Koltuğa bir şeyin bastırdığını görüyorum.
Sanırım parmak ucu.
Bagajdan.

"Bilmiyorum," diyor annem. "Lois'in bu saçmalıklarına pek ısınamadım ama... bilmiyorum, dostum. Belki de yaydığın enerjiyle geri aldığın enerji arasında bir bağlantı vardır."

"Harika bir anne oldun," diyor Daddo. "Söylediklerini sakın söyleme."

Söyledim mi? Onu bir arkadaşının evine bırakıp bir daha asla geri dönmemeyi kaç kere istediğimi sana anlattım mı? Ya da Mark'ın evinde sarhoş haldeyken beni bulduğun ve Bela'ya bakmam gerekirken Mark'ın yeğeni Brad'den ona bakmasını istediğim zamanı? O çocuk on bir yaşındaydı, dostum. Çocuğumuza bakmak zorunda kalmamayı kaç kere dilediğimi, barda olmayı kaç kere dilediğimi, ebeveynlikten başka *her şeyi* yapmayı kaç kere istediğimi biliyor musun?

Daddo bana bakıyor ve benim koltuğa baktığımı görüyor, bu yüzden o da koltuğa bakıyor ama olan biteni görmüyor çünkü o bakarken olay gerçekleşmiyor.

Daddo, Bela'nın bunu duymasına gerek olmadığını söylüyor.

Neden olmasın? diyor annem. Bütün mesele bizim altın çocuğumuzun masumiyetini lekelemek değil miydi? Tanrım, ne yaptık biz?

Daddo tekrar, "Çaresizim," diyor.

Güneş battı ve tüm arabalar simsiyah görünüyor. Sanki üzerleri simsiyah tüylerle kaplı gibi.
Arkamdan bir şey itiyor.

Hey, diyorum.

"Önemli değil," diyor anne babaya.

Söylediklerinin gerçekten arkasında durduğunda olduğu gibi sesi yüksek çıkıyor.

Hiç önemi yok. Her evdeki her ailenin bizimle aynı şekilde tepki vereceğini mi düşünüyorsunuz? Hayır. Ne yapacağını bilen insanlar var. Bilmiyorlarsa da bir yolunu bulurlardı. Ama biz? Ah, Russ. Hiçbir fikrimiz yok.

Elimizden geleni yapıyoruz. Bu, Allah aşkına, ev kredisi taksitini kaçırmak gibi bir şey değil.

"Bu benimle ilgili," diyor anne. "Diğer anne" diye bir şeyin neden var olduğunu düşünüyorsun? Düşün bakalım, dostum. Çünkü *bu* anne berbat. Çünkü *bu* anne her şeyi hafife aldı ve çocuğundan, kocasından çok kendini düşündü ve biliyor musun?

"Söyleme," diyor Daddo.

Annem *öyle* diyor.

Kötü niyetli bir şekilde gülüyor.
Koltukta otururken bir şey koltuğuma çarptı ve dönüp koltuğu biraz öne doğru çekmeye çalıştım.
Onun kokusunu alabiliyorum.

Ve en kötüsü de, annemin dediğine göre, şu an söylediklerimin hepsine rağmen, kendimi farklı hissettiğimden emin değilim. Hatta dersimi alıp almadığımdan bile emin değilim.

Koltukları biraz daha öne çekiyorum.

Merhaba? Diyorum.

"Zor durumdasınız," diyor Daddo. "Hepimiz öyleyiz. Şu anda söylediğimiz ya da yaptığımız hiçbir şeyin önemi yok. Hiçbirinin bir anlamı yok ve hiçbiri gerçek benliğimizi yansıtmıyor. Bu travmatik bir süreç, Ursula, yaşadıklarımız. Ve hiç kimse, yani *hiç kimse* , gördüklerimiz karşısında kendini toparlayamazdı."

Bazıları yapardı, diyor annem. Bazıları yapardı.

"Bir şey mi söyledin, Bela?" diye soruyor Daddo.

Cevap vermiyorum.

"Ah," diyor annem. "Her şeyi baştan yapmam gerekseydi... ne yapardım?"

"Şimdi olmaz," diyor Daddo. "Eve gitmemiz gerekiyor. Bizi güvenli bir şekilde eve götürün yeter, ya da ben araba kullanabilirim ve şu anda sadece bunu düşünmemiz yeterli."

Anne yine kötü kötü gülüyor.

"Bu tam sana göre," diyor anne. "Tam sana göre."

"Hadi ama," diyor Daddo.

Şimdi bile, *şimdi bile*, olayların olumlu yönünü görmeniz gerekiyor. Bunun üzerimde ne kadar büyük bir baskı yarattığının farkında mısınız?

Ne yapmak için?

Karanlık olmak.

Tamam, şimdi tamamen saçmalıyorsun.

Öyle mi? Ben çocuğumuzla ilgilenirken sen de Bela'nın en iyi arkadaşı oluyordun.

Bu kötü mü?

Hayır. Ama aynı zamanda evet. Denge. Sen ışıksın. Peki karanlık kim? Anladın mı?

Çıkışımız yaklaşıyor.

"Sana söylüyorum," diyor anne. "Burada bir şey var. Bütün bunların bir cevabı var. Ama ben onu göremiyorum."

Hiç kimse yaşadıklarımızı hak etmiyor.

Belki bazıları öyledir, diyor annem.

Koltuğu dışarı çektiğim o küçük boşluğa bakıyorum.

"Şimdi eve gidiyoruz," diyor annem. "İşte burası. Çıkışımız. Artık yaklaştık. Peki sonra ne olacak?"

Yüzümü açık alana yaklaştırıyorum. Bagajda hiçbir şey göremiyorum. Sadece karanlık. Koku yok.

Daddo, "Çalışıyoruz, yaşıyoruz, seviyoruz ve devam ediyoruz çünkü güçlü insanlar böyle yapar," diyor.

"Biz güçlü değiliz," diyor annem.

Biz her zaman böyleydik.

Annem bir dönüş yaptı ve artık evimize yaklaştık çünkü köşedeki Dream Cream'i tanıdım.

"İkinizi de çok seviyorum," diyor anneniz. "Ve uzun zamandır dünyaya hiçbir şey için teşekkür etmediğim için özür dilerim."

O tekrar dönüyor ve ben de arka koltuğu olması gereken yere geri itiyorum.
Biz kendi sokağımızdayız.
İşte bizim evimiz.
Annem arabayı garaja park ediyor.
Büyükannenin arabası burada.

Ne? Annem, büyükannenin arabasını görünce böyle dedi.

Daddo, "Ona mesaj attım," diyor. "Buraya geldiğimizde bir arkadaşa ihtiyacımız olabileceğini düşündüm."

Kapıyı hemen açıyorum, sonra annemle babam arabadan iniyorlar, büyükannem de kendi arabasından iniyor. Yanıma doğru yürüyor.

"Merhaba, Bela," diyor.

Gerçekten benim büyükannem misin, Büyükanne Ruth?

"O, şöyle diyor: 'Annesine ve babasına bakmıyor.'"

Kesinlikle.

Sonra dördümüz de evin önündeki araba yolunda, eve doğru dönük bir şekilde duruyoruz.
Küçük bir sokakta yaşayan küçük bir aile.
Evin karşısında.
Ve içeride olan her şey.

50

Büyükannem, "Göl kenarında çok kötü bir haber aldığını duydum," dedi.

Oturma odasındaki kanepedeyiz. Sadece ben ve o. Annem ve babam yukarıda.
Evin güvenli olduğunu mu düşünüyorlar, yoksa umursamıyorlar mı, yoksa belki de dördümüz birlikte olduğumuz için kimsenin yalnız kalmasına gerek kalmadığından mı böyle düşünüyorlar bilmiyorum.

Bu konuda konuşmak istemiyorum, diyorum.
Hayır, ben de öyle düşünmüyorum, diyor. Ama asıl mesele şu ki, muhtemelen konuşmalıyız. Yaşlandıkça, insanların konuşmamanızı söylediği konuların onarılamayacak kadar bozulduğunu fark edeceksiniz. Bütün hayatım boyunca insanlar siyaset ve din konularından bahsetmememi söylediler ve işte şimdi işlere bakın. Konular da insanlar gibi hastalanabiliyor. Bakıma ihtiyaçları var. İlacın ihtiyaçları var. *Konuşmaya ihtiyaçları var.* Bu yüzden, keşke sana su ve kum hakkında sormuş olsaydım ama gerçekten aldığın haberler hakkında konuşmalıyız. İşte püf noktası bu, Bela. Bütün püf noktası. Yaşlanmayla, yaşamla, bu hayata katlanmayla ilgili. Her şey *kalple ilgili.* Bu dünyada ne kadar süre açık bir kalp ve açık bir zihin koruyabilirsiniz, ne derlerse desinler veya ne yaparlarsa yapsınlar, diğer insanlara ne kadar süre nazik davranabilirsiniz?

Şimdi, bazı şeylerin sınırları aştığını unutmayın. Elbette. Hayal gücümüzün ötesinde katiller ve zulümler var. Ama bu…anne babanızın size anlattıkları…bu kalpten doğdu. Annen şu an öyle düşünmeyebilir, ama o bile zamanla fikrini değiştirecek ve bir yetişkinin bile doğru düzgün anlayamadığı bir gerçeği çocuğuna söylemediği için kendini suçlamayı bırakacaktır. Peki ya baban... peki... daha iyi bir arkadaşın var mı? Bu hayatta babandan daha iyi davranan biri oldu mu? Görüyorsun Bela... *kalp.* Kalbini bir ev gibi düşünmeni istiyorum. Bu ev, daha kolay geliyorsa. Sadece belirli sayıda oda var, değil mi? Ama aynı zamanda çok fazla alan da var. Kalbin de öyle. Burada yemek odası, oturma odası, mutfak, giriş holü, merdivenler, yatak odaları, koridorlar ve banyolar var. Ama bunlar sadece tanımlanmış alanlar, anlıyor musun? Bunlar isimli alanlar. Peki ya bu odalar *arasındaki* alanlar? Bir ayağınız yemek odasında, diğer ayağınız antrede olduğunda buna ne denir? O zaman neredesiniz? Ve merdivenlerin yarısından fazlasını çıktığınızda... üst katta mısınız... yoksa alt katta mı? Oturma odası ve mutfağın farklı yerler olduğunu söyleriz ama aralarında sadece bir tezgah yok mu ve bu onları tek bir yer yapmaz mı? Bir evde çok fazla gizli alan var, Bela. Ve kalbinizde de çok fazla gizli alan var. Bazıları göz önünde. Öyleyse yapmamız gereken şey, evimize, *kalbimize* neleri *kabul* edeceğimize karar vermektir. Bir evde mobilyalarımız, evcil hayvanlarımız, misafirlerimiz olur. Ama tıpkı kalbinizde hisleriniz olduğu gibi, eve de *hisler* girebilir. Ve yaşlanmanın püf noktası, bu hayattan akıl sağlığınızla geçmenin püf noktası, doğru duyguların evinize ve kalbinize girmesine izin vermeye karar vermektir. Bazı insanlar çok fazla karanlık duyguyu içlerine alırlar, bazıları ise hiç karanlık duyguyu almazlar; ama bu çok fazla çaba gerektirir ve bence ikisinin de sağlıklı bir karışımını içlerine almak en iyisidir. Yine de, dikkat edilmesi gereken duygular, yerinden oynatılamaz, taştan yapılmış olanlardır. Dün gece anne babanız sizi haklı olarak üzen bir şey söyledi ve bazı insanlar şu an hissettiğiniz duyguyu alıp bir heykele dönüştürürler, evlerinde her zaman bu sağlam, çıkarılamaz heykel kalır ve yaşlılığa kadar orada durur. Bunu size şimdi söylememin nedeni, bu duyguların hemen üstesinden gelmeniz gerektiğini düşünmem değil, bir heykel ne kadar uzun süre kalırsa, evden çıkarmanın o kadar zor

olduğunu bilmemdir. Bu yüzden lütfen, sadece bir düşünün. Evinizi ve kalbinizi düşünün ve ikisine de neleri kabul edeceğinizi düşünün.

Büyükannem bana sanki söylediklerinin hepsini anlayıp anlamadığımı merak edercesine bakıyor.

"Bu evde kaç oda var?" diye soruyor bana.
"Bilmiyorum," diyorum.
Benim için tahmin et.
Bilmiyorum.
Tahmin etmek.
Mesela... on mu?
Tamam. Bu evde on oda var. Peki, bu evde toplam kaç *oda* var?

Yatak odamın videosunu düşünüyorum. O kısa videoda yatak odamın ne kadar küçük göründüğünü düşünüyorum.

Tahmin ettiğim kadar fazla değilmiş, diyebilirim.

Büyükannem sanki onu şaşırtmışım gibi görünüyor.

Ama bir düşün Bela. Bu evde piyano çalmayı öğrenebilirsin. Ya öğrenirsen? Ya bu seni dünyanın dört bir yanında konserler vermeye götürürse? O zaman bu ev dünya kadar büyük olmaz mıydı? Bazen insanlar büyüdüklerinde, büyüdükleri evi ziyaret etmeye gelirler. Nedenini biliyor musun? Çünkü çocuklukları o evde geçti. Ve senin çocukluğun da bu evde geçiyor. Ve çocukluk, hayatının geri kalanında büyük bir rol oynama eğilimindedir. Bu, bu evi daha büyük yapmaz mı? Bu kadar önemli bir şey bu eve daha fazla alan kazandırmaz mı?

Cevap vermiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Aradığımız şey alan," diyor büyükannem. "Tüm hayatımız boyunca. Büyümek için alan, sevmek için alan, gelişmek için alan, zor durumdan kurtulmak için alan, başarılı olmak için alan, hayallerimizin peşinden koşmak için hareket alanı. Ve her evde çok yer vardır çünkü her evde insanlar vardır ve bu insanlar sonsuz sayıda farklı şey yapmaya devam ettikleri için sonsuz sayıdadırlar. Anne ve babanın seni burada büyütmesi, büyüdüğünde anne ve babana benzeyeceğin anlamına gelmez. Anlıyor musun? Ben tıpkı anne gibi miyim?"

Hayır, diyorum.

Aynen öyle. Ve sen sadece annene benzemiyorsun, sadece babana da benzemiyorsun, ama babana annenden daha çok benziyorsun.

Annemle babamın merdivenlerde konuşmalarını duyuyorum. Hepimizin nerede uyuyacağımızdan bahsediyorlar. Babam, belki Lois'in planı işe yaramıştır ve artık bunun için endişelenmemize gerek yok diyor. Annem ise endişelenmemiz gerekmediğini bilene kadar endişelenmemiz gerektiğini söylüyor.

"Oda," der büyükannem. "Bir sürü oda." Ve her odada her şey olabilir. Ve bir şey evinizden veya kalbinizden ayrıldığında, yerine başka bir şeyin gelmesi için yer açar. Bu yüzden içeride katı heykeller yapmak akıllıca değildir. Bir heykel, hareket etmeden, akmadan, büyümeden o alanı kaplar. Anlıyor musunuz?

Annem babama sırayla uyumamız gerektiğini söylüyor.
Daddo, belki de artık hepimiz normal insanlar gibi yaşayabiliriz diyor. Biz yokken çekilen kamera kayıtlarını incelediğini ve evde hiçbir şey bulunmadığını söylüyor.

Büyükannem, bazı odaların sırları olduğunu söyler. Ve bazı sırların çok fazla alanı vardır. Bence bu, dün gece öğrendiğin şey, çok fazla alan sunuyor. Farklı şekillerde yorumlanabilecek, zamanla incelenebilecek, senin için anlam kazanabilecek çok fazla alan. Ama bu, evin de kalp gibi köşeleri,

dolapları ve saklanacak yerleri olduğu gerçeğini değiştirmez. İşte tam olarak bunu sana söylemek istedim. Evinde veya kalbinde bir şeylerin saklı olduğunu, benim gibi hayatındaki bir arkadaşın sana böyle şeylerin olabileceğini söylemedikçe, fark etmeyebilirsin bile. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Evet, öyle diyorum.

Güzel. Bu iyi.

Anne ve baba koridordan geçerek oturma odasına giriyorlar.

"Birinin uyanık kalması gerekiyor," diyor anne.

Artık geç oldu. Dışarısı karanlık. Eve doğru giderken güneş batmıştı.

"Uyanık kalacağım," diyor büyükanne. "Ayağılığım yerinde."

Ama gerçekten uyanık kalmalısın, diyor anne.

Söz vermiştim, değil mi?

Daddo, "Size ne yapmanız gerektiğini söylemek istemiyoruz," diyor. "Sadece... yorulduk."

"Daha fazla bir şey söyleme," diyor büyükanne. "Anlıyorum."

Elini benimkinin üzerine koydu.

"Ya sen?" diyor. "Yorgun musun?"

Hayır, diyorum.

Çünkü ben öyle değilim. Bir daha asla uyuyamayacakmışım gibi hissediyorum.

Annem, "Yemek odasında uyuyabiliriz," diyor. "Siz ikiniz de burada film falan izleyebilirsiniz."

Büyükannem elimi sıkıyor ve kalkıyoruz, annemle babam yemek odasına kanepe minderleri ve plaj battaniyeleri getiriyorlar ve büyükannem bana ne tür bir film izlemek istediğimi veya Michigan yapbozunu mu yapmak istediğimi soruyor ve ben de fark etmez, yapboz iyi diyorum.

Daddo, "Sabah görüşürüz," diyor.

Ona cevap vermiyorum.

Bela, diyor. Özür dilerim.

Ona cevap vermiyorum.
Ama birdenbire… sanki istiyorum.
Büyükannemin bana söylediklerini düşünüyorum ve babama "Sorun değil, bana söylediklerinin heykelini yapmayacağım" demek istiyorum.
Evimde olmasını istemiyorum.

İyi geceler, diyor Daddo.
"İyi geceler," diyor anne diğer odadan.

Ardından Daddo koridorda ilerler ve büyükanne yapbozu Daddo'nun oturma odasındaki masasına koyar ve şöyle der:

Sen iyi bir insansın, Bela.

Sonra parçaları bir araya getirmeye çalışıyoruz ve bu çok zor çünkü birçoğu birbirine benziyor. İki parçayı bir araya getirdiğimizde büyükannem çok heyecanlanıyor. Balıkların çoğunu bir araya getirdik ve elma çiçeği daha kolay çünkü pembe rengi var, ama su gerçekten çok bulanık.
Yukarıdan bir gıcırtı sesi duyup yukarı baktım.
Büyükanneme tekrar baktığımda, gülümsüyordu çünkü üç göl parçasını bir araya getirmeyi başarmıştı.

"Bunu başaracağız Bela," diyor. "Tanrı şahit, bu sorunu çözeceğiz."

51

Meğerse uykum gelmiş.
Ben ve büyükannem yapboz yapıyoruz ve ben gözlerimi kapatıyorum, başım yapboza yaklaşıyor ve büyükannem başımın üstüne dokunup biraz daha uyanık kalmamı, daha fazlasını bitirelim diyor, "birbirimize arkadaşlık edelim." Ona uyanık olduğumu söyleyip duruyorum. Çünkü uyanığım. Sadece uykum geliyor o kadar. Uyuyor değilim. Neyse, parçaları birleştirmeye devam ediyorum ama zorlaşıyor ve büyükannem biraz plaj deseni yaptı ve diyor ki,

Sizler burada kaldınız. Tam burada. Sanırım tam olarak bu plajda.

Yapbozun parçaları halindeyken çok daha küçük görünüyor, ama sanırım annemle babamın bana sırlarını söyledikleri yeri görebiliyorum ve gözlerimi kapatıp açtığımda büyükannem plajın, suyun ve hatta büyük çimenlerin bir kısmını bile tamamlamış ve diyorum ki,

Bunu hatırlıyorum.
Haklısın, diyor büyükannen.

Gözlerimi kapatıp açıyorum ve büyükannem çok hızlı bir şekilde çok şey yapmış gibi geliyor, çünkü daha çok büyük çimen ve daha çok su var ve

suyun içinde dalgalar varmış gibi görünüyor ve ben dalgalara bakıyorum ve hareket etmeyen bir tanesini gördüğümü sanıyorum.
Bulmacaya daha da yaklaşıyorum.
Büyükannem başımın tepesine dokunduğunda gözlerimi açtım. Kapattığımı bile fark etmemiştim.

"Bana eşlik et," diyor tekrar.

Evet, yapıyorum. İki parçayı birleştiriyorum ama sonra elleri yanıma geliyor, parçaları ayırıyor ve "Hayır, hayır, bu doğru değil, bunlar birbirine uymuyor" diyor. Gözlerimi kapatıp açıyorum ve o daha da fazlasını yapmış oluyor.
Daha fazla su. Daha fazla plaj.
Anladım, evet, dalgalardan biri aslında dalga değil.
Sahilde minik noktalar görüyorum ve annemle babamın bana sırlarını anlattıklarını düşünüyorum.

Sen benim gerçek büyükannemsin, diyorum.
"Doğru," diyor büyükannem.

O daha fazla parça ekliyor ve şimdi küçük bir yol oluşuyor ve büyükanne diyor ki,

Eve dönüş yolunuz buydu. Tam buradan. Bu yoldan.

Ve tıpkı yatak odamın çok küçük görünmesi gibi, burası da çok küçük görünüyor ve ben de diyorum ki,

O yolda bir aile için yer yok.
"Elbette var," diyor büyükanne. "Her zaman sandığından daha fazla yer vardır. Ve bir odanın da içinde daha fazlası olabilir."

Gözlerimi kapatıyorum. Açıyorum.

Baba yemek odasında horluyor. Belki anne de horluyordur.
Sanırım nefes alışını duyuyorum.
Mutfağa doğru baktım çünkü içeriden annemin nefes aldığını duydum.

Ya uykularında ölürlerse? diye soruyorum.

Uykularında ölürlerse, her zaman benden nefret ettiğimi düşüneceklerinden endişeleniyorum.

Büyükannem, "Bir insanın gidebileceği en iyi yol budur," diyor. "Uyurken."

Uyanık kalmaya çalışıyorum.

"İşte tam olarak bu yol," diyor büyükanne. "Daha birkaç saat önce buradaydın..."

Sahile dokunuyor.

Ve şimdi buradasınız.

Şu anda bulunduğumuz odayı, yani oturma odasını işaret ediyor.

Gördün mü? Evin on odadan çok daha büyük, Bela. Yaşadığın her şey kadar büyük.
Evet, öyle diyorum.

Ama başımı dik tutamıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve açtığımda büyükannem yapbozun büyük bir kısmını tamamlamış oluyor, CHAPS ismini okuyabiliyorum.
Çok dikkatli baktım ve sahilden Chaps'e giden yolda minik bir araba gördüğümü sandım.

"Giderek kolaylaşıyor," diyor büyükanne. "Sanki kapının kilidi açılmış gibi."

Evimiz nerede? diye soruyorum.

Parmak ucundaki CHAPS yazılı bir noktayı işaret ediyor ve parmağının arkasında küçük bir kıl görüyorum.
Ona baktım ama orada oturmuyordu.
O, mutfakta ayakta duruyor.

"Bir şeyler atıştırmam gerekti," diyor. "Sen sürekli uyukluyorsun ama ben tamamen uyanığım."

Gözlerimi kapatıyorum ve açtığımda büyükannem mutfakta değil. Sandalyesinde de değil.
Salonun karşısında durmuş, bana bakıyor.

"Büyükanne," diyorum. "Sen benim gerçek büyükannemsin."

Hiçbir şey söylemiyor, ben de gözlerimi kapatıp açıyorum ve artık odada değil. Koltuğa bakıyorum, orada da yok. Yemek odasında babamın horladığını duyuyorum, annemin nefes alışverişini de yakından duyuyorum. Masanın karşısındaki sandalyeye bakıyorum, büyükannem sandalyede oturuyor.
Yüzü başının üst kısmına daha yakın gibi görünüyor.

Ah! Diyorum ki.

Bela, diyor. Kararlarla dolu bir oda. Buraya bir duvar koy, oraya bir kapı. Buraya bir köşe yap, oraya bir dolap yap. Mutlu bir ev yap, mutsuz bir ev yap. Yalan dolu bir ev yap. Aldatıcı bir ev yap. Soğuk bir ev yap. Daha da soğuk bir ev yap. Hepsi tek bir oda. Hepsi sana kalmış.

Koridora bakıyorum. Annemi ve babamı uyandırmak istiyorum.

"Evinizde dolaplarınız olur muydu?" diye soruyor büyükanne.
Büyükanne Ruth mu? diye soruyorum.
"Başka insanları evinize davet eder miydiniz?" diyor.

Bundan sonra ne söyleyeceğini biliyorum. Söylemesini istemiyorum.

Kalbinizin derinliklerine mi?

Sandalyeden iniyorum.
Koşuyorum.
Odayı terk edip koridordan geçerek ön kapıya doğru ilerledim. Arkamdaki oturma odasından gıcırtı sesleri duydum.
Antredeki dolabı açıp içeri giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve evin gıcırdadığını, koridorun gıcırdadığını, babamın horladığını, annemin horladığını duyuyorum ve onlara yardım etmeleri için seslenmek istiyorum ama diğer annemin nerede olduğumu bilmesini istemiyorum.

Yardım edin, diyorum.

Sessizce söylüyorum.
Ama şimdi sadece dinliyorum ve koridordan gelen gıcırtıları duyuyorum, sonra da merdivenlerden gelen gıcırtıları, ama sessiz bir gıcırtı, sanki ev her zaman gıcırdıyormuş gibi ve normalde duyamıyorum ama şimdi duyuyorum ve dolapta bana yardımcı olacak bir şey arıyorum, mesela bir süpürge ya da bir sopa...
Büyükanne yukarıdan bağırıyor.
Kulağa çok kötü geliyor.
Annem ve babam yemek odasında uyandılar. Annemin babama "Bu neydi?" diye sorduğunu duydum.
Onlara diğer annenin burada olduğunu söylemek istiyorum ama diğer annenin nerede olduğumu bilmesini istemiyorum.
O, daha da yaklaştı.
Olabildiğince yaklaştı.

Bela mı? diye soruyor Daddo.
Anne? Annem diyor.

Büyükanne tekrar bağırıyor.
O üst katta ve bağırıyor,

Benden uzak dur!
"Annem," diyor annem. Aman Tanrım, Russ, *annem!*

Bana yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım var, ama elimde sadece ceketler ve paltolar var.

Anne! diye bağırıyor anne.
"Ursula," diyor Daddo. *"Bela nerede?"*

Bütün ev gıcırdıyor ve yukarı bakıyorum ama burası karanlık ve büyükannem tekrar bağırıyor ve annemle babam merdivenlere doğru koşuyorlar ve şimdi bana çok yaklaştılar ve ben bağırıyorum,

Buradayım! Anne! Baba!

Ama ayak sesleri merdivenlerde çok gürültülü, büyükanne bağırıyor ve diğer anne yukarıda homurdanıyor.

Anne! diye bağırıyor anne.
"Ruth!" diye bağırdı Daddo.
Buradayım! Ben arıyorum.

Ve sesleri çok uzaktan, karanlıkta, çok gürültülü geliyor, sanki merdivenlerde gök gürültüsü gibi, büyükannem yukarıda tehlikede ve ben kendimi korumak için bir şeye uzanıyorum ve dolabın içinde, ceketlerin ve paltoların arasında bir el hissediyorum.
Çığlık atıyorum.

Ve dolap kapağını tekmeleyerek açtım.
Salondan gelen ışık sayesinde, Büyükanne Ruth'un dolabın içinde olduğunu görebiliyorum.
Gözleri kapalı ve elleri göğsünün üzerinde kavuşturulmuş.

Anne! diye bağırıyor yukarıdan.

Diğer anne hırlıyor.
Büyükanne bağırıyor.
Ama büyükannem üst katta değil.

Ah, Anneciğim, diyorum. Ah, Babacığım.

Merdivenlere baktım, yukarıda ışık kapalıydı ve çok karanlıktı. Annemin çığlıklarını ve babamın inlemesini duydum ve babamın benden masayı taşımama yardım etmemi istediği zamanki gibi ağır bir gürültü duydum. Masayı düşürdük ve bir cam kase yere düşüp kırıldı. Babam "Cama yaklaşma" dedi ve sonra "Bir çocuktan masayı taşımasına yardım etmemi istemekle ne yapıyordum?" diye sordu. Sonra güldük çünkü hem korkutucuydu hem de çok gürültülüydü ve yapmamız gereken tek şey masayı taşımadan önce kaseyi çıkarmaktı.

Daddo…

Evin her yeri gıcırdıyor.
Annem çığlık atıyor ve sonra diğer annenin sesi o kadar kalınlaşıyor ki, pencereleri titretiyor ve tıpkı annemin, dolabımda bir şeyin hareket ettiğini duyup yatak odamdan ona doğru koşarken tökezlediğimi gördüğü zamanki gibi bir gürültü daha duyuyorum.

Anneciğim, diyorum. Babacığım…

Ve ev

Gitmek
Sessizlik.
Evin her yeri sessiz ve ben yukarı bakıyorum ama merdivenlerin nerede bittiğini göremiyorum.

Anneciğim, diyorum. Babacığım…

İlk adımı atıyorum ve gıcırdamasına neden oluyorum.

"Anne," diyorum. "Baba. Benim. Benim, Bela."

Bir sonraki adımı atıyorum ve gıcırdıyor. Üçüncü adım da gıcırdıyor, dördüncü adım da gıcırdıyor ve yukarıda bir kapının kapandığını duyuyorum ve sesleniyorum,

Anne! Baba! Benim! Ben Bela!

Beşinci basamak gıcırdıyor ve hepsi çok gürültülü çünkü koşuyorum, yukarı koşuyorum.
En tepede duruyorum.

Anne? Baba?

Yatak odamdan, her zaman çok büyük sandığım ama sonradan çok küçük olduğunu fark ettiğim yatak odamdan, azıcık bir ışık geldiğini görüyorum.

Benim, diyorum. Bela.

Yatak odama baktım, annem yüzü halıya gömülü bir şekilde uzanıyordu.

Anneciğim, diyorum. Uyanığım. Uyuyabilirsin. Bizim için uyanığım.

Yatak odama gidiyorum.

Daddo yüzü halıya gömülü bir şekilde yatıyor.

Sorun yok babacım. Biz için uyanığım. Tetikteyim.

Yatağıma doğru yürüyorum.

Benim, diyorum. Benim adım Bela.

Yatağa giriyorum ve ağladığım için her şey bulanık, yatak odam ay ışığı gibi mavi, battaniyemin altına giriyorum ve diyorum ki,

İyi geceler anneciğim. İyi geceler babacığım.

Ve diğer anne de dolaptan çıkıyor.
Bana ilk kez onu gördüğüm zamanki gibi bakıyor ve ben de ağladığım için burnumu battaniyeyle silmem gerekiyor.
Bir arkadaşa ihtiyacım var.

"Merhaba, sen," diyor diğer anne. "Sensin. Ben Bela."

Yatağıma doğru yürüdü, yanıma çömeldi ve şöyle dedi:

Kalbinin içine girebilir miyim?

Annemle babamın ne kadar mutlu olabileceğini düşünüyorum. Filmlerdeki şakalara güldüklerini ve hayvanat bahçesinde el ele tutuştuklarını hatırlıyorum.
Ve ben de diyorum ki,

Evet.

Diğer Annenin gözleri birdenbire olması gereken yerde beliriyor.
Önce beyaz-mavi gösteriyorlar, sonra da...

…kayboluyor.
Ve sanki kendi evimden ayrılmam isteniyormuş gibi hissediyorum, etrafımda bir dolap örülüyormuş gibi hissediyorum, kimsenin bilmediği bir köşede sıkışmış gibiyim ve eğer bir daha ses çıkarırsam birileri bunun ben olduğumu, Bela, evimi periliyen ben olduğumu düşünecekmiş gibi hissediyorum.

"Diğer anne," diyorum. "Neredesin?"

Ama onun nerede olduğunu biliyorum.
Şu an benim yatağımda oturuyor. Az önce benim oturduğum yerde.
Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış.
Ve burnunu silmesi gerekiyor.
Sanırım nereye gittiğimi biliyorum.
Evet.
İleride, diğer annenin nereden geldiğini şimdi görebiliyorum.
Ve bu bir dolap değil.
HAYIR.
Çok fazla yer var.
Ve bu bir kalp değil.
HAYIR.
Ama belki de o koca odada bir arkadaş bulurum, benim için karanfil çiçek açacak birini.
Belki.
Sanki bugüne kadar yaptığım her şeyi ve herkesin söylediği her şeyi içine alabilecek kadar büyük bir mekanın bir köşesindeymişim gibi hissediyorum.
Ve sanırım kalbimde annemden, babamdan ve benden başka kimseye yer yoktu.
Other Mommy işte buradan geliyor.
Burası onun yaşadığı yerdi.
Ve birinin kendi sesimi söylediğini duyuyorum:

Merhaba, ben Bela…

—

VE YER VAR.
Çok geniş bir alan.
Ama bu, sesimin yankılandığı bir ev değil.
Ve burası bir ev değil.

-Michigan
Sonbahar 2023

Teşekkürler

Bir kitap, bazı yönlerden bir sahne prodüksiyonuna benzer. Taslak genellikle tek kişilik bir performansa, tek bir aşırı yüklenmiş sahne ışığı altında tek başına yapılan bir monologa yakındır. Orada olmak inanılmaz bir duygu. Ama bitmiş hali çok daha karmaşık. Ve bu yüzden çok daha iyi. "Perdenin arkasında" (diyebiliriz), çok şey oluyor. Katılan şu harika insanlara teşekkür etmek istiyorum:

Kristin Nelson, Wayne Alexander, Ryan Lewis, Tricia Narwani, Scott Shannon, Keith Clayton, Alex Larned, Ayesha Shibli, David Moench, Ada Maduka, Ashleigh Heaton, Tori Henson, Sabrina Shen, Diane Hobbing, Cindy Berman, Scott Biel, Ross Jeffery, Ryan Malerman, Jonathan Janz, James Henry Hall, Jim Burning ve Allison Laakko.

Ve dolap kapağını her zaman açtığı için Dave Simmer'a da çok teşekkürler.

Yazar Hakkında

JOSH MALERMAN, *New York Times'ın* çok satanlar listesine girmiş bir yazar ve High Strung adlı rock grubunun iki şarkı yazarı ve vokalistinden biridir. İlk romanı *Bird Box*, aynı adlı başarılı Netflix filmine ilham kaynağı olmuştur. Diğer romanları arasında *Unbury Carol*, *Inspection*, *A House at the Bottom of a Lake*, *Pearl*, *Goblin*, *Daphne* ve Bird Box'ın devamı olan *Malorie* yer almaktadır . Malerman, sanatçı ve müzisyen nişanlısı Allison Laakko ile Michigan'da yaşamaktadır.

joshmalerman.com
X: @JoshMalerman
facebook.com/JoshMalerman
Instagram: @joshmalerman

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki adımınızı keşfedin
Harika bir okuma!

Bu yazar hakkında kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.